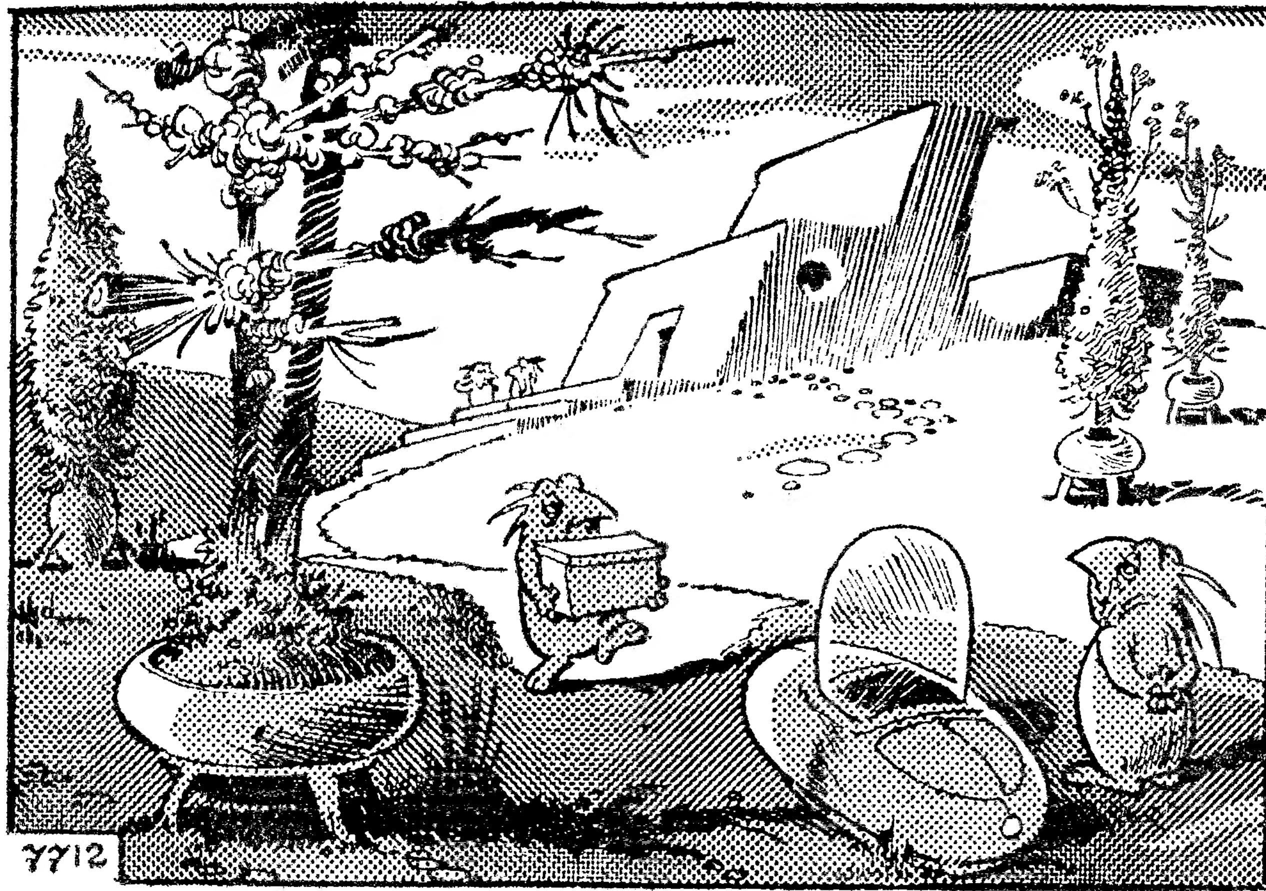
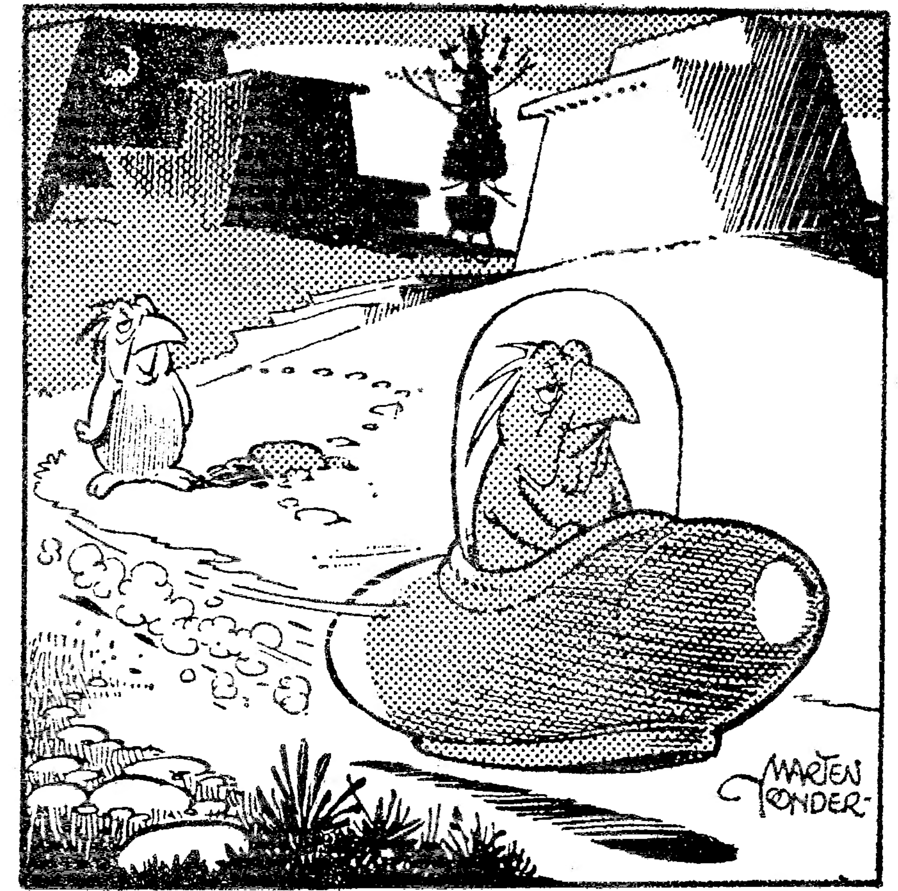

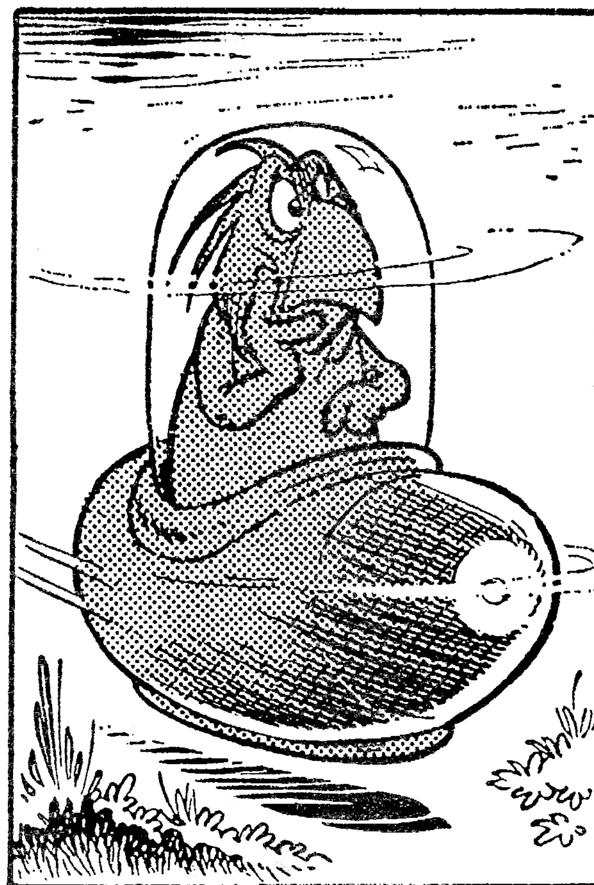

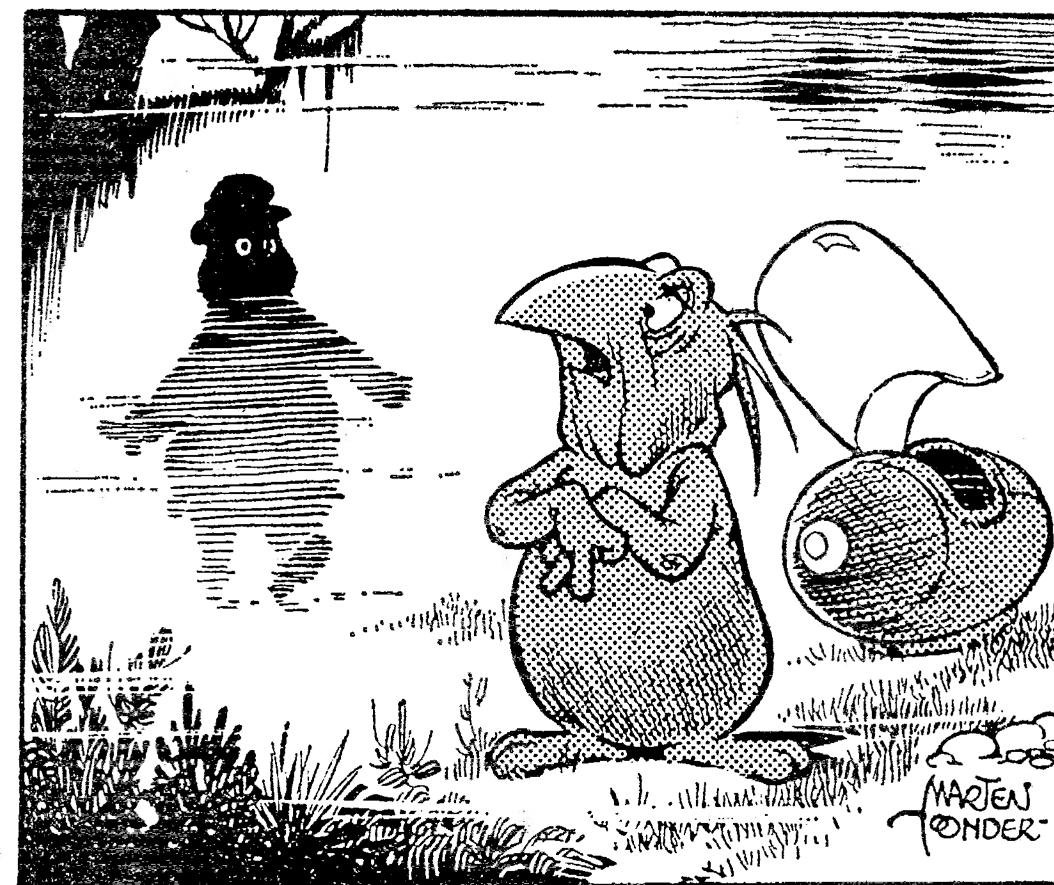
7712 Het is begrijpelijk dat de toestanden in AO niet zo bekend zijn, want het ligt ongeveer een gros zonnewenden hier vandaan. Knappe koppen zijn bezig die wereld met gebrekkige hulpmiddelen te onderzoeken, maar dat is een zware taak, omdat de afstand zo groot is en er maar weinig gegevens over te vinden zijn.

Hierboven kunnen aandachtige lezertjes echter een typisch AO-landschap waarnemen, waarin enkele kwikkers doende zijn een voertuig te beladen. Het is een zogenaamde dramdrijver, die in de schaduw van een zwamspar gereed staat voor vertrek.
„Een transmieter", sprak kwikker AB82, terwijl hij met een doos in de armen naderde.
„Een transmieter", herhaalde de bestuurder, een zekere ZYX7. Met deze woorden opende hij een klep in de achterkant van zijn drijver en de ander liet zijn vrachtje daar zorgzaam in zakken.
„Afleveren bij OBO", hernam hij binnensmonds. „Neem goeie zorg, want het adres valt buiten de tripstraal".
De bestuurder knikte kort, besteeg zijn voertuig en nadat hij het kapje over zich heen getrokken had, drukte hij op een knop. Er klonk een fluitend geluid met rommelende ondertonen en daarna verhief de drijver zich van de grond om met een sierlijke boog weg te zweven.
„Laaghangende stratus", mompelde AB82, hem naogend. „Dat geeft turbulens met riskfaktoren. Ik hoop hij neemt goeie zorg!"
Het vervolg van deze geschiedenis zal ons leren dat zijn bekommernis niet misplaatst was.

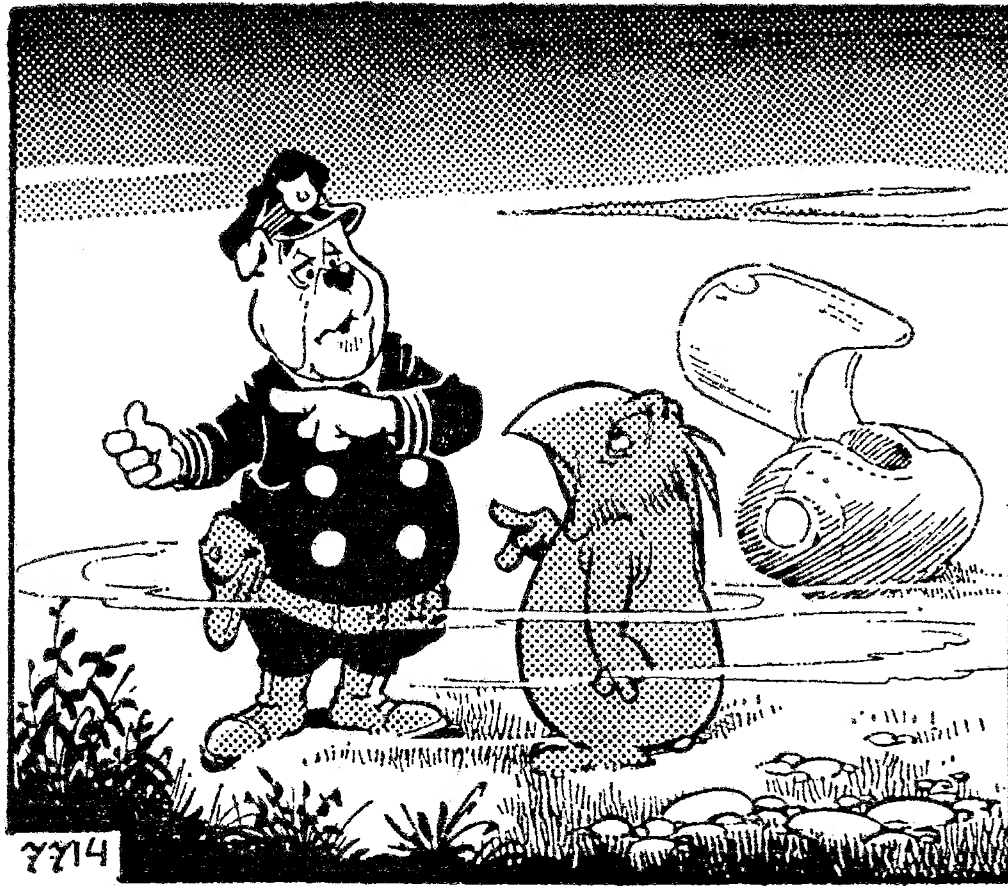
730517

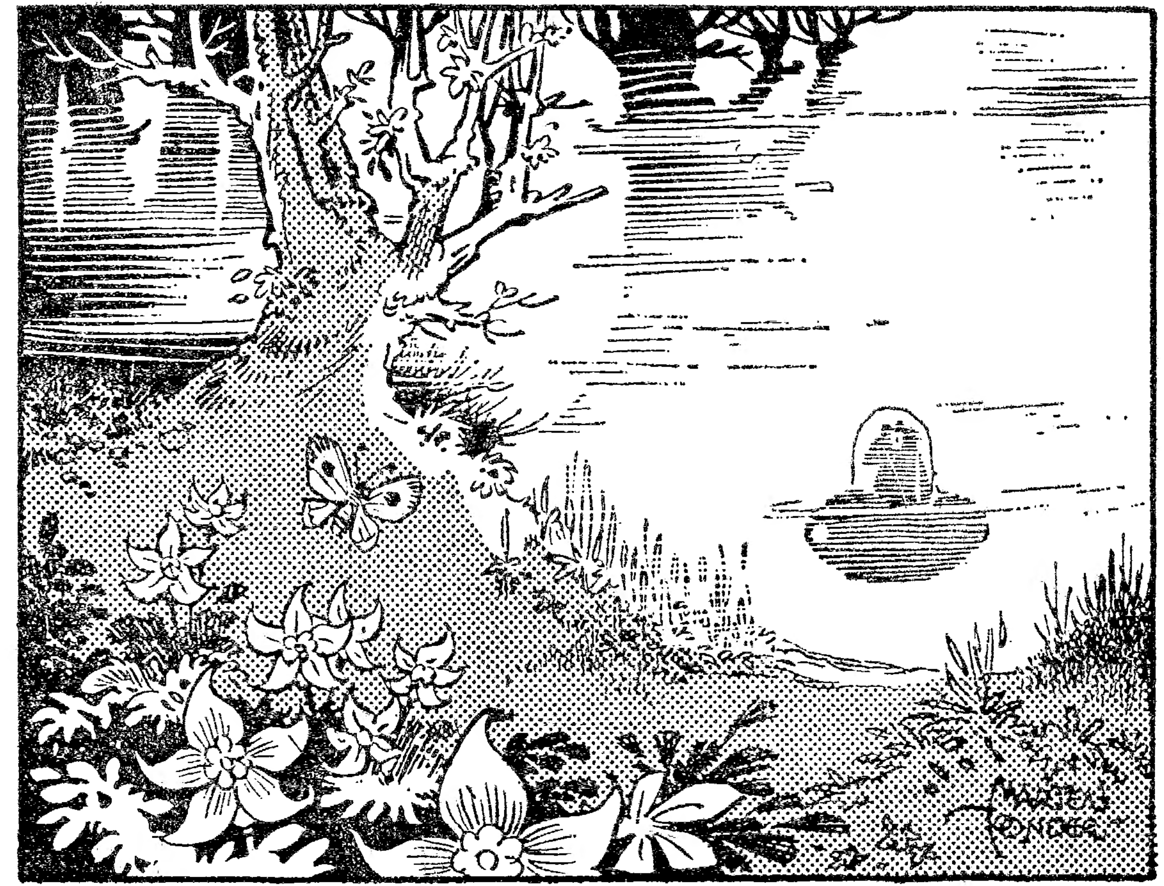

7713 De dramdrijver zweefde geruime tijd ongehinderd over het landschap, maar na een poosje begon ZYX7, die aan de knoppen zat, onrustig te worden.
„Ik vertrouw het uitzien van die bomen niet'', prevelde hij. „Te wild; de wortels groeien uit van de potten! Karbon in de atmosfeer zou ik zeggen; of kan het oxygeen zijn?''
Hij wierp een blik op het paneeltje voor hem, waar een lamp onrustig flikkerde, en daarop werd hij opgeschrikt door een zoemtoon. Het was duidelijk, dat hij het einde van de tripstraal die zijn voertuigje bestuurde, bereikt had — en tot overmaat van ramp geraakte hij nu plotseling in een dichte mistbank.
„Riskfaktoren!'', hernam hij geschokt. „Dit geeft van denken!'' Haastig drukte hij enkele knopjes in, zodat de drijver daalde en na enkele sprongetjes tot stilstand kwam. Toen de bestuurder uitstapte, bevond hij zich in een kille nevel, die hem benauwd op de ademhaling sloeg en die in het geheel geen uitzicht bood. Het is dan ook geen wonder, dat de koene piloot door paniek werd aangegrepen en radeloos om zich heen blikte. Maar gelukkig naderde er een schimmige gestalte door de nevels die misschien hulp zou kunnen bieden.
„Ik ben gelukkig je te zien!'', riep hij uit. „De tripstraal werkt niet meer in de smog. Waar ben ik?''

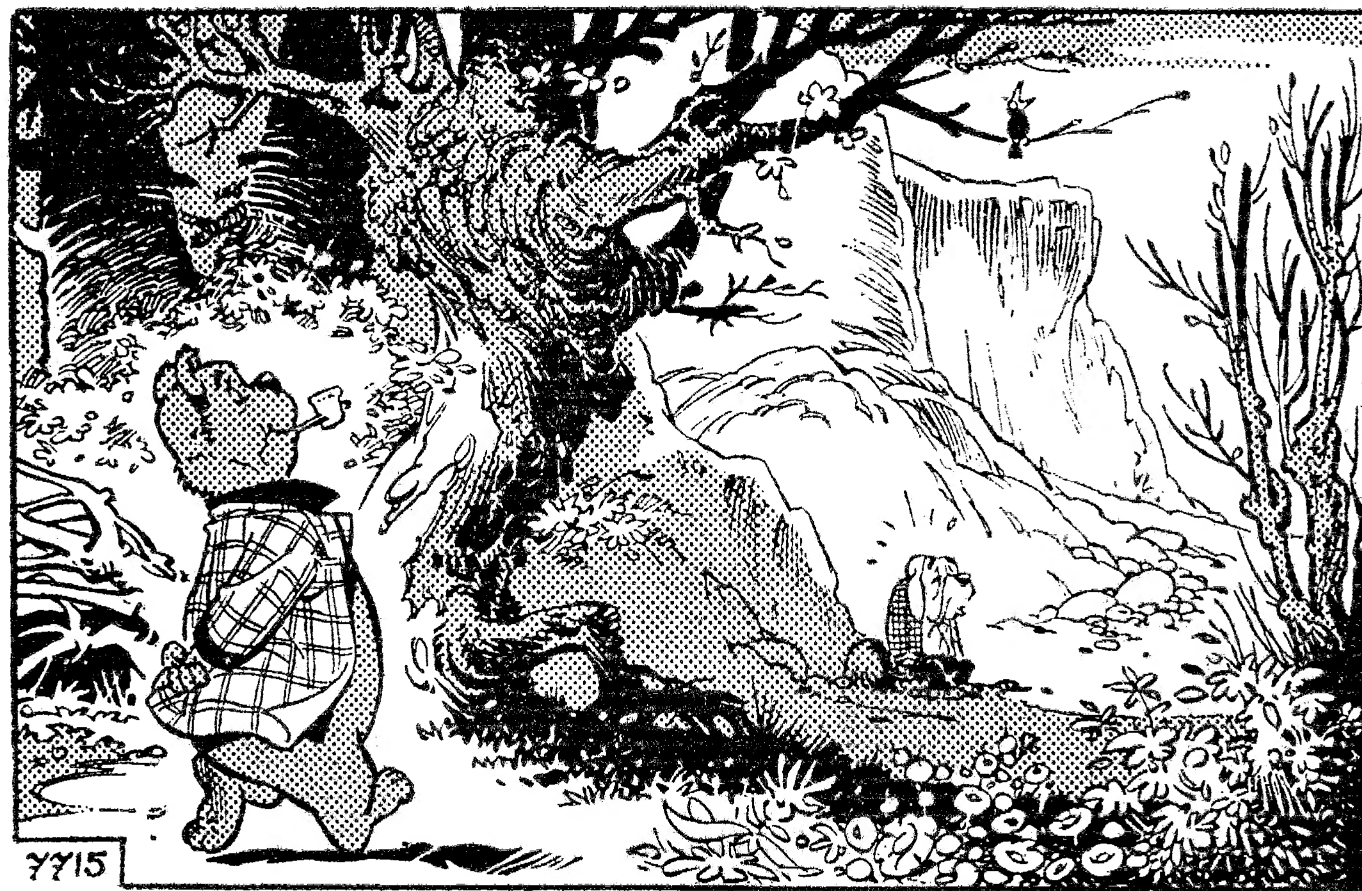

7714 Uit de nevelflarden maakte zich een donkere gedaante los, in wie trouwe lezertjes zonder twijfel commissaris Bulle Bas zullen herkennen.
,,Moeilijkheden?'' vroeg deze.
,,De tripstraal werkt niet meer'', legde ZYX7 uit. ,,En dit is een tamelijk zware smog. Waar ben ik?''
,,In de buurt van Rommeldam'', sprak de politiechef. ,,U bent zeker een toerist? Waar moet u wezen?''
,,Bij OB Nul'', zei de ander. ,,Een transmieter afleveren''.
De commissaris keek hem onthutst aan en wees toen vaag opzij.
,,Die kant uit'', verklaarde hij. ,,Om eerlijk te zijn ben ik niet helemaal zeker van mijn zaak, want zo'n zware mist ziet men niet dikwijls in dit jaargetijde. Maar dáár ongeveer woont OB''

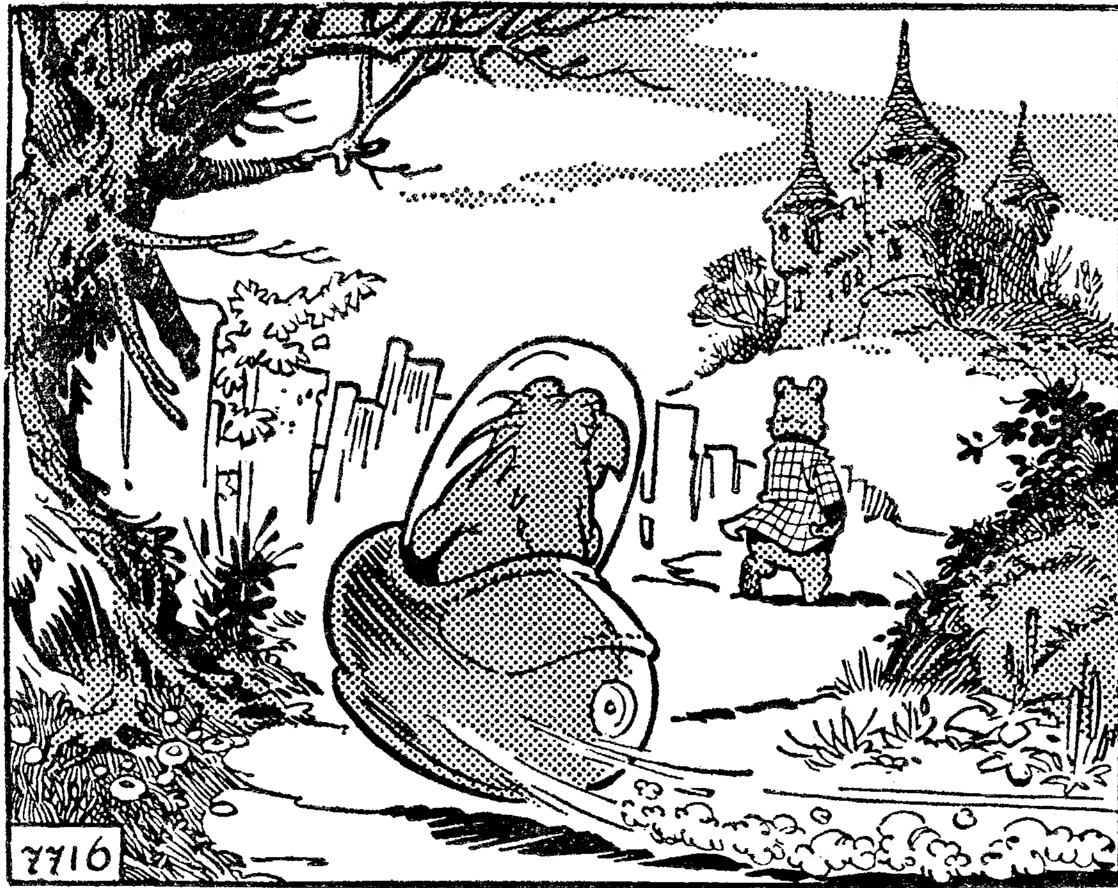
ZYX7 steeg in zijn dramdrijver en trok het kapje over zich heen. Daarop knikte hij vriendelijk en zweefde weg.
,,Een vreemde knaap'', mompelde de heer Bas, terwijl hij het voertuigje in de dampen zag verdwijnen. ,,Een transmieter voor OB, hè? Natuurlijk is die er weer bij betrokken! Hum, dit is anders de eerste keer dat ik hem in het openbaar Nul heb horen noemen. Ik zal hem in de gaten houden, dat is vast''.

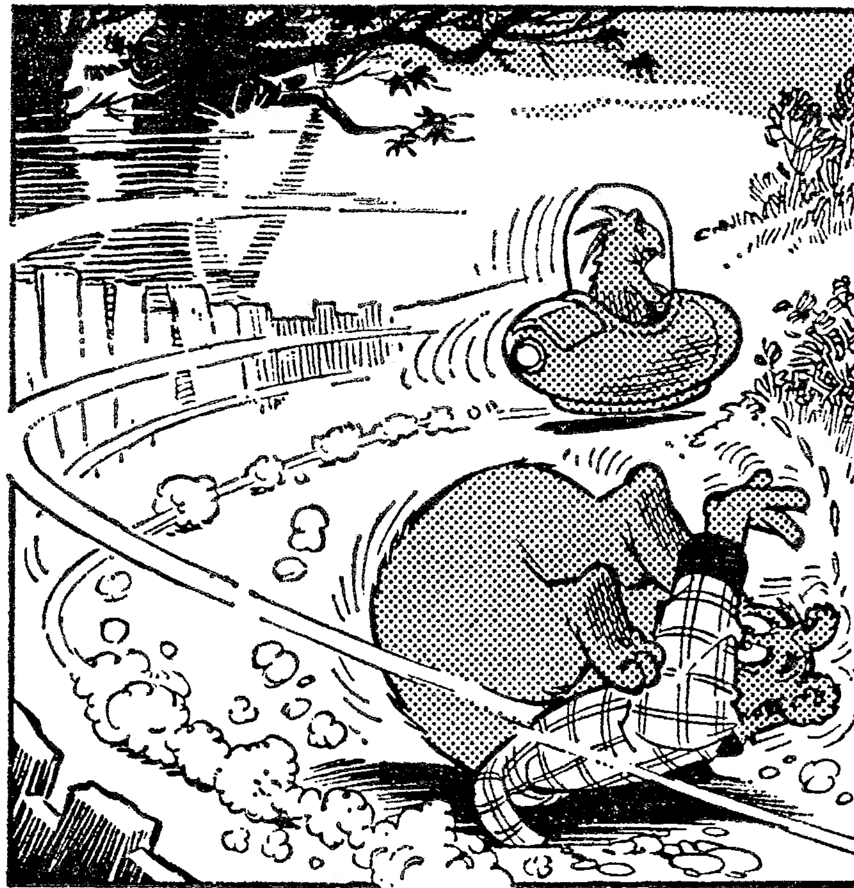
Intussen was de verdwaalde kwikker aan het einde van de wolk gekomen en nu bevond hij zich plotseling in een ontluikend lentelandschap dat hem grote ogen deed opzetten.
,,Bomen uit de grond!'', sprak hij geschokt tot zichzelf. ,,En daar is iets vliegends! Ierie, dat noem ik het!''

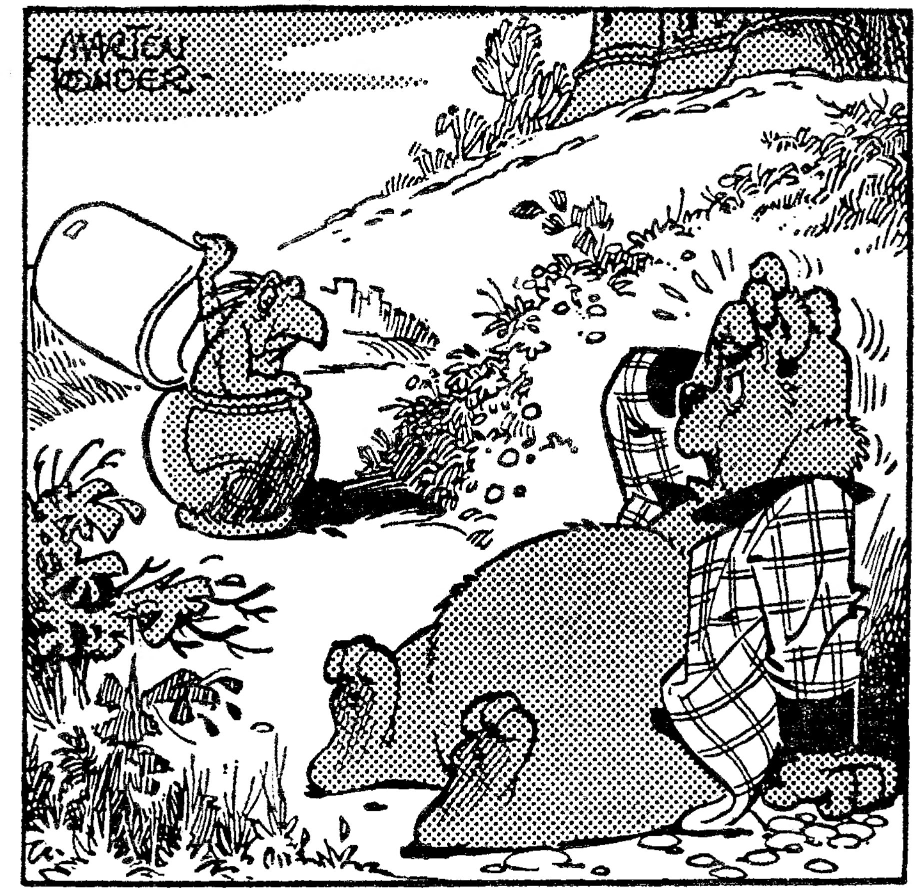

7715 Heer Bommel maakte die morgen een wandeling door de ontluikende natuur. Om hem heen geurden de bloemen en zongen de vogels, zodat het hem blij te moede was.
,,Kijk nu toch eens aan'', sprak hij tot zichzelf. ,,Er gaat toch maar niets boven het leven van een heer! Mooie gedachten van binnen en schoonheid van buiten. Wat kan men meer verlangen?''
Op dat moment werd hij een sombere gedaante gewaar die zuchtend aan de voet van een afgegraven rotspartij zat, en het is geen wonder dat de gevoelige heer getroffen de pas inhield.
,,Wat schort eraan, goede vriend?'', vroeg hij minzaam. ,,Spreek vrijuit, want ik ben Olivier B. Bommel en als er hulp geboden moet worden ben ik paraat, dat is bekend''.
,,Hulp?'' herhaalde de ander neerslachtig. ,,Laat me niet lachen. Ik ben Diderikus de Dupe en alles loopt me altijd tegen. Kijk maar om je heen. Dit is de steengroeve die ik met mijn laatste centen heb overgenomen...''' —Heer Ollie wierp een onthutste blik op de kale bergwanden en betrok een weinig.
,,O'', zei hij. ,,Een alleraardigste steengroeve. Werkelijk! Ik zou...''
Maar de heer De Dupe liet zich niet troosten. ,,Alle steen is afgegraven op dit randje mergel na'', verklaarde hij. ,,Uitgeput! Er is alleen nog turf over, hier aan de voet. Als je nu een manier voor me had om van turf cement te maken.. Ach, ik kan alleen nog maar turfsteker worden''.
Deze ellende was te veel voor heer Bommel. ,,Er is toch veel narigheid in de wereld'', mompelde hij. ,,Ik zal zien wat ik doen kan, u moet maar eens langs komen''.

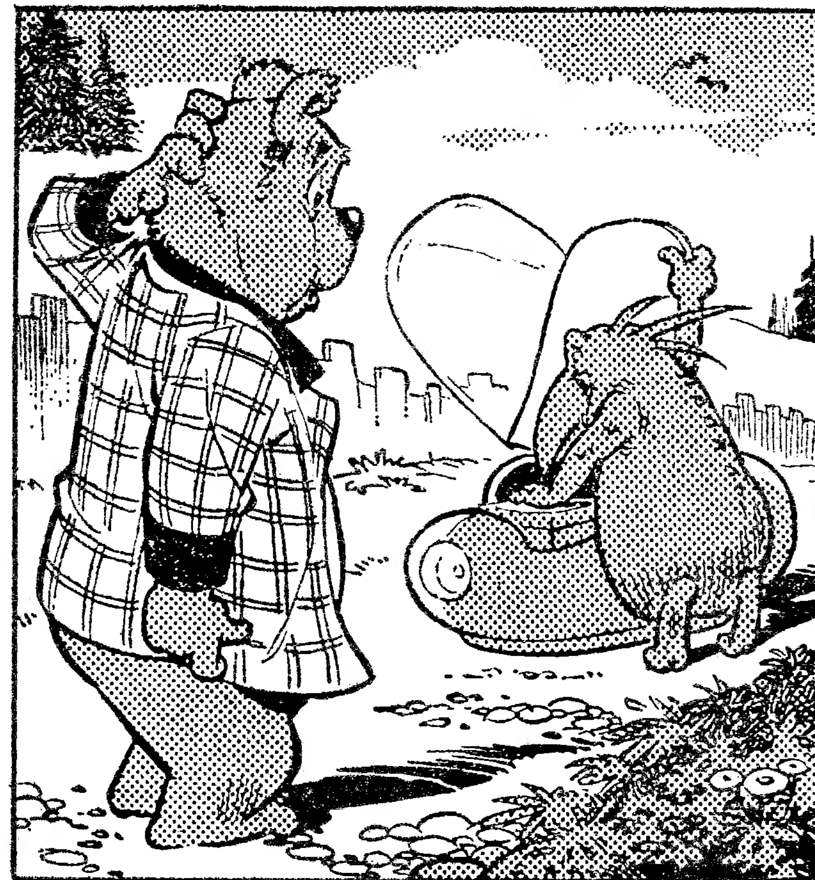
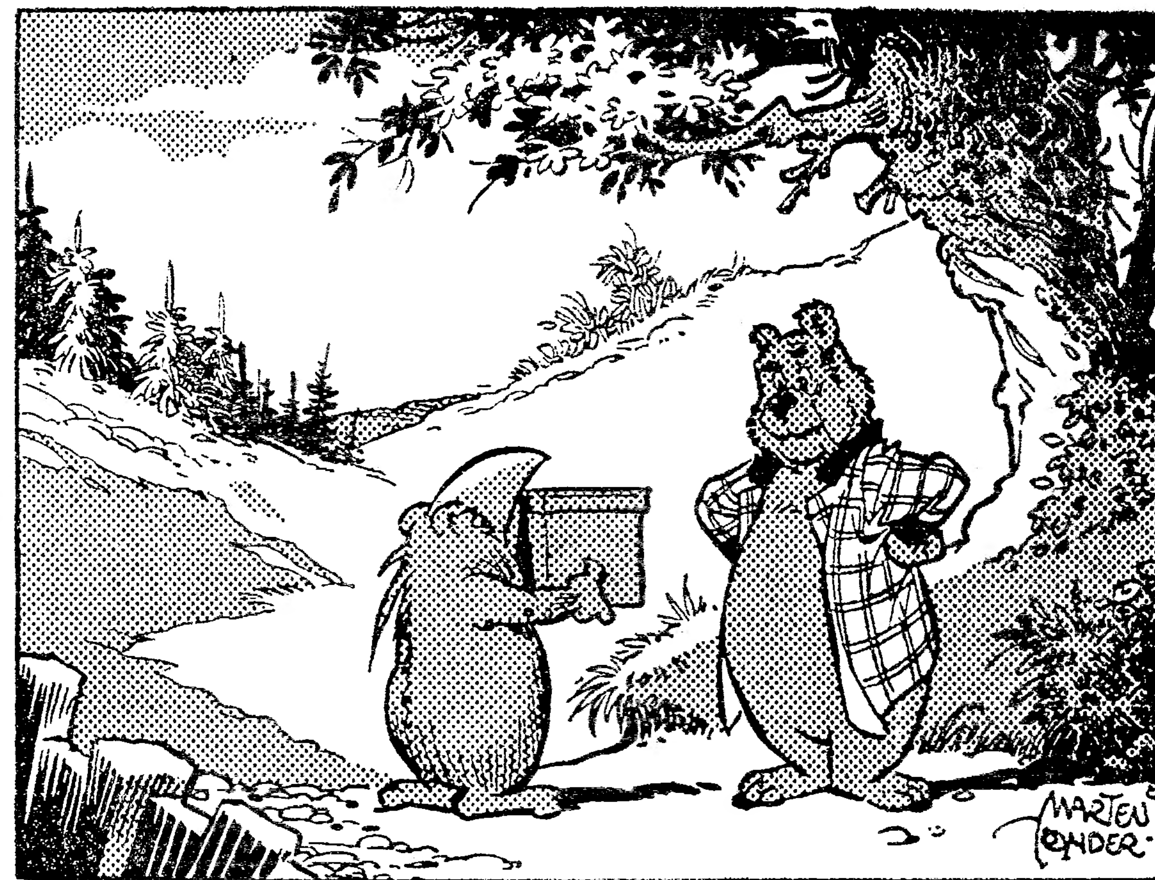

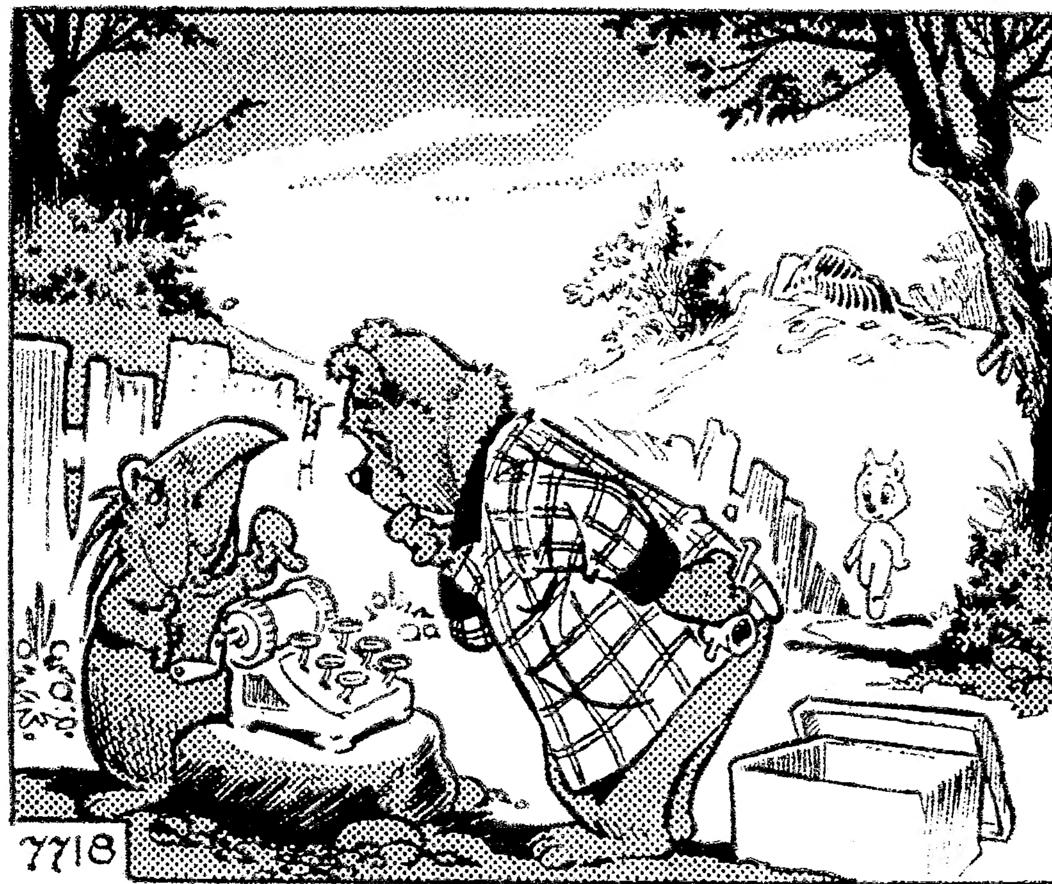
7716 Toen heer Bommel huiswaarts keerde, was hij een beetje neerslachtig.
"Wat heeft men aan een steengroeve als men alleen maar turf heeft?", vroeg hij zich af. "Zo iemand is lelijk de dupe! En ik vraag me af hoe ik hem kan helpen. Dat moet toch mogelijk zijn met mijn grote vermogens..."
Zijn gedachten werden onderbroken door een fluitend geluid achter hem en voordat hij om kon kijken, suisde er een vreemd voertuig door de bocht. Het passeerde met zo'n snelheid, dat de wandelende heer door de luchtdruk werd meegezogen en met een plof op het wegdek belandde. Enige ogenblikken bleef hij versuft liggen, doch toen richtte hij zich langzaam op om een vernietigende blik te werpen op de wegpiraat die niet ver vandaar gestopt was.
"Welja", sprak hij met verstikte stem. "Dat doet maar! Hoe kan een heer zich nog aan helpende gedachten overgeven wanneer lummels in huiverkrachten over hem heen gieren? Geen wonder dat het slecht gaat met de wereld!"
De bestuurder van het voertuigje had oplettend toegeluisterd en schudde nu een beetje verbaasd met het hoofd.

"Niet een huiverkracht", zei hij. "Dramdrijver is de naam. En dit komt ervan wanneer je op je voeten trot."
"Nog schelden ook!", riep heer Bommel rood, maar de ander liet hem niet uitspreken.
"Ik verloor de weg", legde hij uit. "Omdat de tripstraal niet meer werkt. Ik zoek een karakter met de naam OB Nul. Weet jij misschien waar die leeft?"

7717 De bestuurder stapte uit het vreemde voertuig en trad nader. ''Weet jij soms waar OB Nul leeft?'', vroeg hij.
Heer Ollie sprong op alsof hij door een wesp gestoken was en trok zijn jas recht.
''Wie?'', vroeg hij met ingehouden toorn. ''Weet wie er tegenover u staat! Ik ben Olivier B. Bommel en mijn beste vrienden hebben mij wel eens OBB genoemd. Maar ik laat mij niet beledigen door de eerste de beste wegpiraat! OB Nul! Daarover is het laatste woord nog niet gesproken, heer eh... Wat is uw naam?''
''ZYX7'', zei de vreemdeling. Hij had zich teruggehaast naar zijn tuigje en tilde een grote doos uit de bagageruimte.
''Gelukkig het goeie adres ten laatste'', hernam hij. ''Ik heb gezocht al over de plaats, want ik moet een transmieter afleveren en er is haast bij. Maar ik verloor mijn weg in de smog. Juist een moment.''
Deze mededeling verraste de beledigde heer zó, dat zijn woede wegzakte.
''W-wat is dat?'', vroeg hij toen de ander met het vrachtje voor hem stond. ''Wat is dat voor iets, bedoel ik?''
''Een transmieter'', herhaalde ZYX7. ''Dat zei ik toch? En AB Achtwee heeft niet gezegd, dat ik ook moest briefen. Deze job begint steeds moeilijker te worden.''

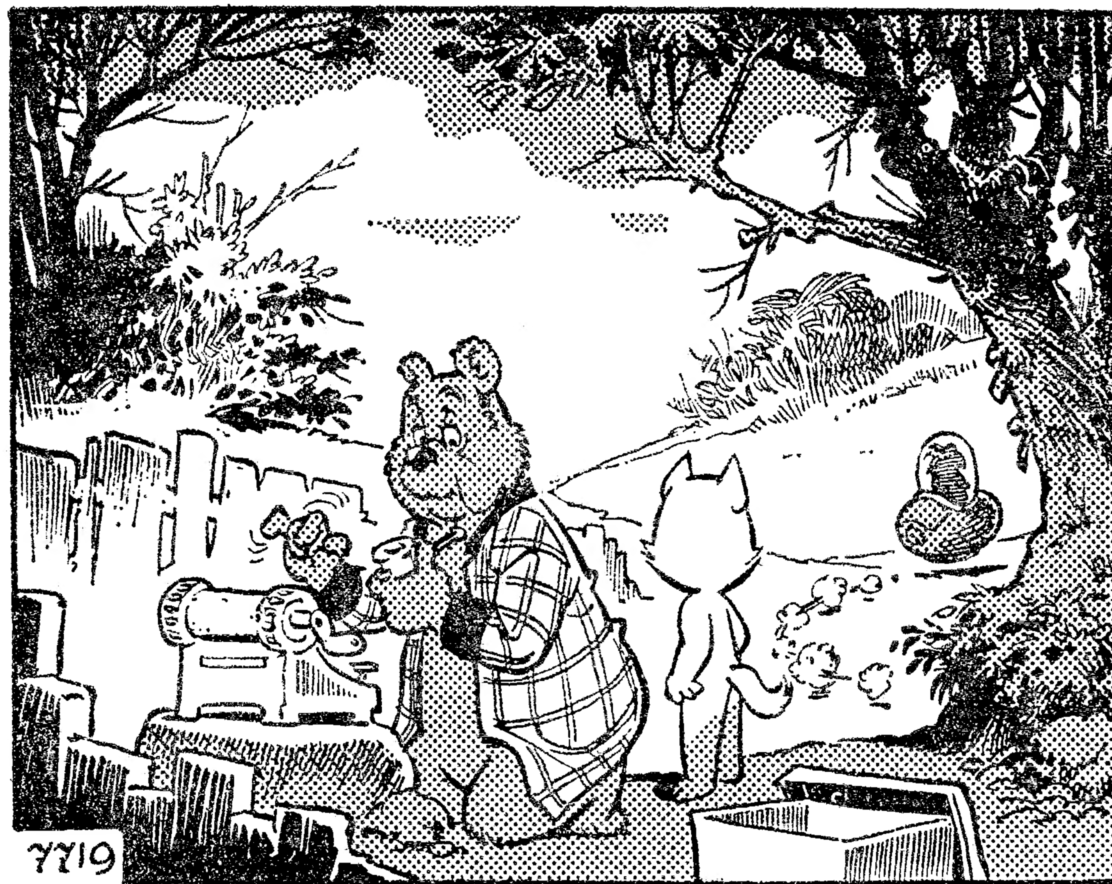

7718 "Okee", zei de vreemdeling met een lichte zucht. "Ik zal jou briefen. Betaal aandacht!"
Hij haalde een soort toestel uit de doos en zette het op een steen neer.
"Kan je lezen, mag ik vragen?", hernam hij. "Uitstekend. Wel, daar zie je toetsen met letters. Je drukt op die letters en maakt woorden. Is dat klaar?"
,,Het is een klein schrijfmachientje", mompelde heer Ollie, die zich met grote aandacht over de steen boog. "Maar ik vind dat er weinig lettertjes op staan, hoor!"
"Weinig?", herhaalde ZYX7 verontwaardigd. "Het is de laatste spelling! Je drukt letters en maakt op in woorden juist wat je nodig hebt en dan draai je de hendel. Dat is alles."
"Dat is alles", sprak heer Bommel peinzend tot zichzelf. "O. Maar wat gebeurt er dan?"
Tom Poes, die toevallig net langs kwam, zag dat de ander een ongeduldige beweging maakte.
,,Dan wordt wat je hebben wilt getransmieterd naar waar je het hebben wilt!", hoorde hij hem roepen. "Waarom heb je dit ding besteld als je er niets van weet? Je bent OB Nul toch wel?"
"Ik ben OB persoonlijk", verklaarde heer Ollie uit de hoogte. "Waar of niet, jonge vriend?"

Tom Poes knikte en hij wilde vragen waarom zijn vriend Nul genoemd werd. Maar de vreemdeling liet hem niet aan het woord komen.
"Dat is allemaal recht dan", zei hij terwijl hij zich naar zijn voertuigje spoedde en instapte. "En nu kan ik beter op mijn weg zijn. De lucht hier geeft mij ademmoeilijkheden. Ik zal je nummer laten krediteren. Okee?"

"Okee", gaf heer Bommel een beetje afwezig toe. "Ik heb weliswaar geen schrijfmachine besteld, maar dit lijkt me toch wel een handig apparaatje."

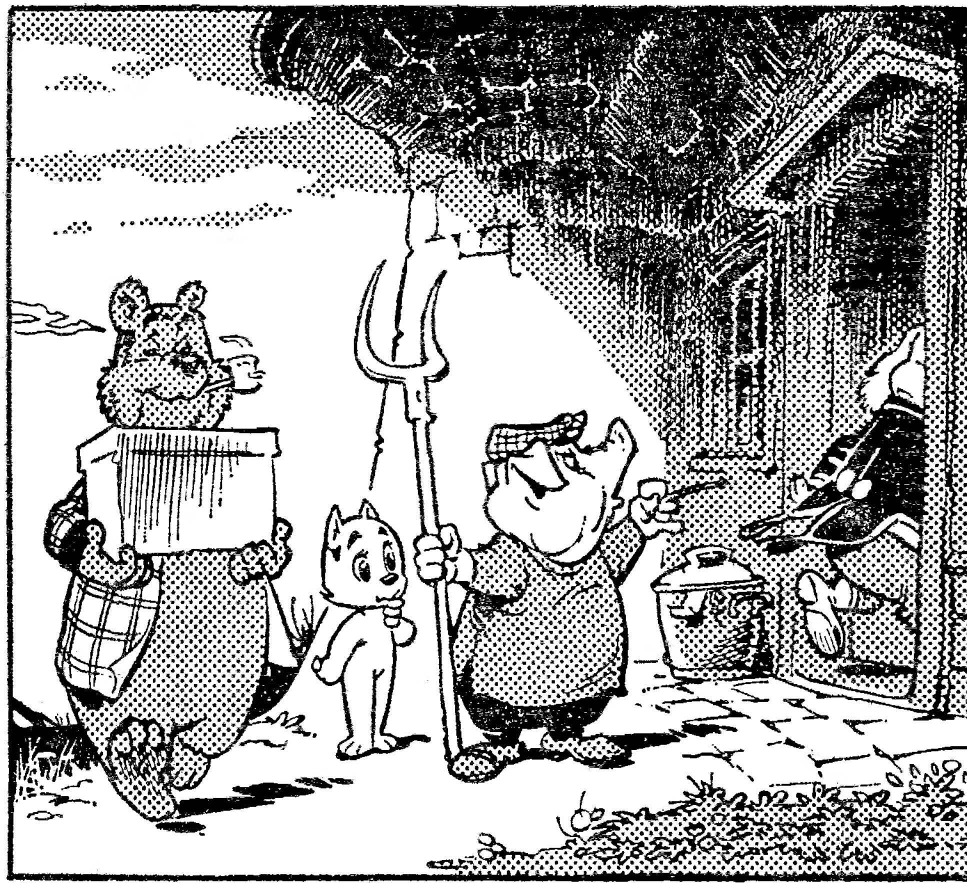

7719 De vreemdeling drukte op een knop en daarop suisde zijn voertuigje zacht fluitend weg.
"Een eigenaardig iemand", dacht Tom Poes. "Waar haalt heer Ollie die vandaan?"
Maar heer Bommel hield zich met andere dingen bezig. Hij was op zijn knieën voor de steen gaan zitten en bestudeerde het eigenaardige machientje nu van dichtbij.
"Een transmieter", sprak hij tot zichzelf. "Nooit van gehoord. Het lijkt me het beste, dat ik eens ga proberen hoe zo'n ding werkt. Wat heb ik in de gauwigheid nodig?"
Dat was een moeilijke vraag voor een heer die eigenlijk alles al heeft. Maar toen zijn blik op zijn lege pijp viel, klaarde zijn peinzend gelaat op en hij begon te tikken.
"Waar komt die schrijfmachine vandaan?" vroeg Tom Poes.
"Stoor me niet", mompelde heer Ollie, voorzichtig op de toetsen drukkend. "Ik bestudeer deze bestelling. En dat is héél moeilijk omdat er zo weinig letters op staan. Even kijken. Juist, ja, zo kan het.... Tabak in mijn pijp wordt: Tapac in myn pyp. Heel duidelijk."

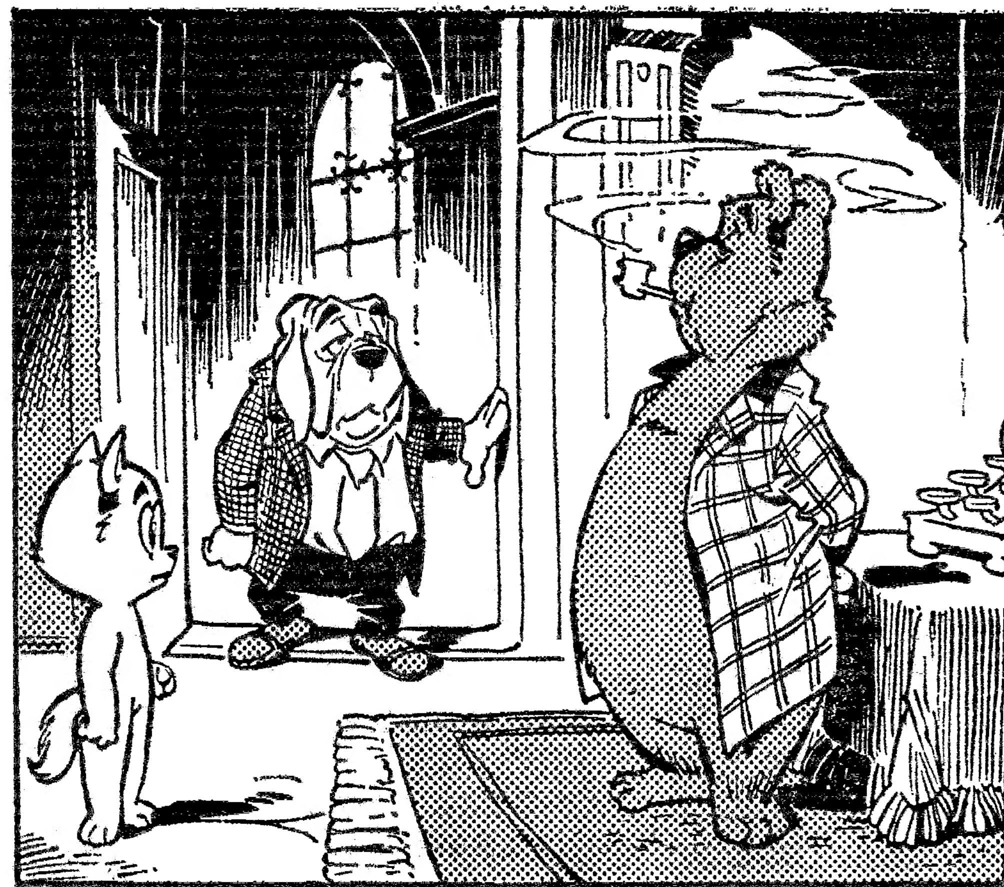
Met deze woorden draaide hij aan het krukje en hij slaakte een verheugde uitroep, toen er plotseling een rookspiraaltje uit zijn pijpekop steeg.
"Het is gelukt", zei Tom Poes verbaasd. "Een vreemd toestel, hoor. U had hem toch niet besteld? Dat zei u zelf daarnet."
"Zeur niet!", riep Heer Bommel opgetogen. "Hij is van mij, al was de adressering een beetje fout met die nul achter mijn naam. Maar hij is aan het beste adres afgeleverd, dat zal je met me eens zijn, jonge vriend!"

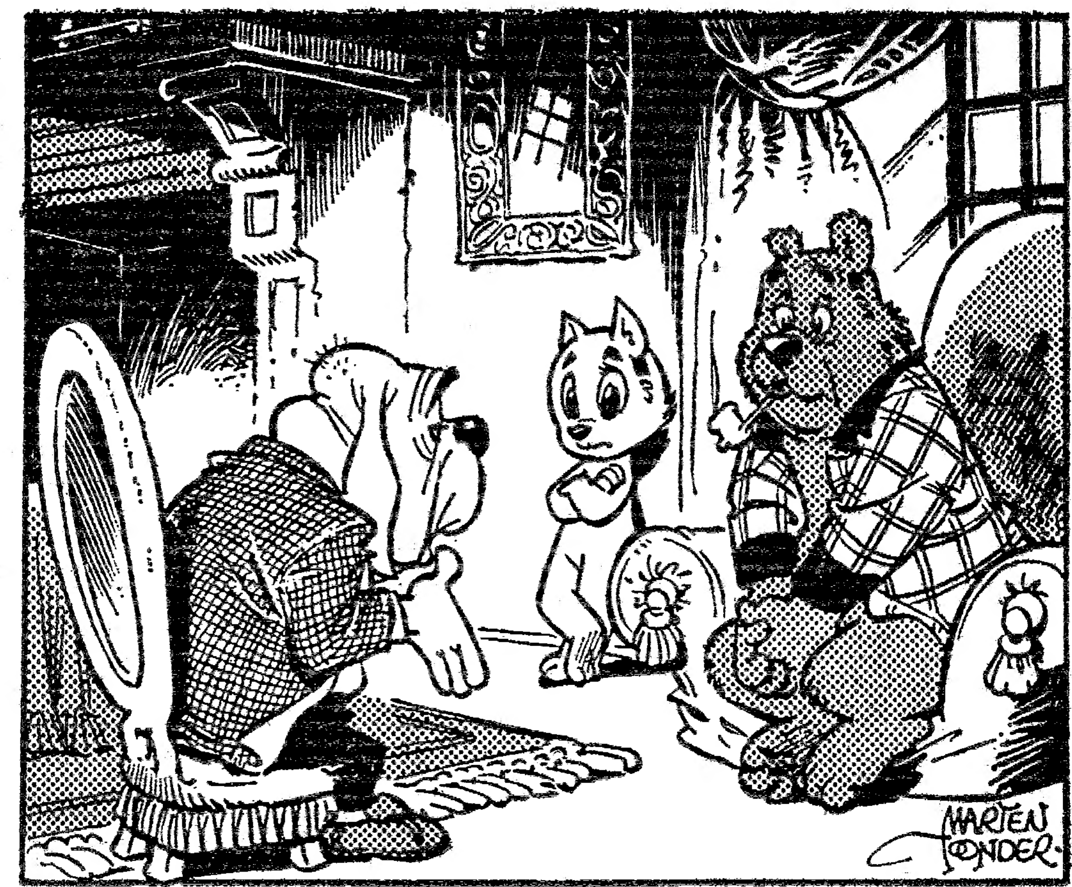

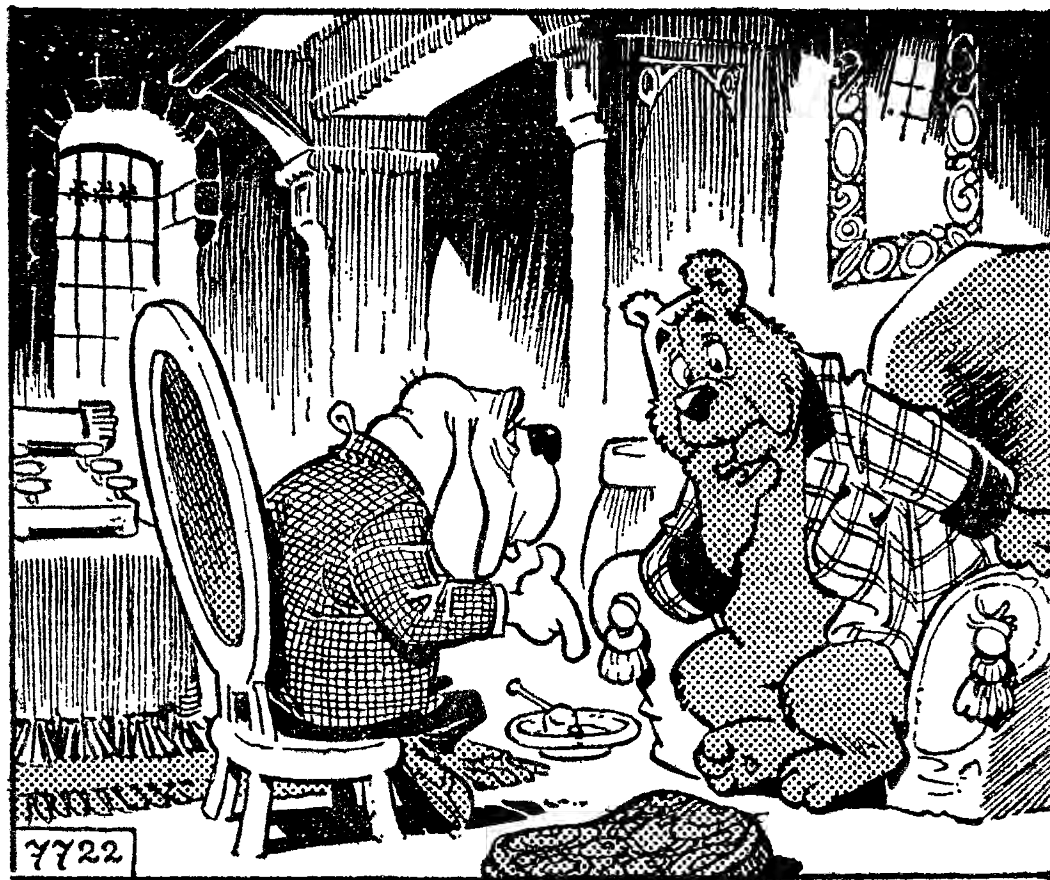

7720 Joost had juist een volle vuilnisbak buiten de achterdeur van Bommelstein gezet, toen hij opschrok door een wrevelige uitroep van een passerende landbouwer.
,,Wat is dat nou?", riep deze uit. ,,Ik had net mijn pijp gestopt en nu is hij leeg! Geen draadje meer te bekennen."
,,Zeer betreurenswaardig", zei de bediende zonder veel medeleven. ,,Toch is het misschien maar beter. Pijproken is een onhygiënische gewoonte, met gemorste as en aanslag in de gordijnen. Ik weet daar alles van, als ik zo vrij mag wezen."
,,Nee, dat mag je niet!", riep de boer getergd. ,,Ik vraag jou toch zeker niks, opgedirkte knoopjesjas?"
Joost spoedde zich naar binnen, want dit soort meningsverschillen stond hem tegen. De ander schreeuwde dan ook enige tijd machteloos tegen een dichte keukendeur, en de enige die hem hoorde was Tom Poes.
Heer Bommel had niets in de gaten. Die droeg de doos met de transmieter voorzichtig voor zich uit, vervuld van prettige gedachten over een gepast gebruik van het eigenaardige toestel. En daaruit werd hij pas opgeschrikt toen hij de voordeur naderde en Tom Poes hem achterna holde.
,,Heer Ollie!", riep die. ,,Hebt u dat gehoord? Die boer heeft de tabak uit zijn pijp verloren!"
,,Zo", zei heer Ollie, gestoord omkijkend. ,,Dat is vervelend voor hem. Maar wat heb ik daar mee te maken? Als geoefend roker moet men op zijn rookgerei letten, dat spreekt. Dat doe ik toch ook?"

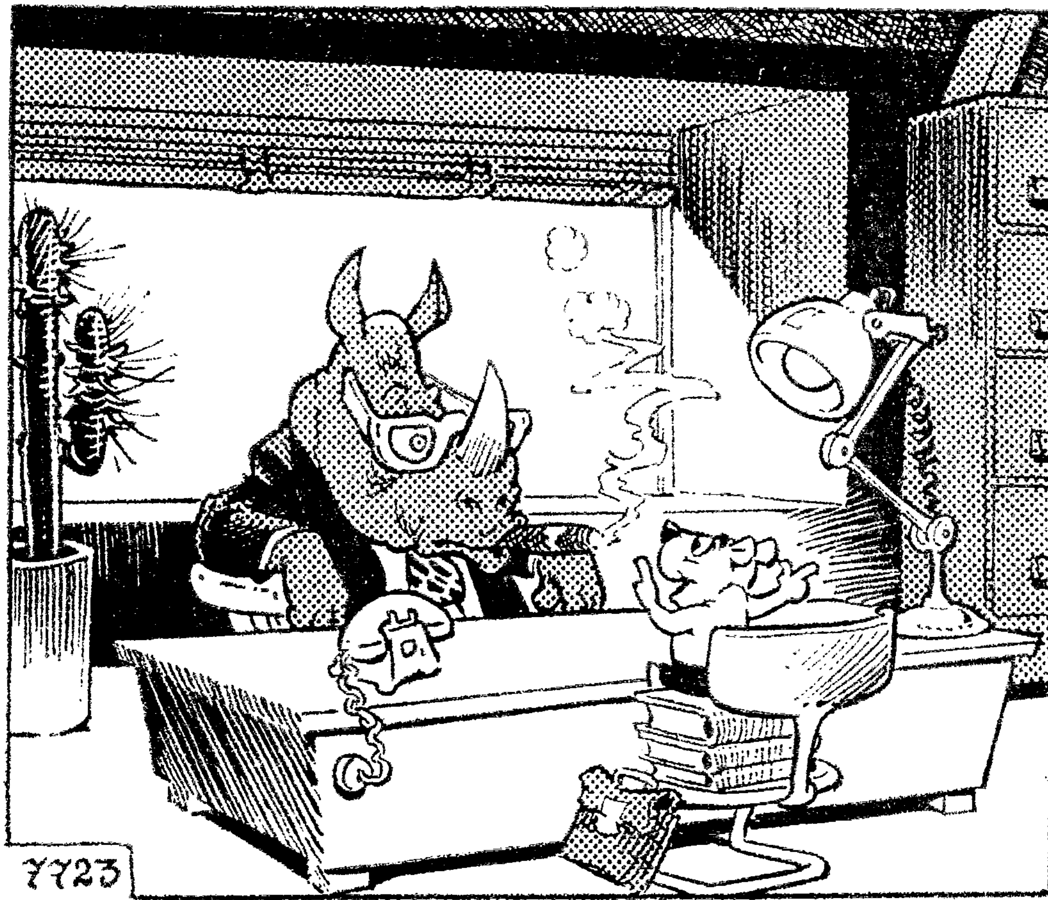
7721 Heer Bommel droeg de doos naar de woonkamer en plaatste de transmieter zorgzaam op de tafel.
,,Ziezo'', sprak hij, een dichte rookwolk uitblazend. ,,Dat is dat. Nu zal ik eens te werk gaan en bedenken wat ik alzo met deze mooie uitvinding doen kan.''
,,Mooie uitvinding?'', herhaalde Tom Poes. ,,Het is een van die dingen die ellende gaan geven! De tabak die u ineens in uw pijp kreeg, is geen zuivere koffie!''
,,Natuurlijk niet'', zei heer Ollie uit de hoogte. ,,Het is tabak, al is de kwaliteit niet zo best. Maar dat komt natuurlijk omdat ik niet duidelijk genoeg getypt heb, als je begrijpt wat ik bedoel. Het moet nog even wennen.''
Op dat moment werd er aan de deur geklopt en Joost stak het hoofd om de hoek.
,,Excuseer, heer Olivier'', sprak de bediende. ,,Daar is een heer D. de Dupe, om u te spreken met uw goedvinden.''
,,U hebt gezegd, dat ik nog maar eens langs moest komen'', zei de binnentredende bezoeker aarzelend. ,,Over de turf waar ik geen cement van kan maken nu mijn steengroeve is uitgeput. U weet wel.''
,,Dat is waar'', gaf heer Bommel toe. Hij gaf de ander een stoel en ging tegenover hem zitten, terwijl hij vriendelijk knikte.
,,Weliswaar heb ik mijn eigen drukke beslommeringen'', vervolgde hij. ,,Maar mijn hart staat altijd open voor iemand in nood, wat jij jonge vriend?''
,,Hm'', zei Tom Poes.
De heer De Dupe liet zich echter niet ontmoedigen, maar begon met neuzelende stem te klagen dat alles hem altijd tegen zat.

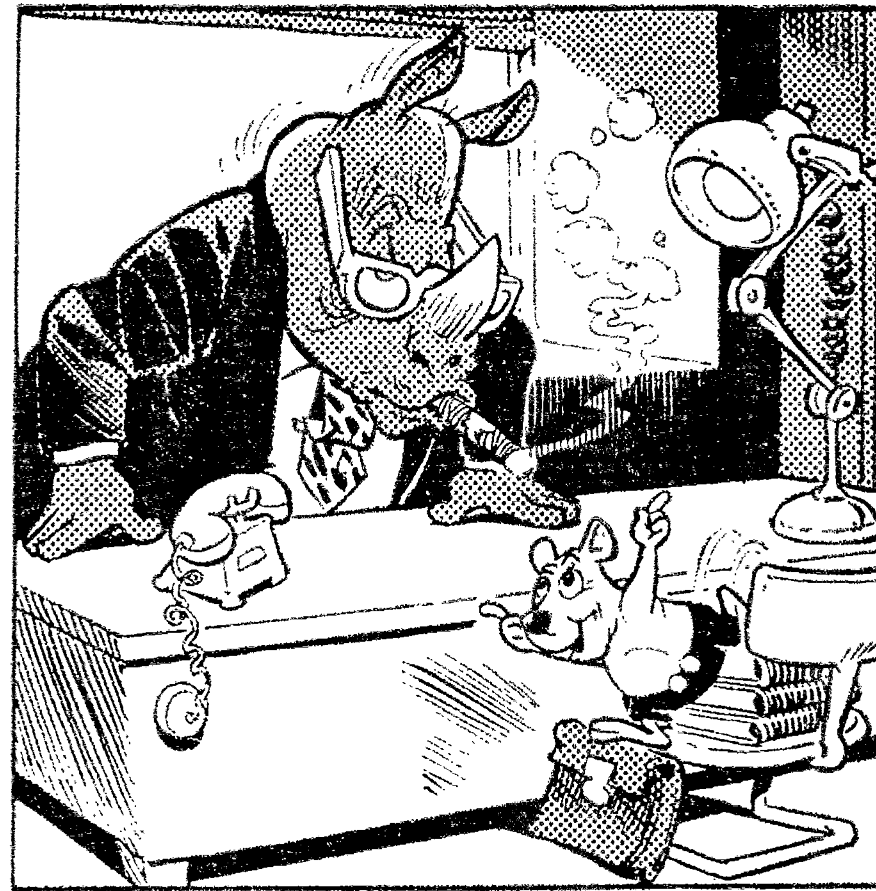

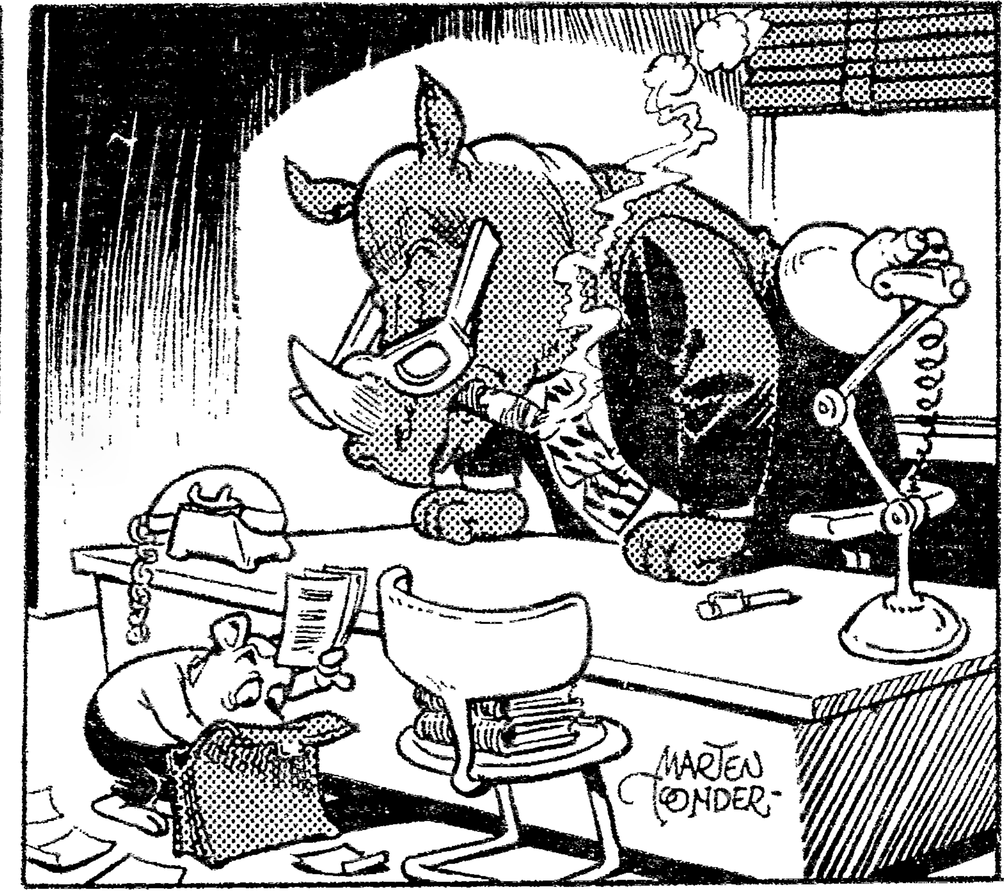

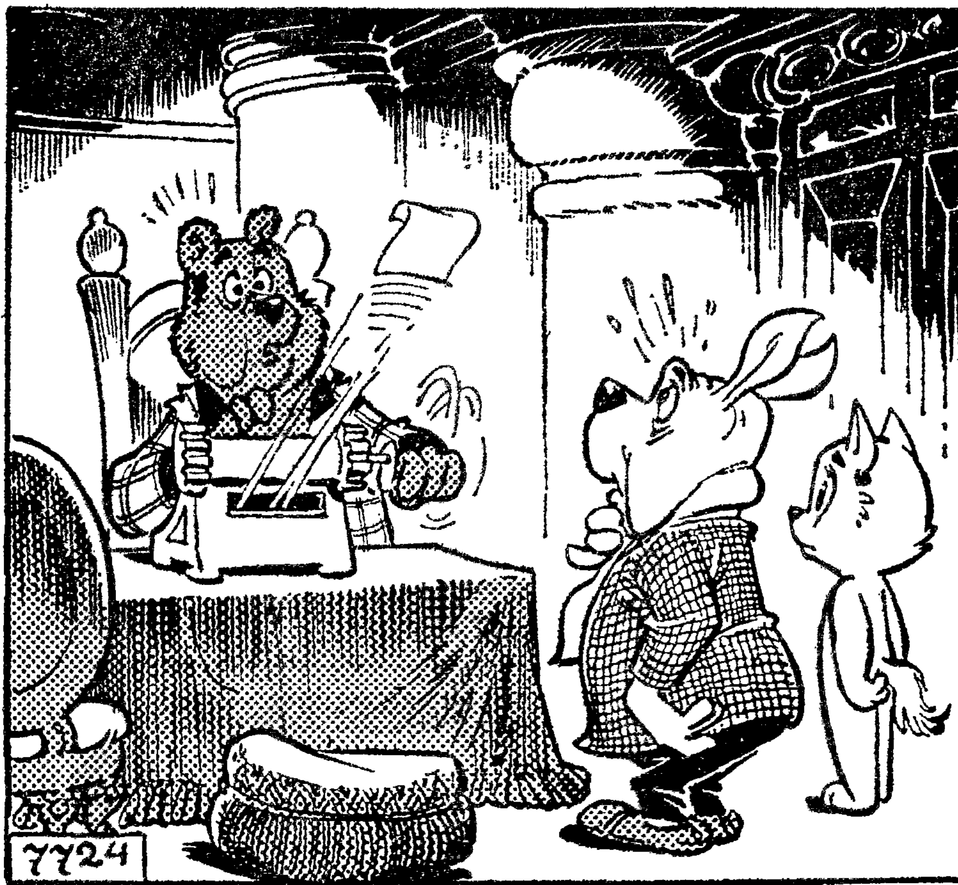
7722 ,,Van mijn laatste centen heb ik een steengroeve gekocht'', sprak de heer De Dupe neerslachtig. ,,Maar wat dacht u? De groeve is uitgeput! Er is alleen nog maar turf over, aan de voet. Alles loopt me altijd tegen. Ach, als ik nu maar wist hoe ik van die turf cement kan maken. Dan zou ik uit de brand zijn, want turf heb ik genoeg.''
Hij keek heer Ollie vragend aan en deze verviel tot diep nadenken.
,,Het eh... Het kan geprobeerd worden'', mompelde hij na een poosje. ,,Een goeie proefneming, al zeg ik het zelf. Ik beloof niets, maar we zullen zien''.
Na deze woorden begaf hij zich naar de tafel en nam plaats achter het toestel dat daar stond.
,,Een transmieter'', verklaarde hij. ,,Daar ga ik op tikken. 'Uitvinding om van turf cement te maken', tik ik. De letters die er niet op staan laat ik weg en als ik klaar ben, draai ik en dan moet het eruit komen''.
Hij ging ingespannen aan het werk en de bezoeker keek vol spanning toe.
,,Verder nog iets?'', vroeg heer Bommel, toen hij klaar was. ,,Het moet vooral duidelijk zijn, anders krijgt men slechte tabak in zijn pijp, als u begrijpt wat ik bedoel''.
,,Ja, ja'', riep de cementfabrikant vol begrip. ,,Kijk, als de cement nu ook nog buigzaam was — en pas hard werd als ik klaar ben met het vormen... En als het niet zou krimpen of uitzetten, zodat ik er een soort tunnels van zou kunnen maken...''.
,,Niet zo vlug'', mompelde Heer Ollie al tikkend. ,,Dit werk vereist al mijn kunnen, vooral omdat lang niet alles erop staat''.
Nu viel er een diepe stilte die slechts verbroken werd door de knallen die de typende heer van tijd tot tijd aan zijn toestel ontlokte.
Tom Poes keek zorgelijk toe. ,,Dit kan niet goed gaan'', dacht hij. ''Wat is een transmieter?''

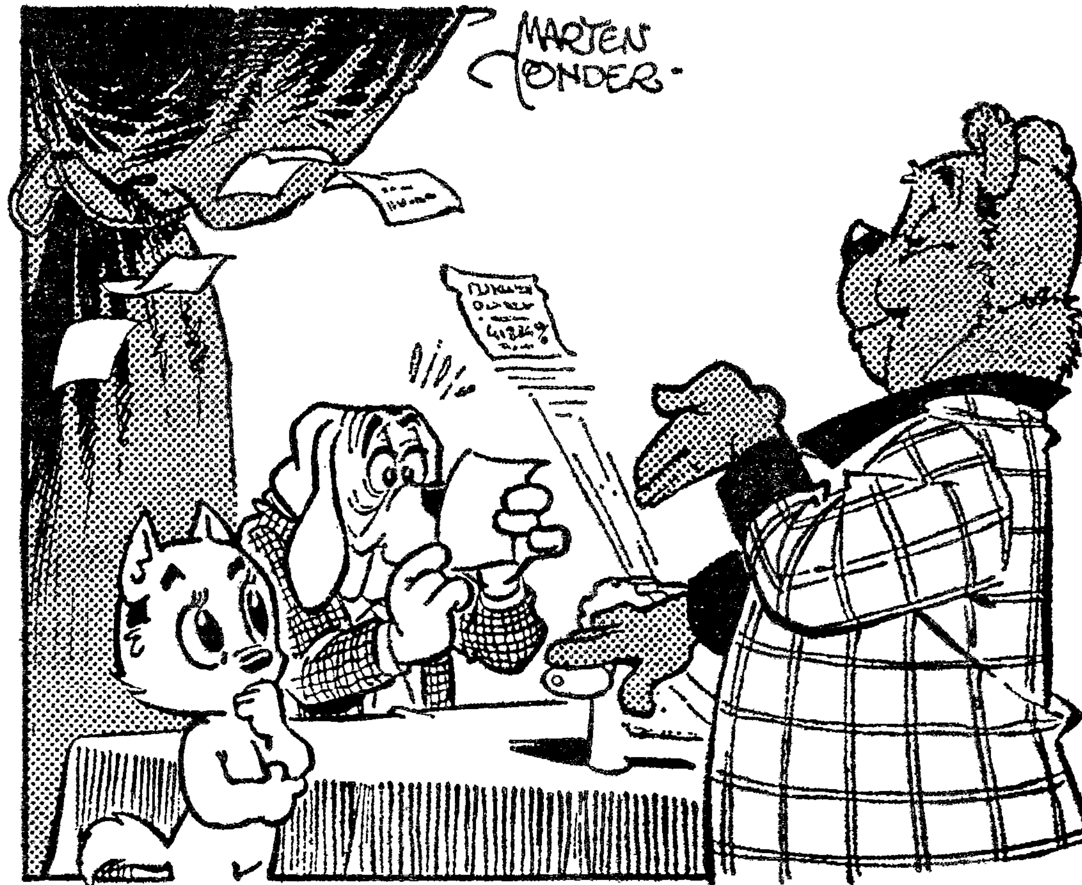

7723 In de stad Rommeldam staarde de grote bouwondernemer Rinus Ros vanachter zijn bureau met kille blik naar de tengere bezoeker die tegenover hem zat,
,,Kazimier Kriel is de naam'', sprak deze nerveus. ,,Ik heb een vinding gedaan. Dat doe ik vaker. Het is mijn vak. Kijk, ik beweeg me op het terrein van bouwstoffen en daarom dacht ik....''
,,Maak het kort'', onderbrak de ondernemer. ,,Ik heb het druk, want er moet gebouwd worden''.
,,Juist, ja, dat dacht ik al'', hernam Kriel geschrokken. ,,Daarvoor kom ik juist. Ik kom u een uitvinding aanbieden, ziet u? Op het gebied van cementmaken. Het is een omwenteling, maar ik heb er zelf geen geld voor. Dat hebben wij inventieven nooit''.
,,Is dat alles?'', vroeg de heer Ros nurks. ,,Als het nu nog een buigzaam cement was, dat zich in allerlei vormen laat kneden en dat van goedkoop materiaal gemaakt kan worden...''
Nu slaakte de ander een kreet en liet zich van de stapel boeken glijden die hem tot zitplaats dienden.
,,Maar dat is het!'' riep hij uit. ,,Turf, gewone turf!''
Met deze woorden begon hij opgewonden in het tasje te graaien dat hij meegenomen had, maar na enkele ogenblikken vertraagden zijn bewegingen en ten slotte stond hij verstijfd en bleek in het inwendige te staren.
,,Weg'', stamelde hij. ,,M-mijn uitvinding is w-weg!''
,,De deur is achter je'', sprak de bouwondernemer koud.

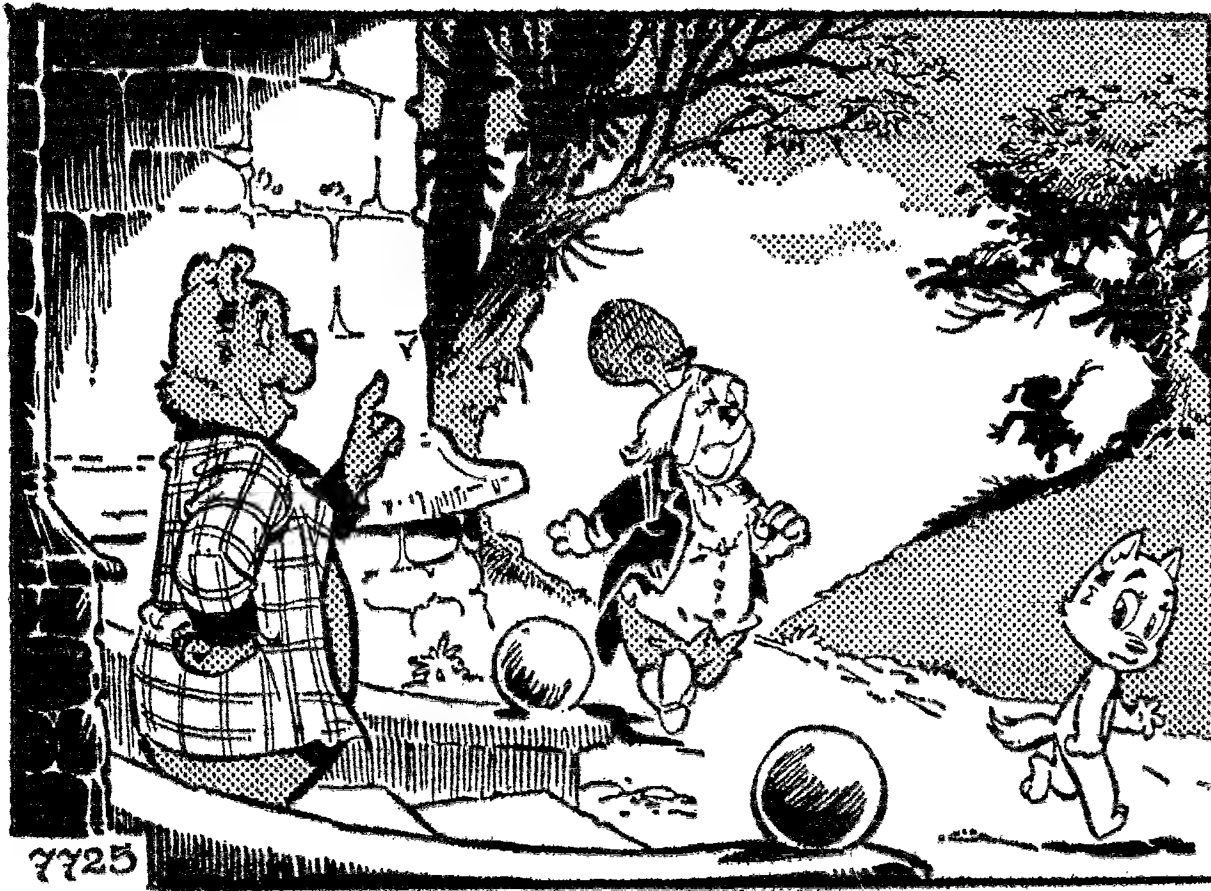

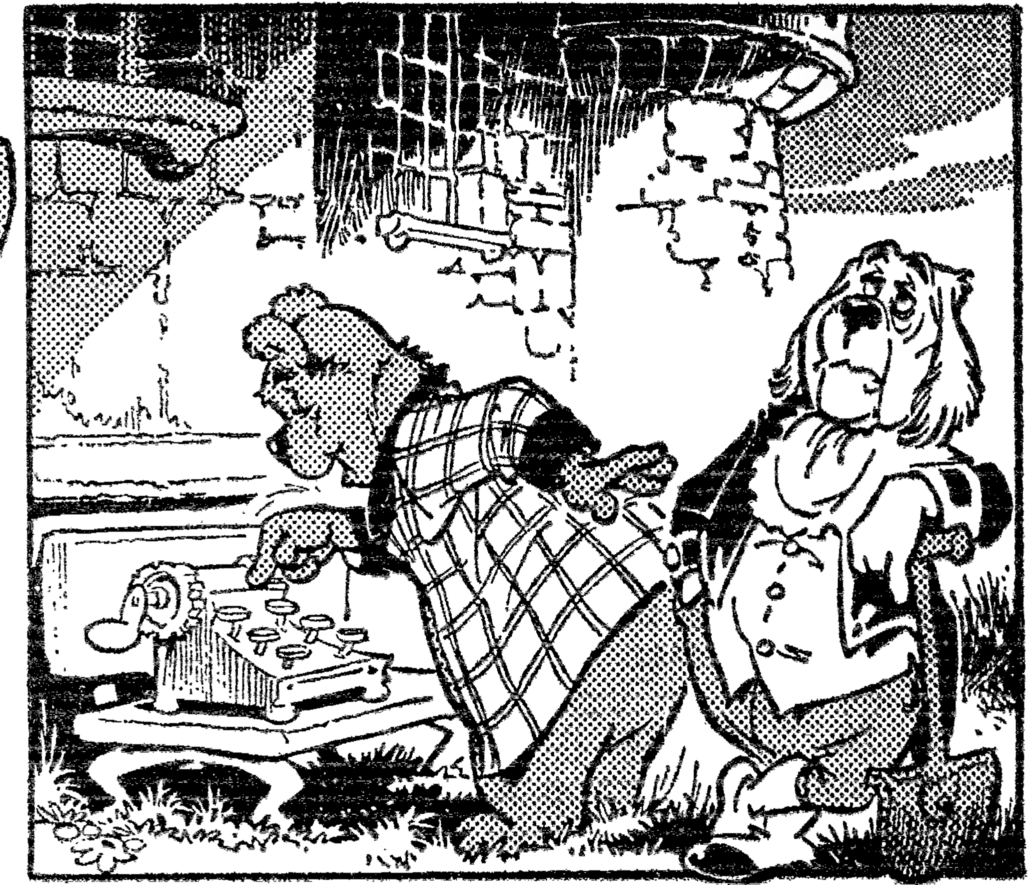

7724 Heer Bommel tikte alles wat de cementmaker zei, met grote zorg op zijn transmieter.
„Is dat alles?", vroeg hij toen de heer D. de Dupe eindelijk zweeg. „Het is erg veel, bedoel ik. Maar het is een aardige proef om eens te bekijken wat deze machine alzo doen kan. Let op, nu ga ik aan deze zwengel draaien... Zo... En nu...".
Hij hoefde verder echter niets uitleggen, want uit een gleuf achterin het toestel werd een stuk papier naar buiten geschoten. En terwijl iedereen nog verbaasd stond te kijken, volgden er een tweede velletje, een derde, een vierde — totdat er tenslotte een hele bundel door het vertrek dwarrelde.
Heer Ollie stond op met een trek van grote voldoening op zijn gelaat. „Een heel knap ding dat ik daar besteld heb!", sprak hij. „Waar hij het vandaan haalt, weet ik niet — maar ik had het zelf kunnen doen!"
„Het is deksels knap", mompelde de cementfabrikant, die met vochtige ogen het eerste blaadje stond te lezen. „De hele uitvinding waar ik om gevraagd heb — en zelfs nog dingen die ik vergeten was! Er zitten een paar vuile vingers op, maar verder is dit nu precies wat ik nodig heb. Nou, maar ik zal het goed met je maken, hoor! Je krijgt een mooi salaris van de zaak, zo gauw ik mijn eerste krediet binnen heb!"

Na deze hartelijke woorden nam hij afscheid en heer Bommel keek hem glimlachend na.
„Het is mooi om op zo'n eenvoudige manier goed te kunnen doen", sprak hij met zachte stem. „Een stille weldoener, dat is net wat ik altijd al heb willen zijn".
„Hm", zei Tom Poes. „Toch zou ik wel eens willen weten waar dat toestel het vandaan haalt!"

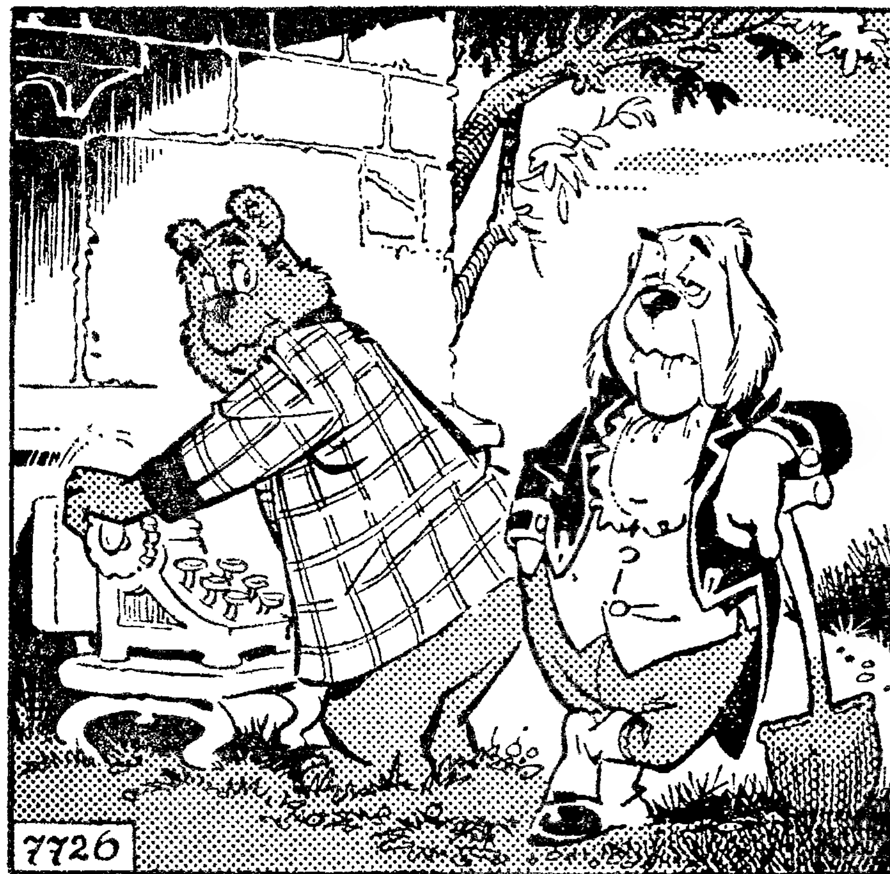

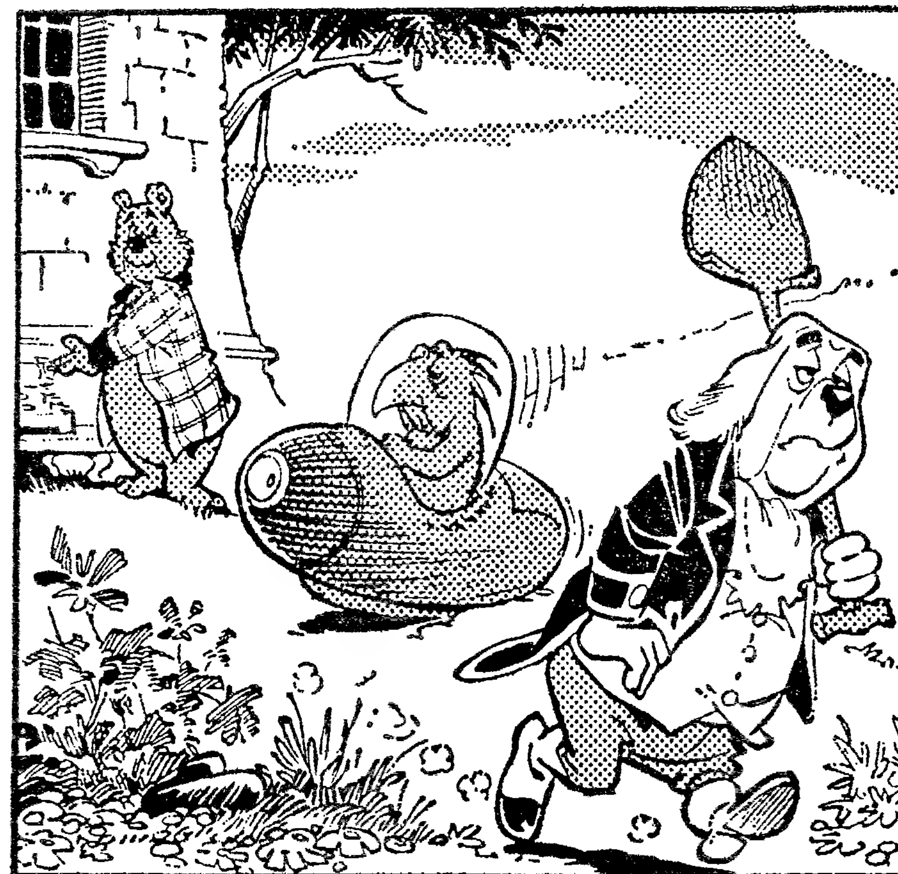

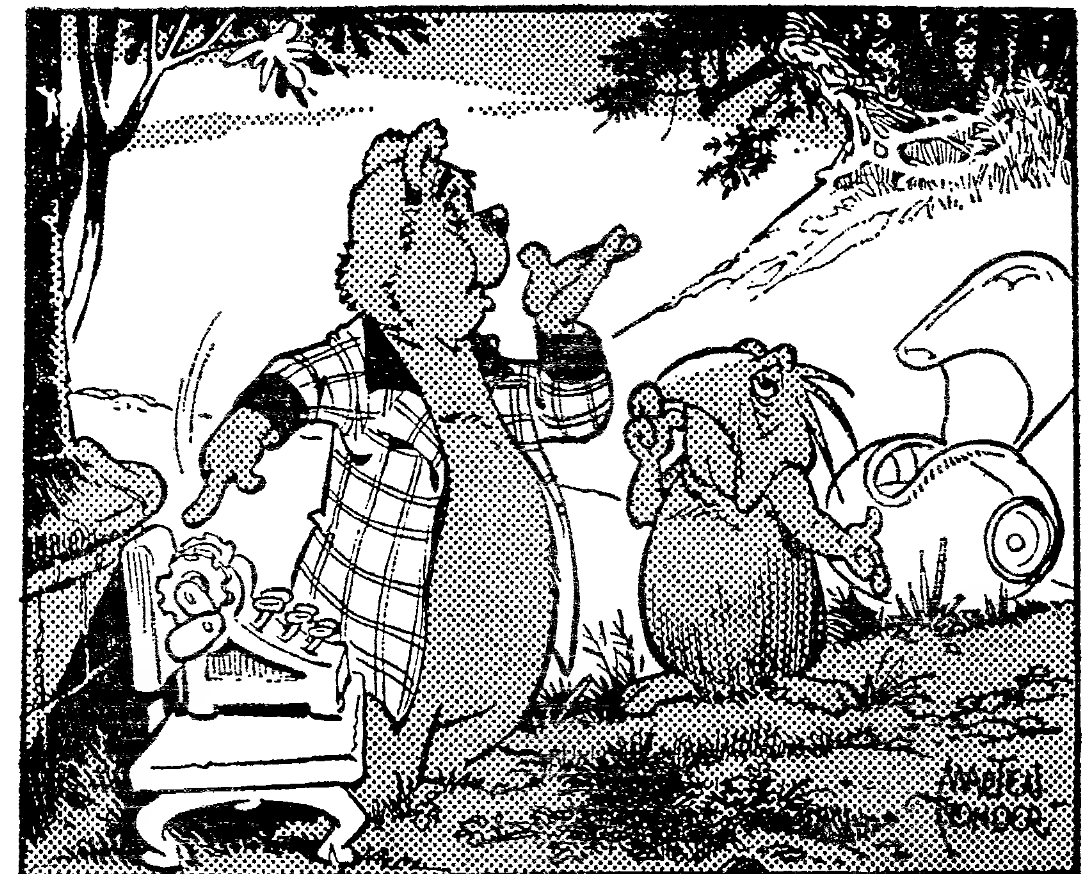

7725 „De papieren van die uitvinding kwamen ergens vandaan", zei Tom Poes. „Er zaten zelfs vuile vingers op. Het is geen zuivere koffie".
„Wat een onzin", riep heer Ollie uit. „Bij het doen van een uitvinding zou zelfs ik vuile vingers krijgen! Wat zeur je toch altijd!"
Tom Poes was echter al weggelopen om naar huis te gaan en heer Bommels blik viel nu op de bediende Joost, die met een spade op de schouder naderde.
„Wat kijk je toch altijd sikkeneurig", hernam de geprikkelde heer. „Ben je dan nooit eens blij? Neem een voorbeeld aan de heer De Dupe die daar vrolijk naar huis huppelt, omdat ik hem met een kleinigheid gelukkig heb gemaakt".
„Ik voor mij zie weinig lichtpuntjes, heer Olivier", zei de knecht, terwijl hij staan bleef. „Het leven is niet gemakkelijk, met uw goedvinden. Nu moet ik me daar het gazon omspitten om nieuw gras te gaan zaaien. En dat ligt niet op mijn terrein, als ik zo astrant mag....".
„Ik weet wat jij nodig hebt", onderbrak zijn werkgever. „Een beetje tevredenheid, dat heb je nodig! En daar ga ik voor zorgen!"

Er verscheen een hoopvol lichtje in de ogen van de trouwe bediende, maar dat doofde weer toen heer Bommel zijn transmieter naar buiten haalde en begon te tikken.
„Kijk", legde hij uit. „Hierop druk ik wat ik hebben wil en dan draai ik aan de kruk en dan komt het eruit".
Joost zuchtte en leunde berustend op zijn schep.

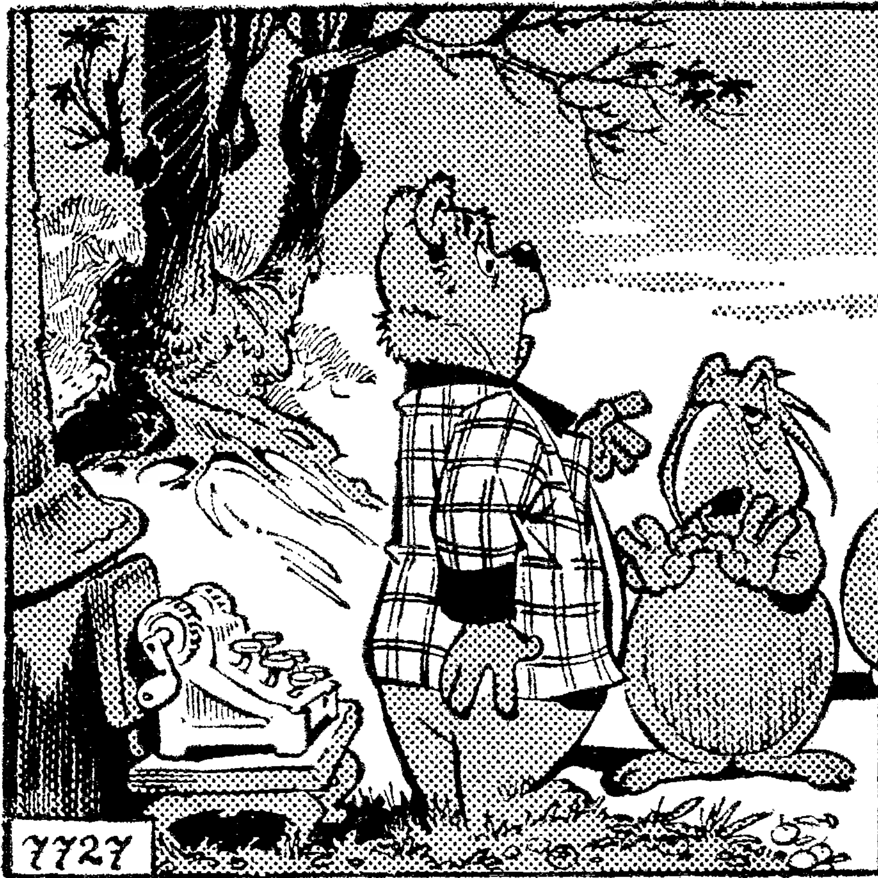

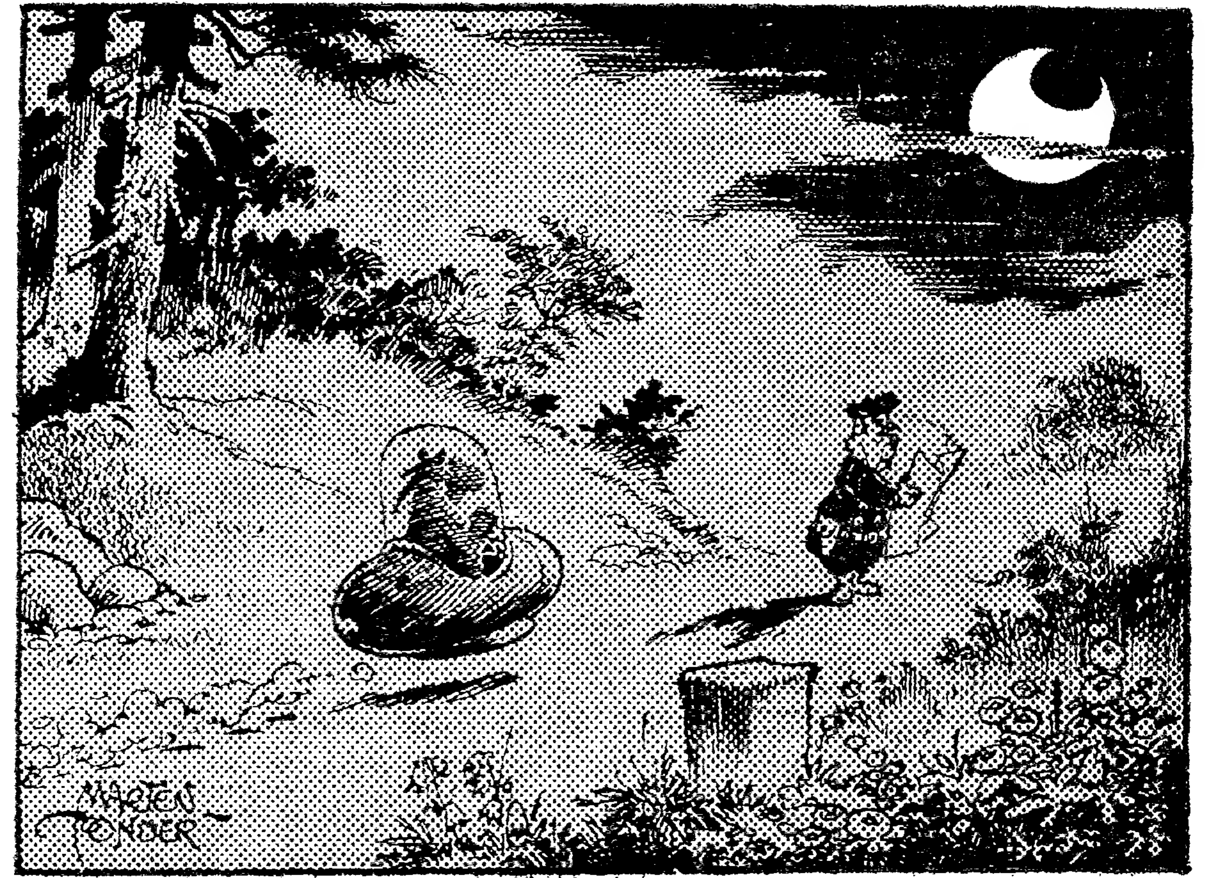

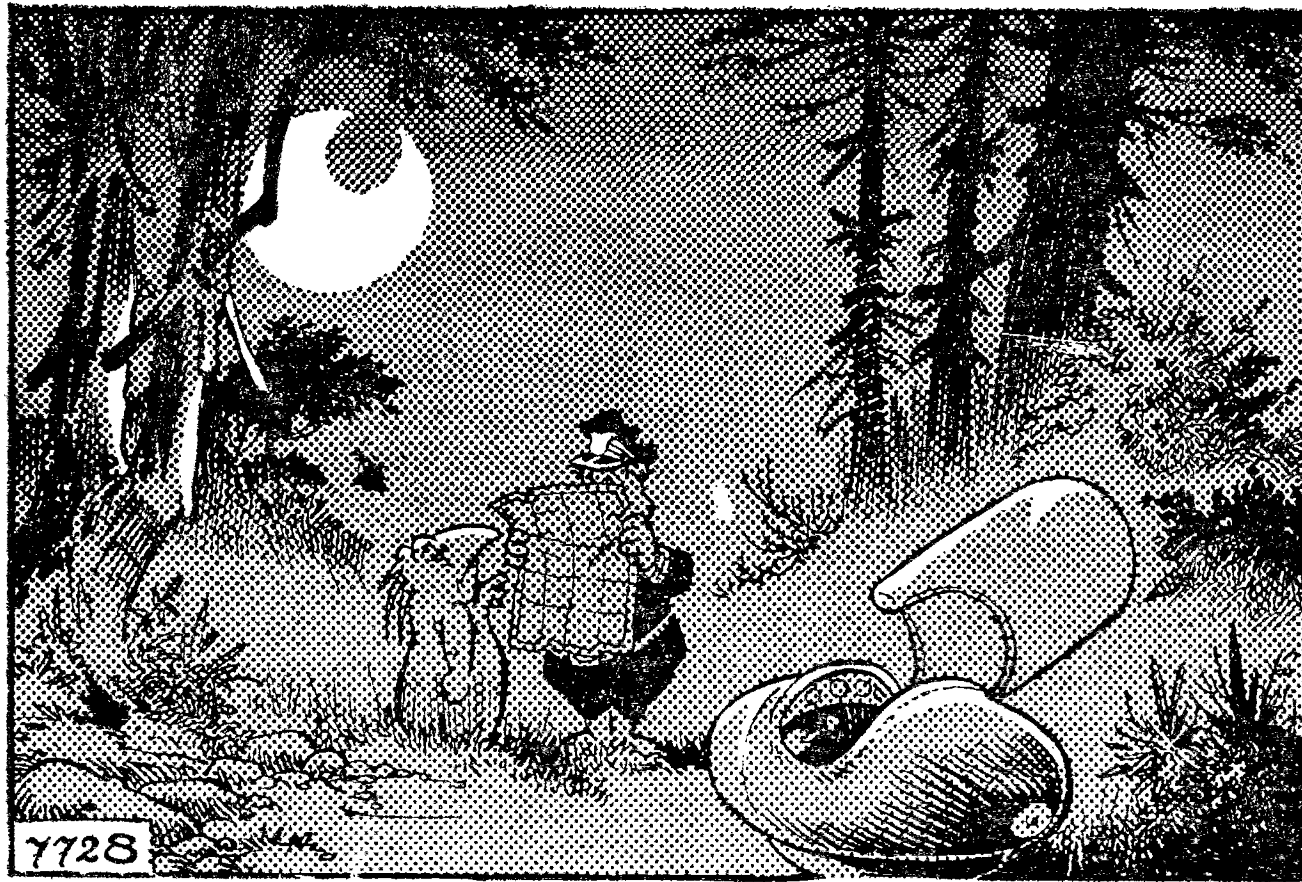
7726 Heer Ollie tikte met grote aandacht op de transmieter wat hij hebben wilde. ,,Tevredenheid voor Joost'', spelde hij en daarop draaide hij aan de kruk.
Er kwam echter niets uit de gleuf van het toestel en een vluchtige blik op de bediende bewees hem, dat deze in het geheel niet opgemonterd was.
,,Dat is nu toch vreemd'', mompelde heer Bommel. ,,Hoe kan dat? Zou het apparaat kapot zijn?''
,,Dan ga ik maar aan het werk'', zei Joost, de spade weer over de schouder nemend. ,,Voordat het donker wordt kan ik nog net een meter spitten en een zere rug krijgen, met uw welnemen.''
Hij sjokte humeurig de heuvel af, maar nu werd heer Ollies aandacht afgeleid door een zachte zoemtoon — en op hetzelfde moment daalde de drijver van ZYX7 vlak bij zijn bankje neer.
,,Dat is toevallig!'', riep heer Bommel uit. ,,Ik stond net...''
,,Ik ben teruggekomen'', sprak de bestuurder, naar buiten klimmend. ,,Ik ben bang, dat ik mijn weg verloren heb. Een tamelijk onprettige zaak. De lucht is in het geheel niet goed hier en ik voel me donders laag. Onder het weder, weet je? Weet jij soms de weg naar de E29? Ik zoek de hele dag al, maar niemand kan me helpen.''
,,Ik ook niet'', zei heer Ollie. ,,Nooit van E29 gehoord. Maar het is toevallig, dat ik u net zie. De transmieter is een beetje kapot...''

,,Het is een kwestie van te veel oxygeen'', vervolgde de bezoeker bedrukt. ,,Je kunt beter zorg nemen. Je verbrandt te hard.''
,,O, zou het?'', hernam heer Bommel. ,,Maar die transmieter, hè? Die is kapot; hij geeft niet wat ik vraag.''

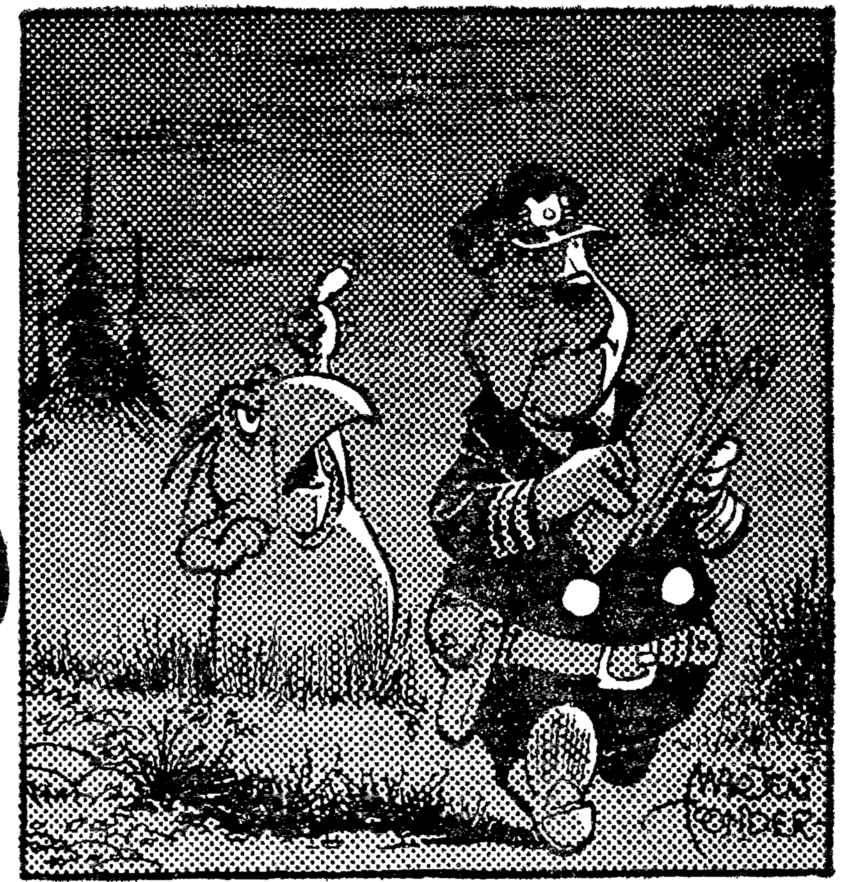

7727 „De transmieter is kapot", klaagde heer Bommel. „Het ding geeft niet wat ik vraag."
„Onmogelijk", zei zijn bezoeker beslist. „Het kan niet kapot zijn, want het is gegarandeerd voor twee weken, weet je? Wat is het dat je wenste te transmieteren?"
„Iets heel eenvoudigs", legde heer Ollie uit. „Tevredenheid voor mijn bediende."
De ander keek hem bevreemd aan, toen wendde hij zich om en liep terug naar zijn voertuig.
„Je bent een joker", sprak hij afkeurend. „Of je bent de grootste zuiger waar ik ooit mijn ogen op geklapt heb. Tevredenheid kan je toch niet transmieteren, domhoofd? Waar moet je het vandaan halen?"
Het duurde even voordat de gastheer deze woorden verwerkt had.
„Joker", herhaalde hij, terwijl hij rood begon aan te lopen. „Zuiger. Domhoofd. U gaat te ver, heer Zijks! Véél te ver! Wat let me..."
Maar het vreemde voertuigje was reeds in de vallende schemering verdwenen, zodat heer Bommel met verkropte drift naar binnen ging.
„Een kwadraat", zei ZYX7 intussen tot zichzelf, terwijl hij zijn dramdrijver op goed geluk door de heuvels stuurde. „Een nitwit. Werkt met onstoffelijke humdrum. Zal een hoop van troebelen met de transmieter krijgen...."
Hij nam een bocht en plotseling verscheen er een verheugde blik in zijn ogen. „Wel!", hernam hij. „Daar is de portier die ik deze morgen in de smog ontmoette! Misschien kan hij me weer de goede directie uitwijzen."

7728 De nacht was gevallen en in het licht van de maan stond commissaris Bas een landkaart te bestuderen.
„Spijt je lastig te vallen'', sprak ZYX7, die uit zijn voertuig gestapt was. „Ik verloor mijn weg opnieuw. Ik heb OB O gevonden, in orde. Maar nu wens ik terug te gaan. De theetijd is al een lange tijd geleden gepasseerd. Weet jij de directie naar de E29?''
Bij deze laatste woorden keek de politiechef verrast van zijn kaart op. „De E29?'', herhaalde hij. „Die is er nog niet, maar hij komt hier te liggen. Een weg voor de toekomst, met zes rijstroken heen en zes terug. Ik stond net te kijken hoe ik het beste het verkeer kan omleggen totdat die weg klaar is, want dat gaat gauw een tijdje duren. Wat weet jij van de E29?
„Alles!'', riep de vreemdeling, die boos begon te worden. „Gekke ouwe weg¡ Ik ben over de E29 hier gekomen, deze morgen, in de smog.''
„Je moet je vergissen'', zei de heer Bas koeltjes. Hij vouwde zijn kaart op en maakte aanstalten om heen te gaan.
„Ik raad je aan geen moeilijkheden te maken'', waarschuwde hij. „Je toon bevalt me niet en je praat onzin. Zoiets hoor ik niet graag van vreemdelingen. Slaap je roes uit en koop dan een nette kaart.''
„Maar het is waar¡'', schreeuwde de ander getergd. „Ik ben werkelijk over die ouwe weg hier gekomen en nu moet ik terug, want ademen is niet gemakkelijk in deze omgevingen¡''
De commissaris verdween echter met afgemeten tred in de nacht en keek niet meer om.

7729 De volgende morgen wandelde heer Ollie peinzend door de omgeving en trachtte zijn gedachten te ordenen.
,,Het bezit van zo'n transmieter is een hele verantwoordelijkheid, sprak hij tot zichzelf. ,,Men moet met een helder verstand weten wat men doen en laten kan. Het is jammer, dat men geen tevredenheid kan maken. Geluk en vrede dan natuurlijk ook niet. Zeker alleen maar stoffelijke zaken. Jammer, maar och, die kunnen ook zegen brengen, als men begrijpt wat ik bedoel...''
Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door het gemummel en gesjirp van een kleine menigte en toen hij verrast naar beneden keek, zag hij dat daar een soort optocht aan de gang was.
Het was een betoging; dat werd hem duidelijk, toen hij zich nieuwsgierig voorover boog om de meegevoerde spandoekjes te kunnen lezen.
,,Eregelden voor alle krea torren¡'', las hij op het ene en het andere eiste een vast jaarsalaris voor popgroepen. Helemaal achteraan liep een betoger die er eigenlijk niet helemaal bijhoorde.

,,Een uitvinder is ook een krea tor'', stond er op het bordje dat hij droeg, en oplettende lezertjes zullen in hem waarschijnlijk de ongelukkige uitvinder Kazimier Kriel herkend hebben
,,Waar gaat het over?'', vroeg heer Bommel minzaam. ,,De een of andere misstand, zeker? Nu, hier staat een heer die op de bres staat en die door hard werken heel wat verzetten kan, hoewel lang niet alle letters erop staan.''
De aangesprokene keek hem somber aan. ,,Wat die anderen willen weet ik niet'', zei hij dof. ,,Maar ik ben mijn uitvinding kwijt en niemand wil me schadevergoeding geven¡''

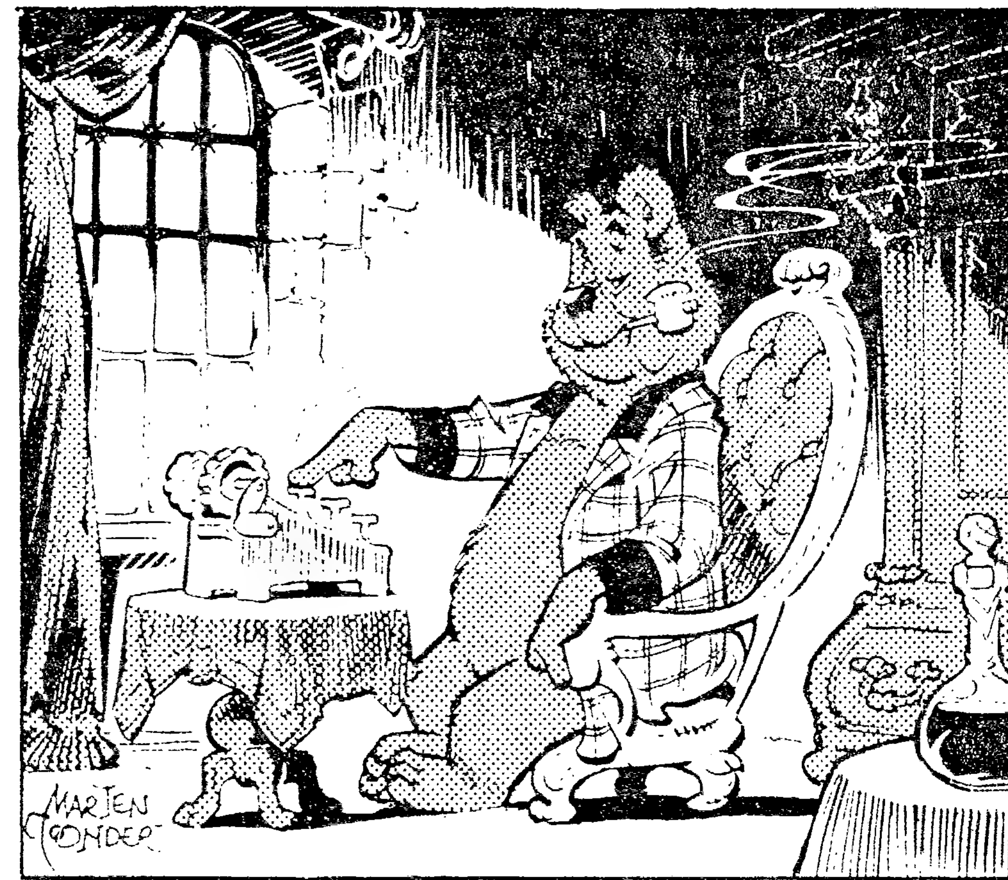

7730 Heer Ollie hurkte voor de uitvinder neer om hem op zijn gemak te stellen. ,,Bent u uw uitvinding kwijt?", vroeg hij vriendelijk. ,,Dat lijkt me heel sneu. Maar ik kan hem wel terugbezorgen, hoor. U bent aan het goede adres, want ik heb zoiets al eerder bij de hand gehad. Vertel me maar even wat het precies moet zijn."
,,Als ik dat wist, had ik jou niet nodig!", riep Kazimier Kriel gallig. ,,Ik ben alle papieren met de formules en de berekeningen kwijt. Daarom wil ik schadevergoeding hebben! Ik heb dat niet voor m'n lol gedaan, meneer! Die hele uitvinding kan mij niet schelen, maar dat ik voor niks heb zitten werken vind ik erg!"
Terwijl hij zo stond te roepen, was het optochtje blijven staan en voordat heer Bommel een antwoord had kunnen vinden, was hij reeds omringd door betogers.
,,Het gaat niet zozeer om een schadevergoeding", verklaarde een woordvoerder. ,,Krea torren hebben recht op een eregeld! De overheid moet gedwongen worden steun te bieden. Met gulle hand!"
,,Ik ben ook een krea tor!", riep de heer Kriel, doch hij werd overstemd door anderen, die aandrongen op jaargelden en elektrische versterkers voor popgroepen.

Het gepiep en gesjirp begon heer Ollie te beklemmen en al spoedig stond hij op en trok zijn jas recht. ,,Misstanden, net als ik dacht", sprak hij met warme stem. ,,Maar jullie kunnen naar huis gaan, goede vrienden. Als heer en als Bommel neem ik uw belangen in handen."

7731 Heer Bommel stak een pijp op en wandelde naar Bommelstein met een mooi gevoel van binnen. Tom Poes, die aan de voet van de heuvel zat, zag hem aankomen en liet zich van zijn boomstam glijden.

,,Ik heb nog eens over uw transmieter gedacht'', zei hij. ,,Het lijkt me toe, dat...''

,,Ik ook'', viel heer Ollie hem in de rede. ,,Diep heb ik er over nagedacht, zodat ik heb begrepen, dat men er geen tevredenheid mee kan krijgen. Maar wel andere dingen, als je begrijpt wat ik bedoel.''

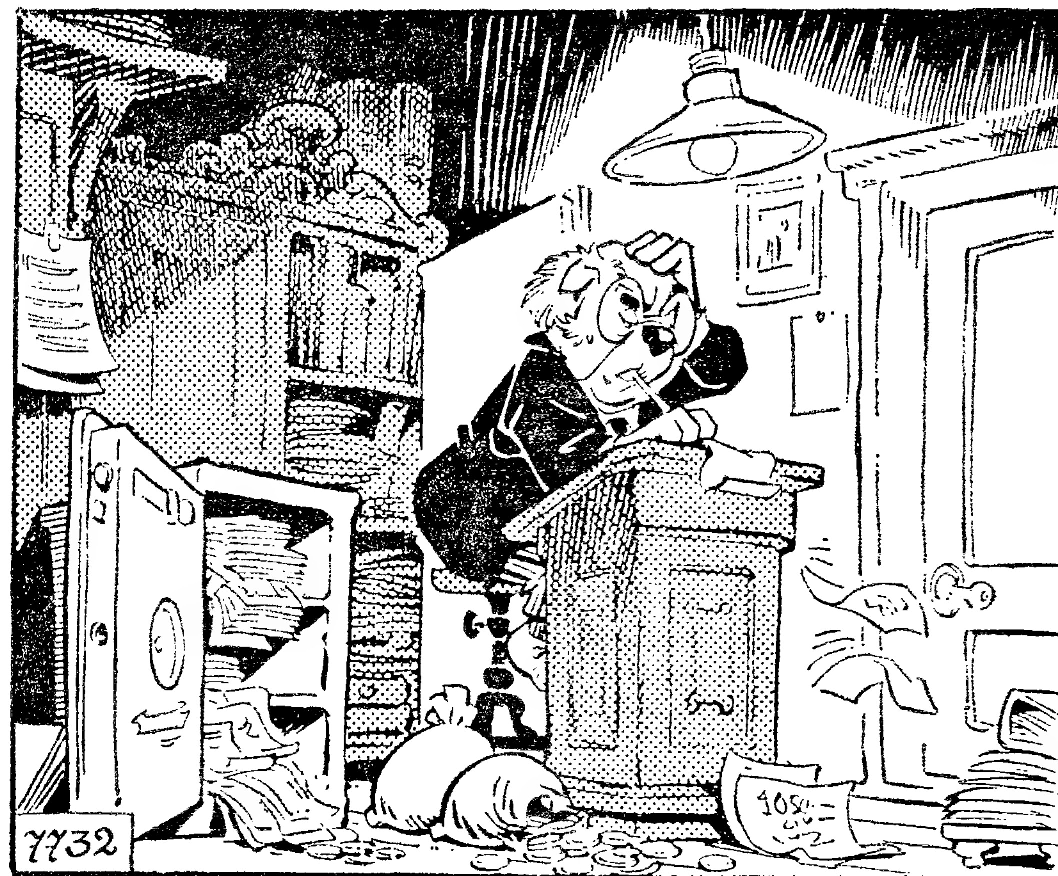
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Het lijkt me toe, dat er betaald moet worden. Je krijgt nu eenmaal nooit iets voor niets. En daarom ben ik bang dat er ergens ellende in dat toestel zit.''

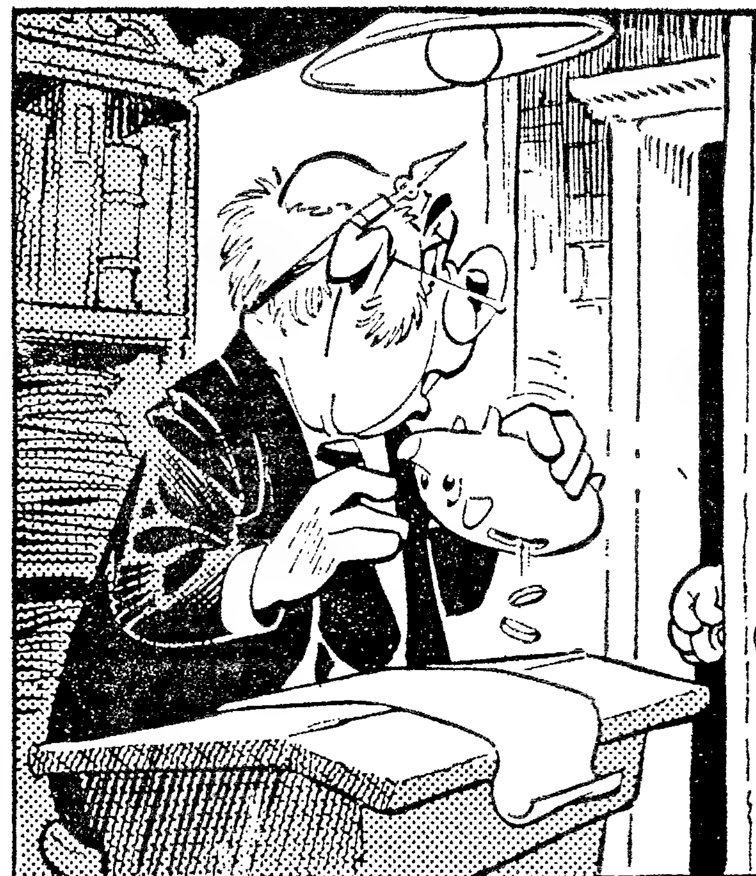
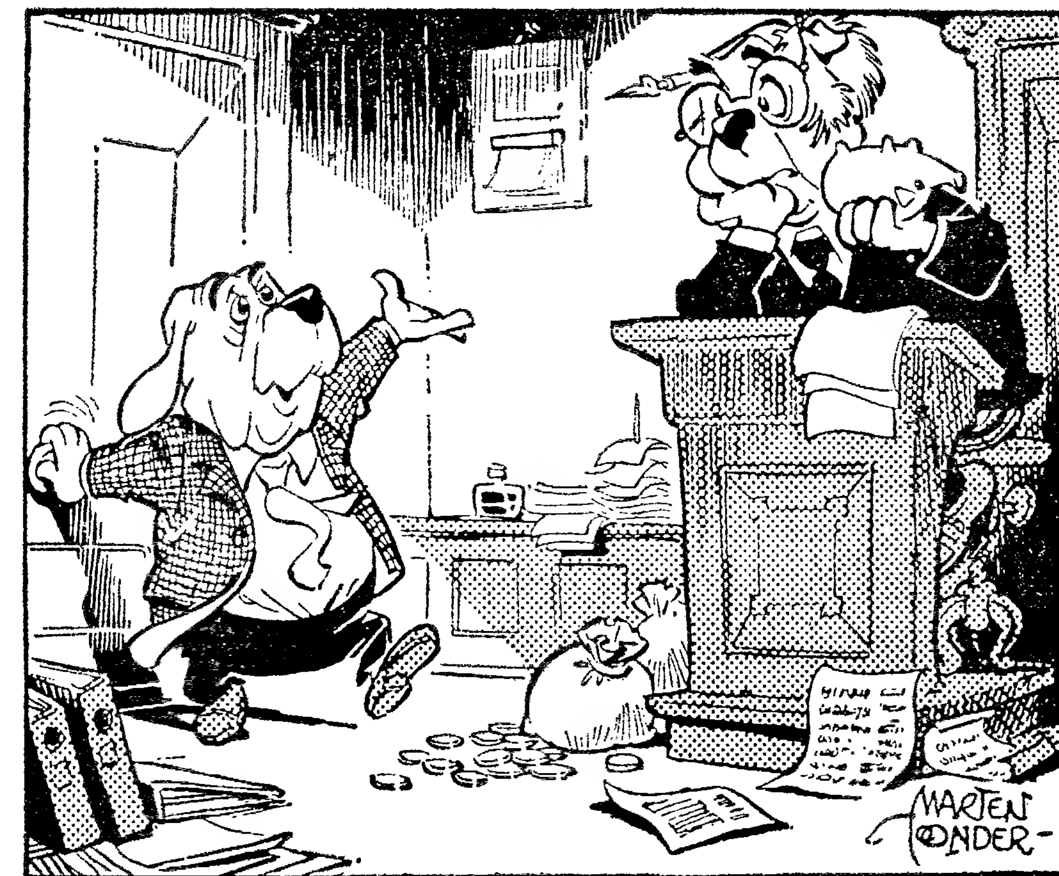
,,Dat is nu echt de jonge vriend weer'', hernam heer Bommel met een bedroefde klank in zijn stem. ,,Altijd probeer je me te ontmoedigen wanneer ik in stilte goed wil doen. Maar dat zal je dit keer niet lukken. Ik ga nu naar huis en daar ga ik iets heél moois typen voor een vergeten groep, die van groot belang is en die door de overheid is vergeten.''

Hij wachtte niet tot Tom Poes opnieuw iets in het midden kon brengen, maar liep haastig naar de achterdeur en verdween naar binnen. Daar zette hij de transmieter op een prettig tafeltje, trok een gemakkelijke stoel naderbij en zette zich tot denken.

,,Steun voor krea torren, popgroepen en andere uitvinders'', mompelde hij. ,,Hoe zeg ik dat? Groot bedrag voor steun? Dat is niet duidelijk. Eerste klasse steun is beter.''

En met deze gedachte begon hij aandachtig te tikken.

7732 De ambtenaar Dorknoper zat achter zijn lessenaar op zijn penhouder te kauwen. Zelfs voor een oppervlakkige bezoeker zou het duidelijk geweest zijn, dat zijn werk niet geheel naar wens verliep. Zijn gelaat was betrokken en terwijl menige zucht hem ontsnapte, schoof hij nerveus becijferde papieren van zich af.

,,Het klopt niet'', prevelde hij, een bewolkte blik werpend op het brandkastje dat naast hem stond. ,,Vanmorgen heb ik dit kluisje voor bestedingen eerste klasse van de rekenkamer ontvangen. Er kan dus niet mee geknoeid zijn. Maar ik kom een groot bedrag te kort! De overheid moet de bakens verzet hebben zonder mij te verwittigen. Wat nu te doen?''

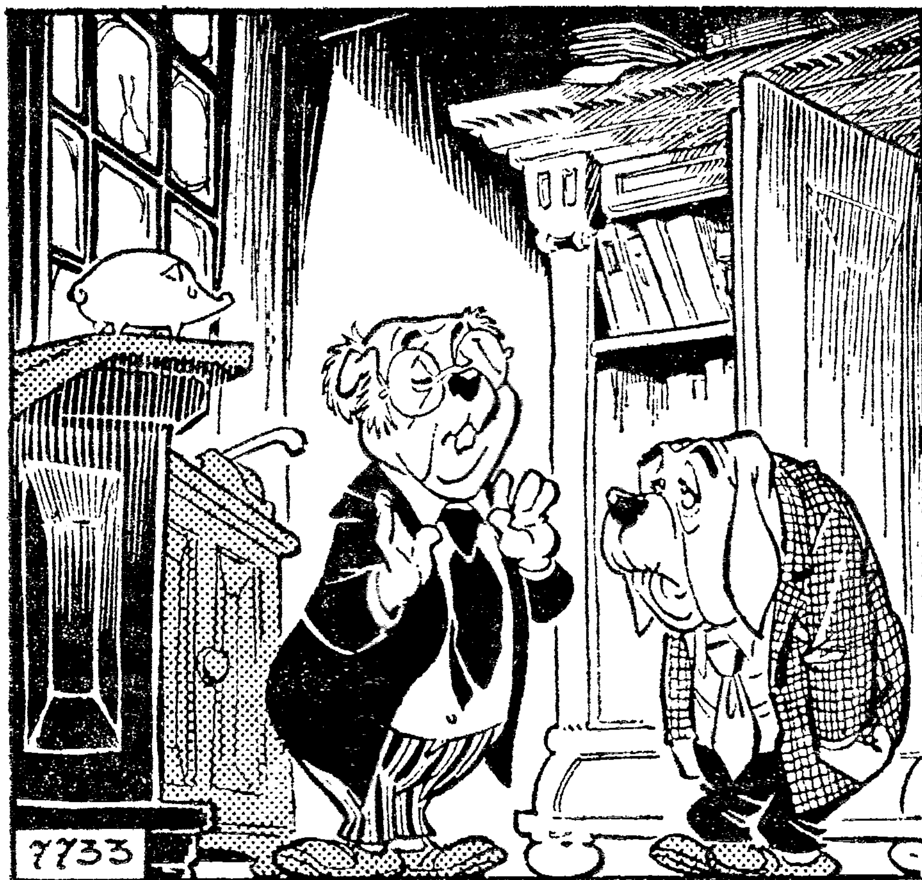
Hij haalde zijn spaarvarkentje voor onvoorziene noden uit de kast, maar meer dan twee florijnen kon hij er niet uitschudden. De hooggeplaatste klerk verkeerde dan ook in een neerslachtige stemming, toen er op de deur geklopt werd en de cementmaker D. de Dupe binnentrad.

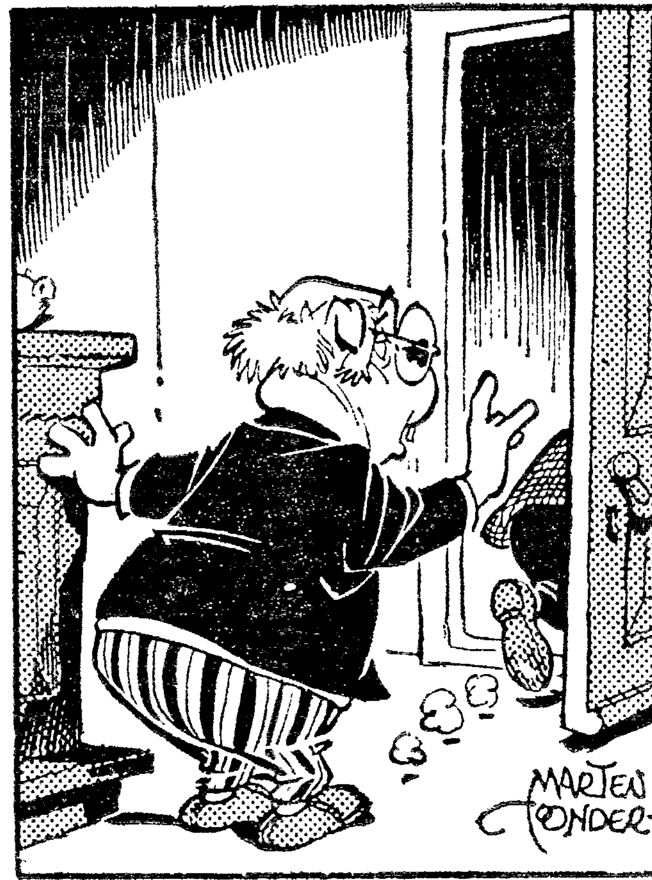
,,Daar ben ik dan!'', sprak deze opgewekt. ,,U weet wel, voor de eerste aanbetaling van de tunnelstukken en pijpleidingen voor de E29. Het werk komt al mooi op gang, meneer Dorknoper! Maar er gaat heel wat geld in zitten, u kent dat. En de betaling die u mij beloofde...''

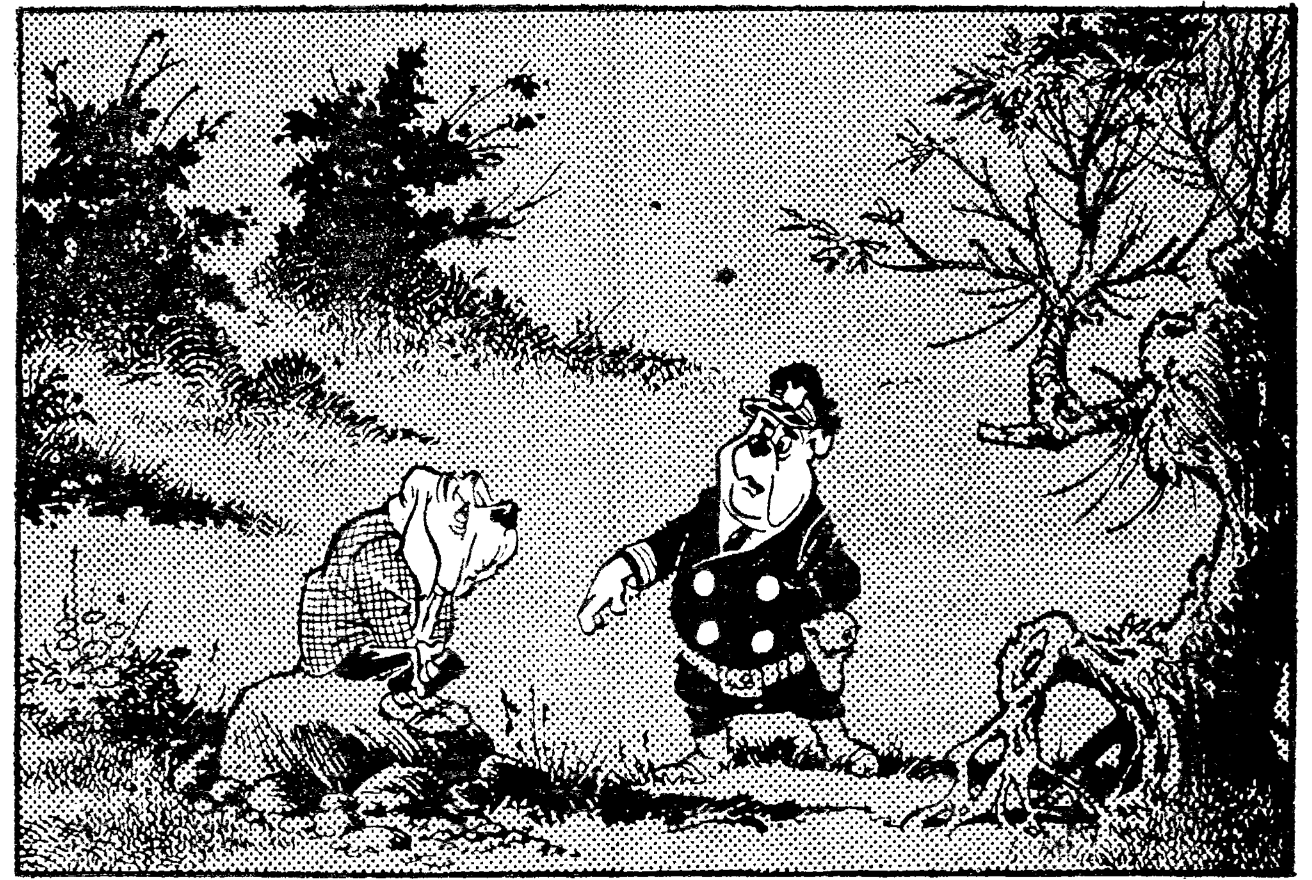
Zijn stem stierf langzaam weg en de lichtjes in zijn ogen doofden.

,,Ik zie het al'', hernam hij dof. ,,Er zit iets fout. Ik had het kunnen weten, alles loopt mij altijd tegen.''

,,Er moet een ambtelijke vergissing gemaakt zijn'', gaf de heer Dorknoper mistroostig toe. ,,De regering heeft niet genoeg gelden afgedragen voor die besteding eerste klas. Het spijt me.''

7733 ,,Het spijt me erg'', sprak de heer Dorknoper, terwijl hij zich van zijn kruk liet glijden. ,,De regering heeft niet genoeg geld afgedragen voor dat tunnelproject. Er moet iets belangrijkers tussen gekomen zijn, u weet hoe dat gaat. Maar de aanleg van de E29-weg zal moeten worden uitgesteld, vrees ik.''

Zijn bezoeker was geheel ingezakt en keek hem met doffe ogen aan. ,,Ik wist het'', mompelde hij. ,,Het kon niet goed gaan. Alles loopt mij altijd tegen. Daar zit ik nu met mijn turfcementen pijpleidingen en mijn tunnelstukken — en geld om ze te betalen heb ik niet.''

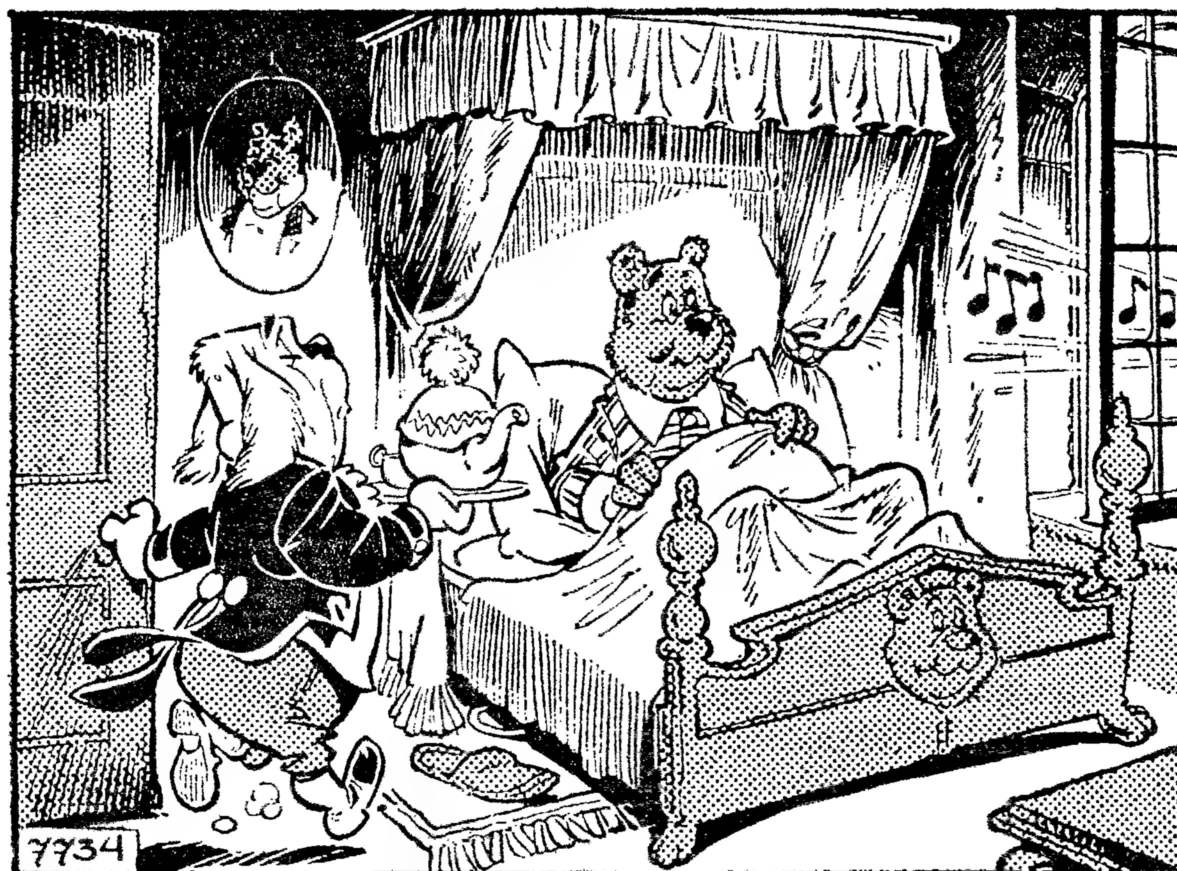
Zo sprekende slofte hij de deur uit en de ambtenaar eerste klasse keek hem met gemengde gevoelens na.

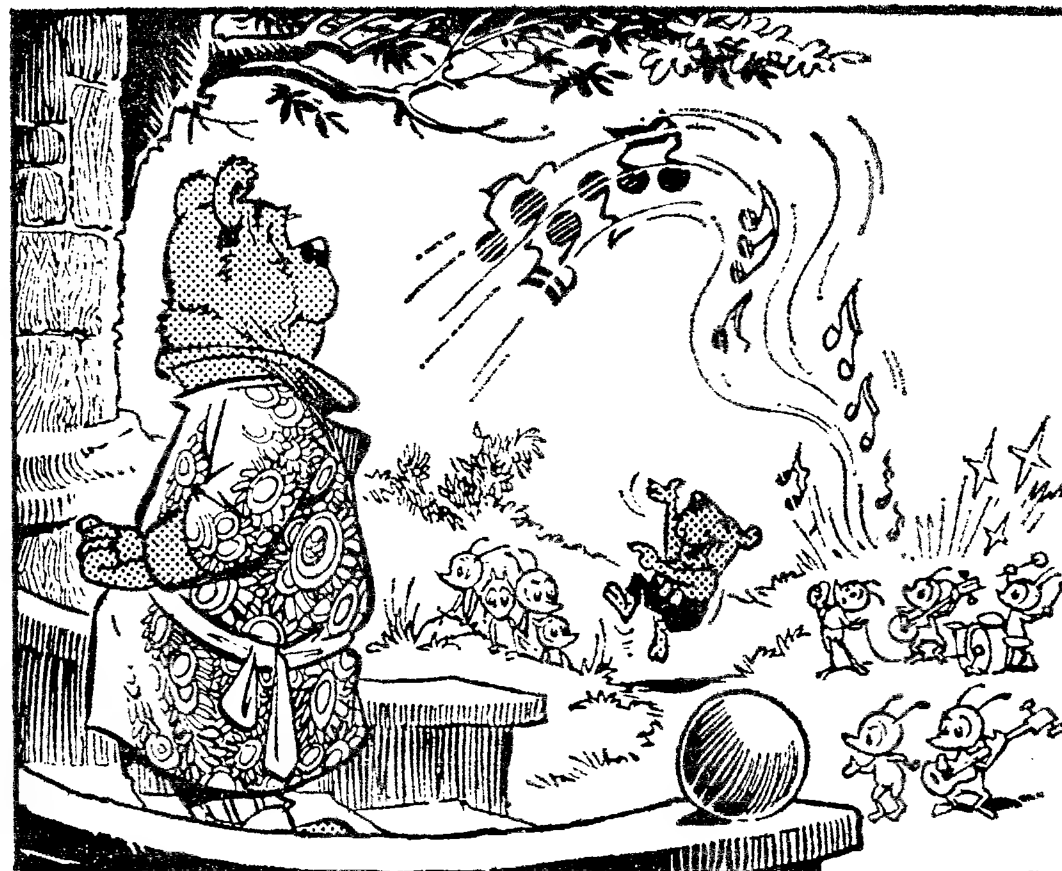
,,Ik zal zien wat ik doen kan'', riep hij. ,,Misschien zit er ergens nog een schadevergoeding in. Wij van de overheid zijn werkelijk de kwaadsten niet. Maar u begrijpt, wij werken met een ambtelijk apparaat.''

De heer de Dupe gaf geen antwoord. Hij verliet gebogen het gemeentehuis en nadat hij lange tijd door stad en omstreken gezworven had, werd hij in de avond in de vrije natuur aangetroffen door commissaris Bulle Bas.

,,Wat een rust hier, hé?'', zei de politieman. ,,Profiteer er nog maar van. Binnenkort komt hier een autoweg met zes rijstroken, de zogenaamde E29!''

Doch de ander schudde het hoofd. ,,Die komt er niet'', zei hij. ,,Dat is het 'm juist. Alles loopt altijd tegen.''

7734 De volgende morgen werd heer Bommel gewekt door dreunende geluiden en toen hij verrast overeind kwam, hoorde hij de woorden van een lied dat met de lentewind zijn venster binnen woei.

,,Aaraaraaraar, ik voel me toch zo raar'', zong een droevige stem, ,,Ekkerekkerekker, ik voel me helemaal niet lekker, lekiekiekiek, misschien ben ik wel ziek.''

,,Alleraardigst'', mompelde heer Ollie getroffen. ,,Dat moet een krea tor zijn! Je vraagt je af waar zo iemand het toch vandaan haalt!''

,,Het is een elektronisch versterkte popgroep'', verklaarde Joost wrang, toen hij met de ochtendthee binnentrad. ,,Een serenade. En dat, terwijl ik toch al de hele nacht niet kon slapen van de spit, met uw goedvinden.''

Heer Bommel ging daar niet op in. Hij trok zijn kamerjas aan en begaf zich op het bordes, waar hij begroet werd door Kazimier Kriel.

,,Reuze!'', juichte die opgewonden. ,,Topklasse! We hebben allemaal een mooie subsidie gehad, hoor! Die krea torren daar en ik ook, als krea tief zijnde. Je moet wel goede relaties bij de overheid hebben!''

,,Ach'', zei heer Bommel bescheiden, ,,ik doe wat de plicht van een heer is. Rechtvaardigheid, daar houd ik van. Ook voor de minder bedeelden. Rechtvaardige verdeling, bedoel ik.''

Dit gesprek werd op luide toon gevoerd om boven het musiceren uit te komen en daardoor werd het opgevangen door commissaris Bas, die juist de tuin passeerde.

,,Dat hoor ik nu eens net!'', mompelde deze grimmig. ,,Hier is iets niet in de haak. Wat heeft Bommel voor rare spelletjes met de overheid?''

7735 Commissaris Bas begaf zich naar het bureau van de ambtenaar eerste klasse. Want omdat hij een onkreukbaar politiebeambte was, wilde hij ook de kromme sprongen van de overheid met sterke arm rechtzetten.

,,Wat voor relaties heeft Bommel bij de regering?'', vroeg hij streng. ,,Hij heeft geld losgekregen voor popgroepen, hoorde ik. En ik vertrouw het niet; hij is omgeven met torren en uitvinders en andere vreemdelingen!''

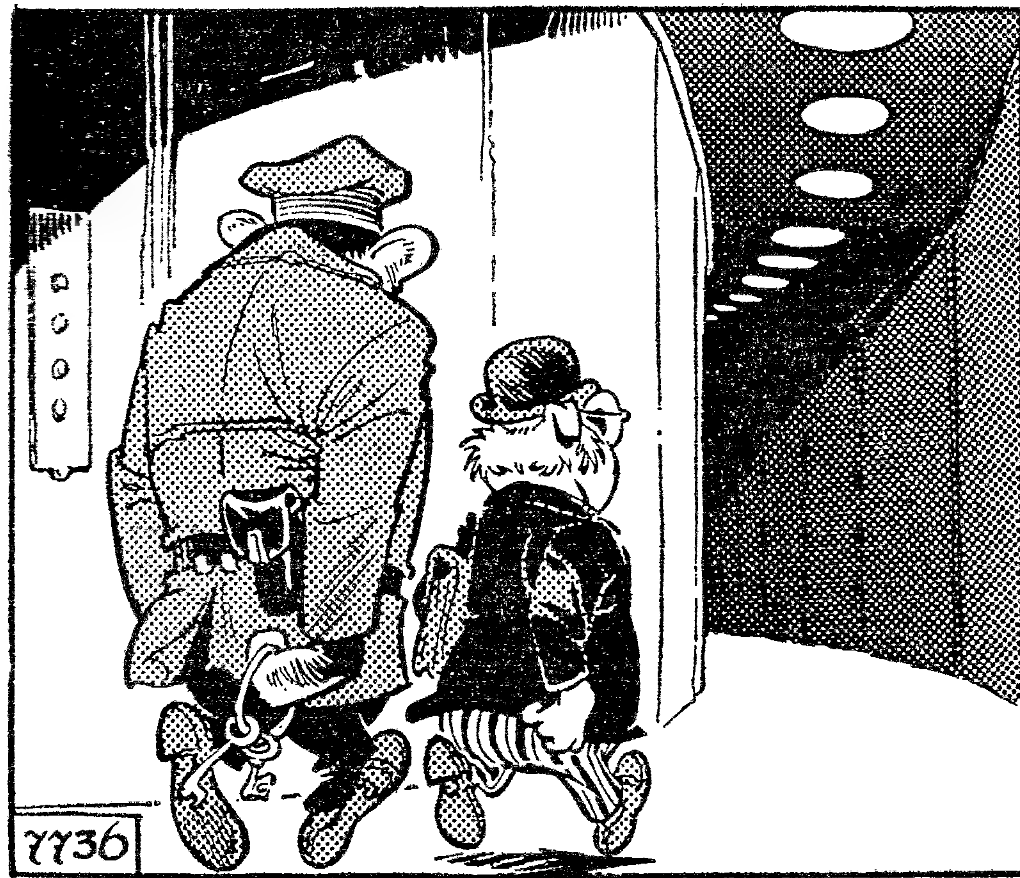
,,Voor zoiets was ik al bang'', zei de heer Dorknoper vermoeid. ,,Men heeft plotseling het beleid omgebogen en de gelden voor de E29 ernstig ingekrompen, zodat ik er niet uit kom. Er is iets gebeurd, dat is duidelijk. Het lijkt me het beste, dat ik dit op hoog niveau ga uitzoeken.''

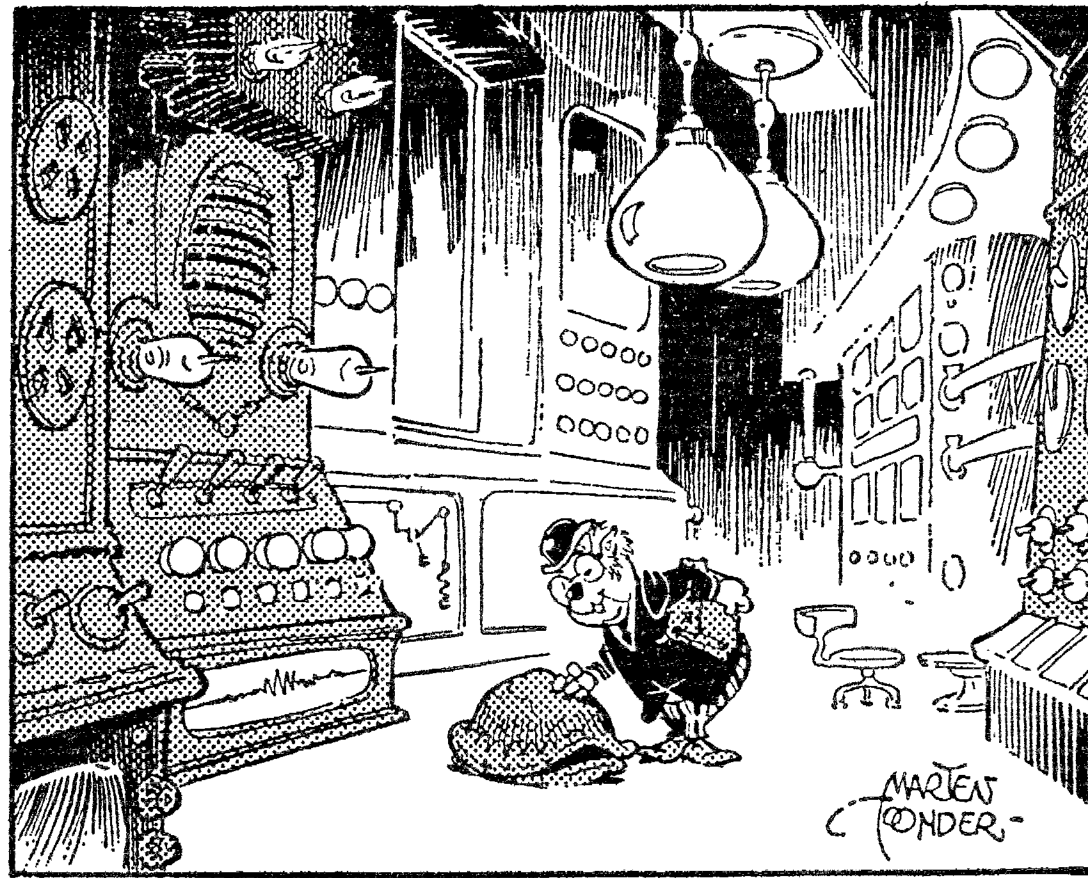
Met deze woorden zette hij zijn hoed op en even later bevonden de beide heren zich op straat.

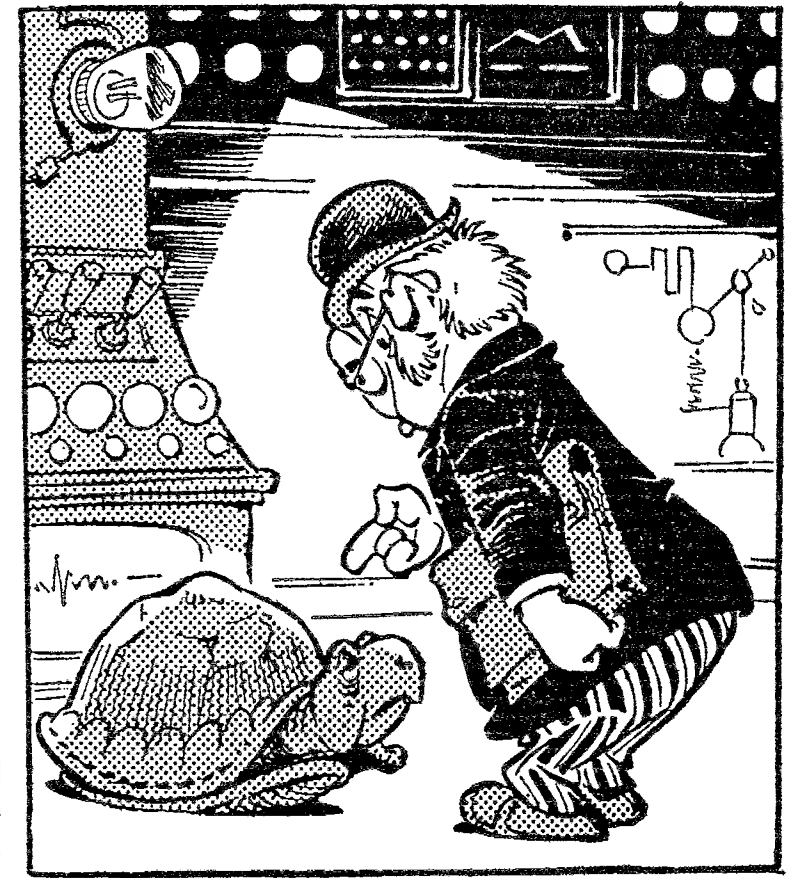
,,Niet dat het gemakkelijk is om daar iets na te gaan'', hernam de hooggeplaatste beambte. ,,Alles is tegenwoordig zo mooi geregeld nu de ambtelijke molen door een regeringscomputer vervangen is, dat het lang duurt voordat men antwoord krijgt.''

,,Ik wil alleen maar weten welke vriendjes Bommel in die kringen heeft'', verklaarde de politiechef. De ander schudde twijfelachtig het hoofd.

,,Een regeringscomputer heeft geen vriendjes'', legde hij uit. ,,Er moet iets anders aan de hand zijn wanneer de heer Bommel hier werkelijk achter zit!''

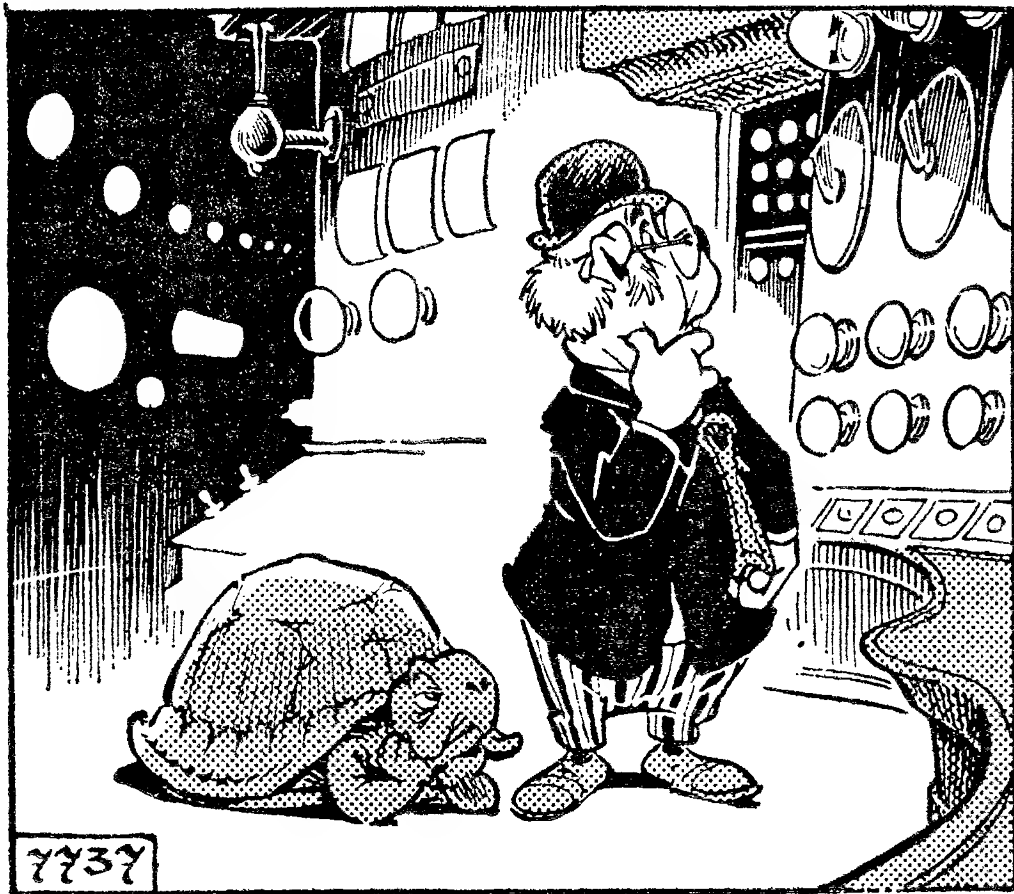

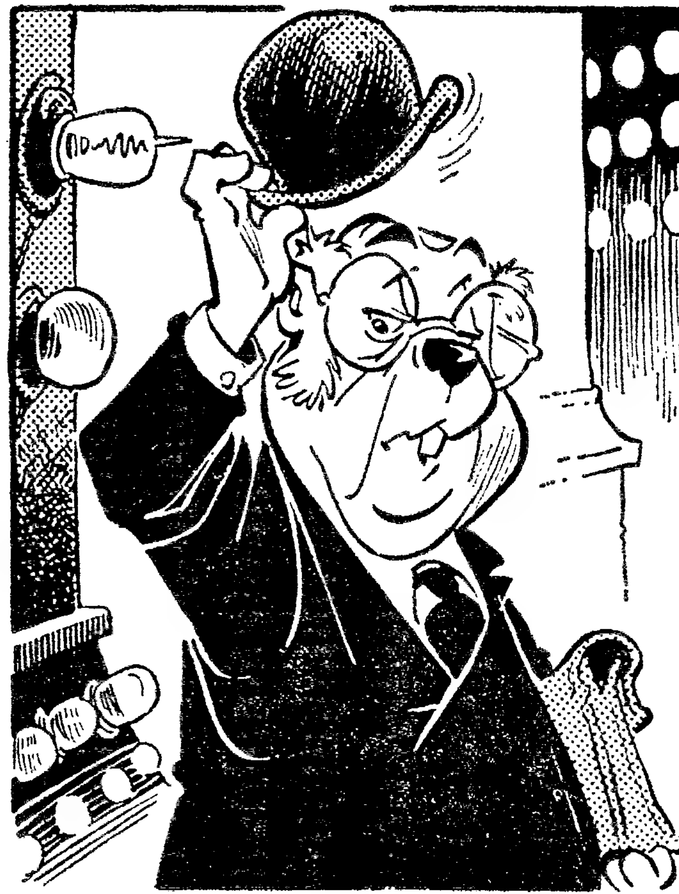

7736 De heer Dorknoper begaf zich rechtstreeks naar de elektronische ambtelijke molen om uit te zoeken wat er verkeerd gelopen was. Als ambtenaar eerste klasse drong hij al spoedig door op hoog niveau, waar hij bij de lift werd opgewacht door een zwaar gewapende beambte van de veiligheidsdienst. Onder diep stilzwijgen geleidde deze hem door eindeloze gangen naar een grote deur, die hij met behulp van enkele sleutels ontsloot en openzwaaide.

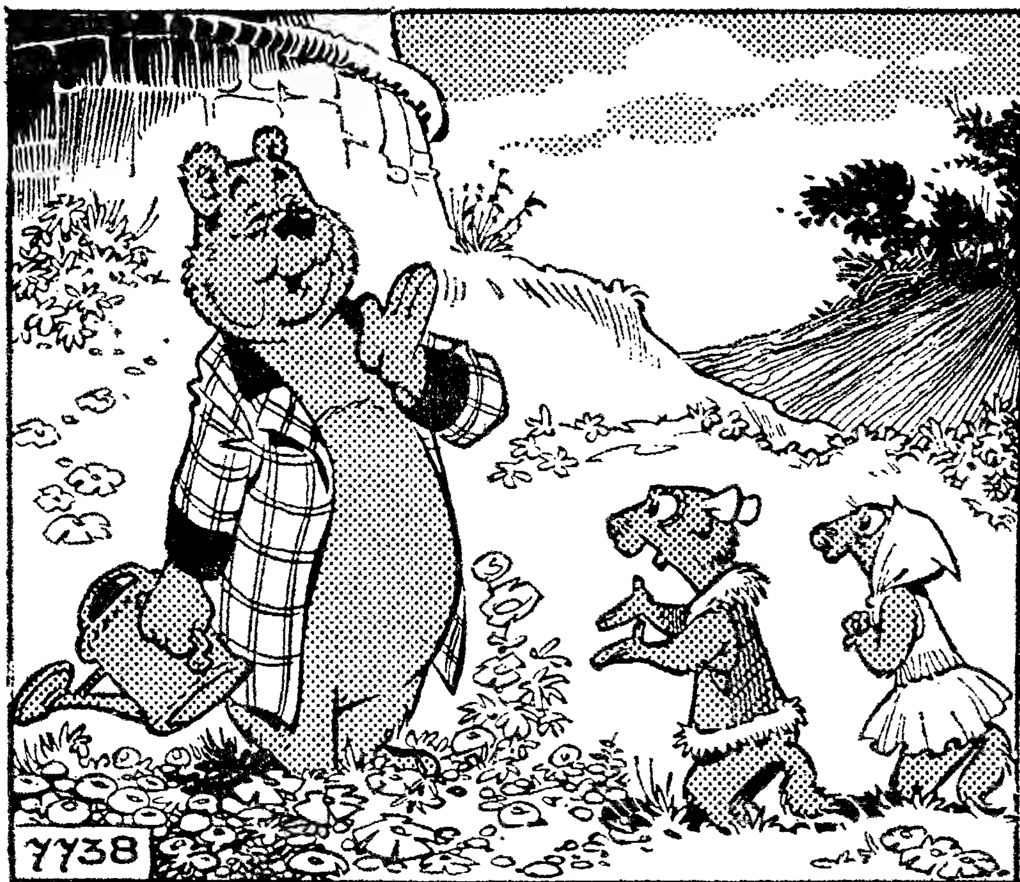
De hooggeplaatste klerk trad beschroomd binnen. Hij bevond zich nu in een hoge ruimte, die gevuld was met lampjes, knoppen en panelen, en een zacht gezoem.
Voor een eenvoudige belastingbetaler zou het vertrek er verlaten hebben uitgezien, maar de geschoolde ambtenaar liep zonder aarzelen naar een bol schild, dat in het midden op de grond lang en klopte aan.

Er klonk een diepe zucht uit de opening en daarop stak referendaris Korstiaan Kreut het hoofd naar buiten.
„Neem me niet kwalijk dat ik stoor", sprak de heer Dorknoper eerbiedig. „Maar ik sta voor een grote moeilijkheid nu het beleid hier zo onverwacht is omgebogen en de gelden voor de E29 ernstig zijn ingekrompen..."
„Er is hier niets omgebogen", onderbrak de heer Kreut met slepende stem. „Noch ingekrompen", voegde hij er na enig nadenken aan toe.
„Dan moet er een ambtelijke vergissing gemaakt zijn", hernam de ambtenaar moedig. „En ik heb reden om aan te nemen, dat een zekere heer Bommel erachter zit."
Referendaris Kreut kreunde zacht.
„Klachten", mompelde hij, „moeten in drievoud worden ingediend. Niet alleen door het publiek, maar ook door hoger geplaatsten. Ik had u wijzer willen hebben, meneer Dorknop!"

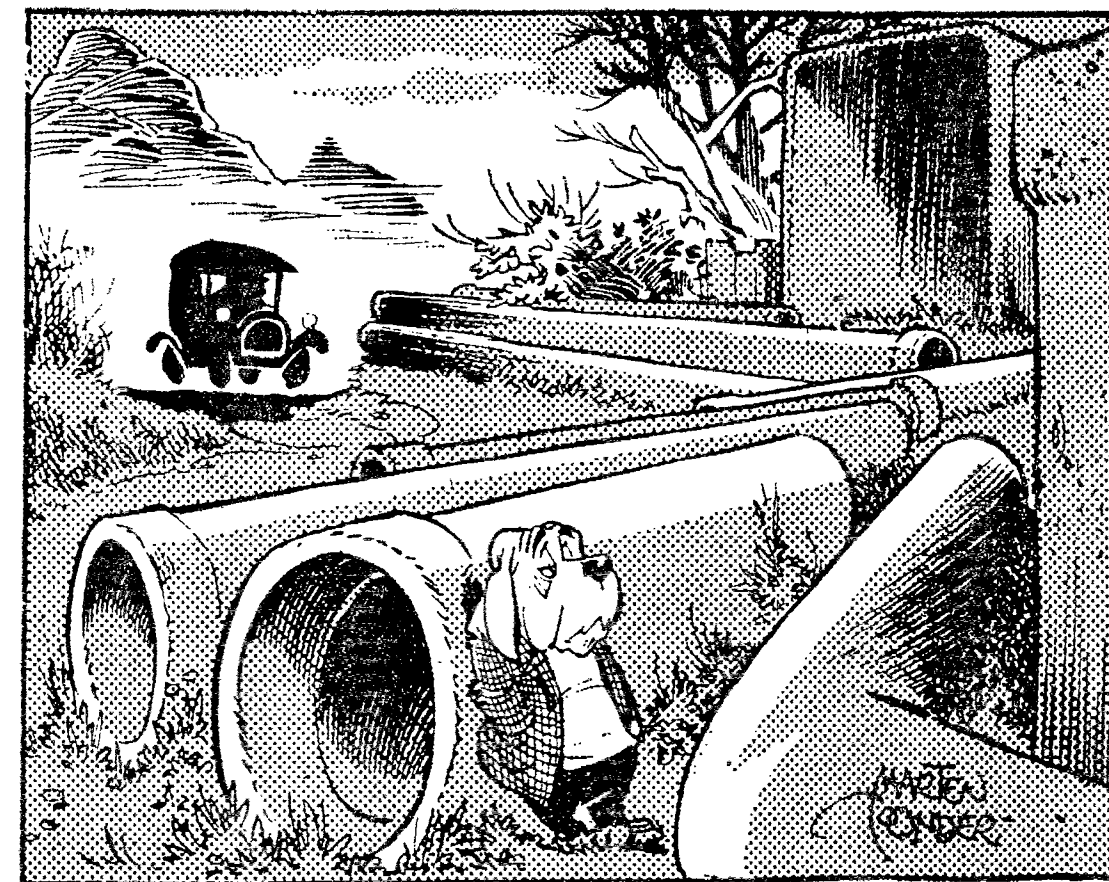

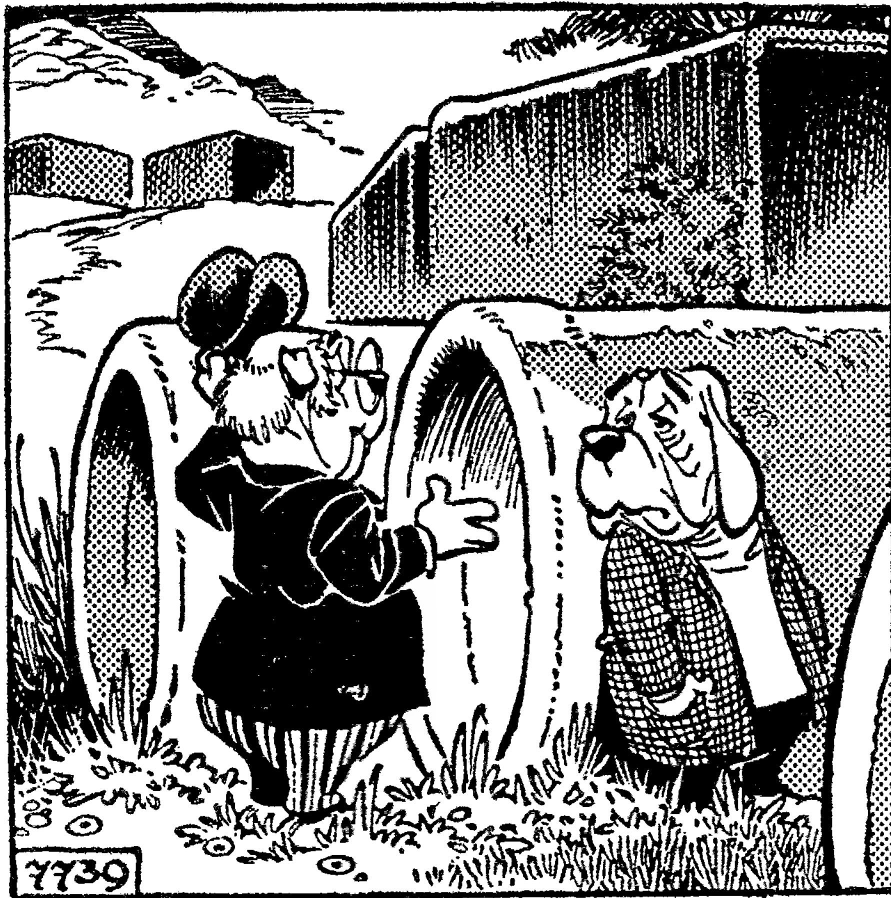

7737 „Vergissingen zijn hier eigenlijk niet mogelijk", sprak referendaris Kreut, de handen uit de mouwen stekend. „Kijk maar om u heen. Alles en iedereen wordt hier opgeslagen, ontleed en o zo rechtvaardig tot het graf begeleid. Van het grootste lichaam tot de kleinste onderdaan, ziet u wel?"
De ambtenaar eerste klasse wierp een bevangen blik op de lampjes die zonder ophouden aangloeiden en uitdoofden, en hij knikte sprakeloos.
„Maar zelfs de beste computer vergist zich wel eens", hernam de ander toegeeflijk. „Ik zal de nodige stappen ondernemen en het vraagstuk op het hoogste niveau onderzoeken. Een kortsluiting E29-OBB is mogelijk, maar er gaat veel tijd inzitten, omdat trappen klimmen moeilijk is. Goede dag."
Zijn gelaat verdween en de beambte wendde zich groetend om.
„Zo gaat het altijd", sprak hij tot zichzelf. „De overheid trekt zich terug in zijn schulp en de uitvoerende ambtenaar moet het publiek te woord staan. Maar ik heb de Bommelzaak aan het rollen gebracht en het laatste woord is hier nog niet over gesproken!"
Heer Ollie was zich hiervan niet bewust. Hij stond in zijn tuin de bloemen water te geven en keek glimlachend naar twee bezoekers die het gazon betraden.
„Ik ben Olivier B. Bommel persoonlijk", sprak hij eenvoudig. „Wat kan ik voor u doen?"
„Ik ben Krag Hutjemut", zei de vreemdeling, „en dit is mijn vrouw We hebben gehoord, dat je de torren zo mooi hebt geholpen. Er nu zouden we wel willen, dat je eens iets voor ons deed."

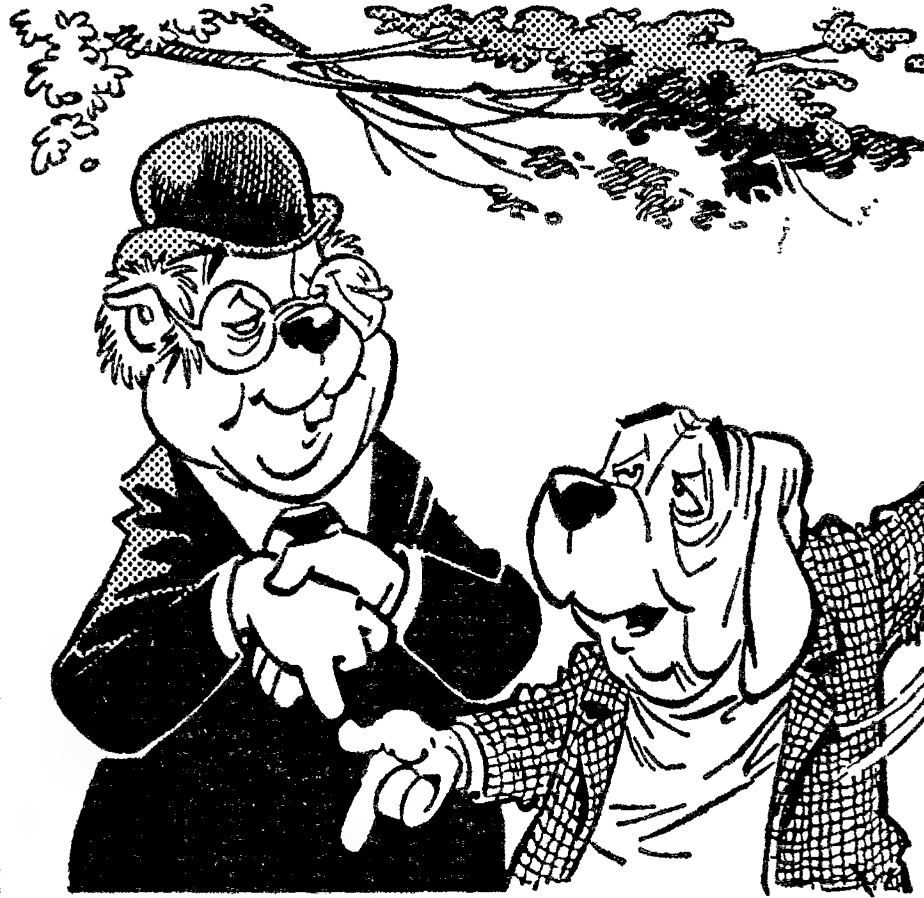

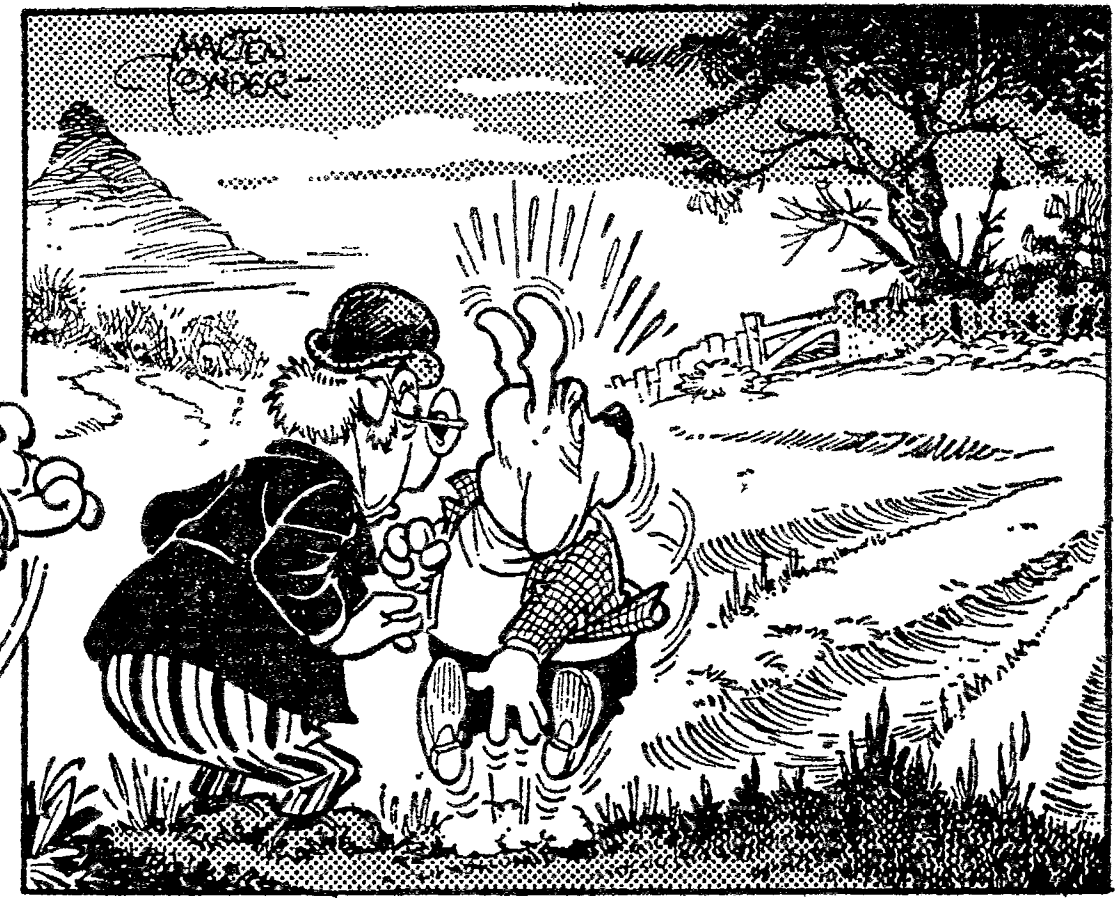

7738 ,,Maar naatuurlijk wil ik u helpen, goede lieden'', zei heer Bommel welwillend. ,,Zeg maar wat er aan schort, dan zal ik het wel rechttrekken.''
,,We zitten met een woningprobleem'', verklaarde Krag Hutjemut. ,,We hebben er geen, namelijk. En we zijn te fatsoenlijk om te gaan kraken, weet je wel? Maar aan de andere kant: we hebben toch zeker ook rechten?''
,,Iedereen heeft rechten'', gaf heer Ollie toe. ,,Gaat rustig heen, dan zal ik zien wat ik doen kan.''
Met deze woorden wierp hij het gietertje weg en stapte zijn huis binnen, waar de bediende Joost net bezig was de hal te vegen.
,,Ik wil niet gestoord worden'', sprak hij. ,,Daar waren een paar eenvoudige lieden die met een woning zaten die ze niet hebben. En omdat ik een bewogen heer ben, waar wel eens anders van gedacht wordt, ga ik nu dat probleem op de transmieter oplossen, voordat ze gaan kraken.''
,,Zeer wel, heer Olivier'', zie de knecht vormelijk. ,,Maar nu u het toch over kraken hebt, zou ik er even op willen wijzen, dat ik door het spitten ernstig spit heb gekregen, met uw goedvinden. Kunt u daar niet iets aan doen?''
,,Dat is een kwestie van tevredenheid'', legde heer Bommel uit. ,,En zo iets kan ik niet transmieteren.''
Dat was jammer genoeg, want anders had hij misschien ook cementmaker De Dupe kunnen helpen. De stakker stond op een stuk land vol tunnels en buizen, die hij van zijn turfcement had laten maken en staarde droevig voor zich uit.
,,Wat moet ik met deze boel beginnen?'', vroeg hij zich af. ,,Ik ben failliet!''
Op dat moment klonk er motorgeronk en daar naderde de dienstauto van de ambtenaar Dorknoper, die bezig was orde op de zaken te stellen.

7739 De heer Dorknoper steeg uit zijn dienstwagen en naderde de teneergeslagen bouwondernemer.

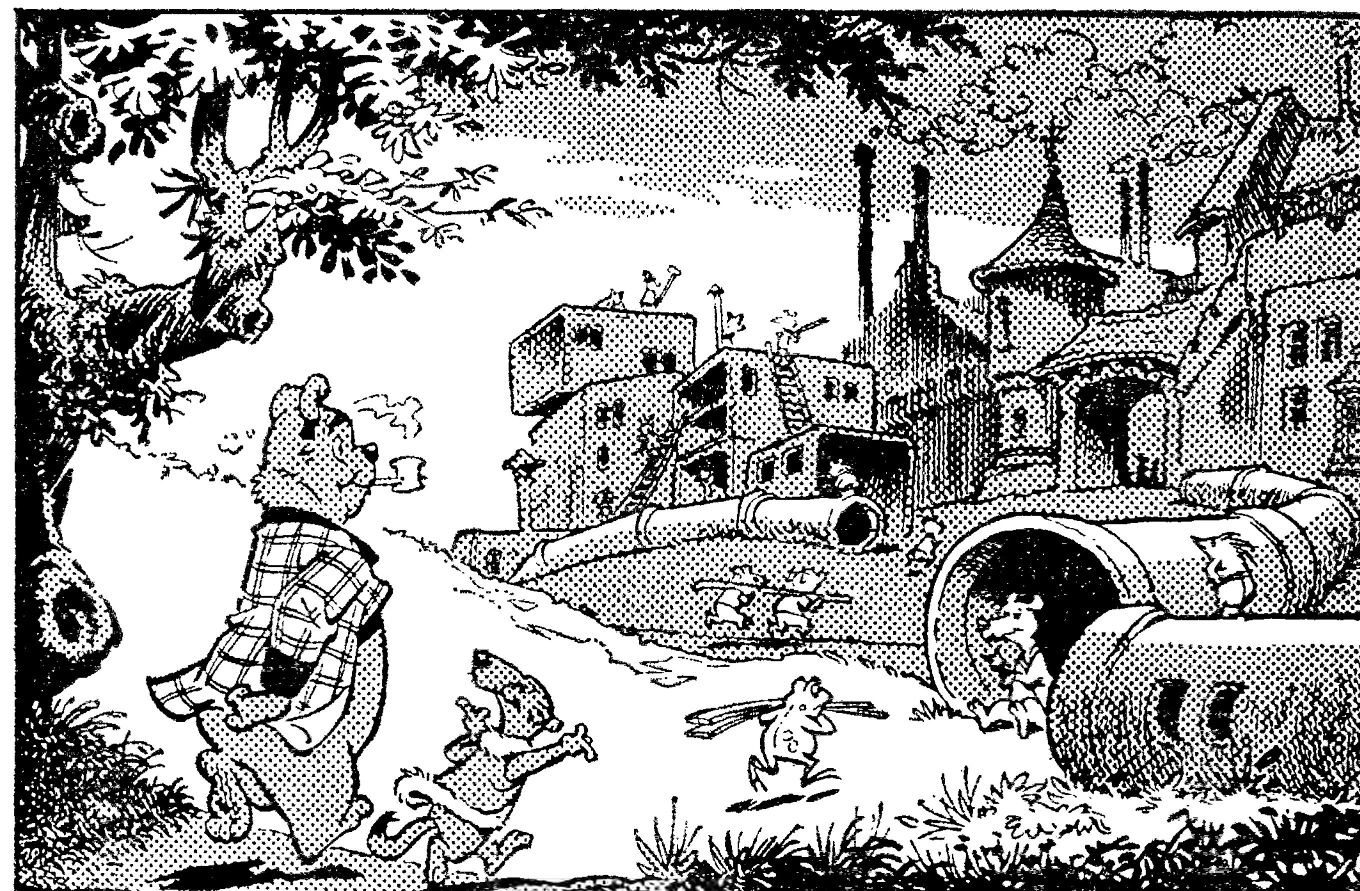
„Hier ben ik weer", sprak hij groetend. „Men meent wel eens dat ambtenaren bij moeilijkheden in hun schulp kruipen. Maar ik kan u verzekeren, dat dit op een misverstand berust, meneer De Dupe.

Wij zijn werkelijk de kwaadsten niet, wanneer alles naar behoren wordt ingevuld. Ik zal dan ook trachten schadevergoeding voor u te krijgen, door het indienen van een formulier in drievoud bij de begrotingskamer. Die heeft de vergissing gemaakt, weet u? Geen wonder met dat onrustige lamplicht. En nu kom ik even uw schade opnemen."

De ander leefde op. „Dat vind ik mooi van u!", riep hij getroffen uit. „Ach, soms loopt er toch ook wel eens iets mee! Kijk, deze tunnels en buizen heb ik van mijn turfcement laten maken. Maar nu kan ik de fabriek niet betalen. Al mijn schade ligt hier om ons heen."

Hij maakte een wijd gebaar en de ambtenaar eerste klasse liet een meelevende blik over de omgeving glijden. Maar halverwege verstijfde hij. Inplaats van de bouweenheden die hij verwachtte, strekte de vlakte zich kaal voor de heren uit.

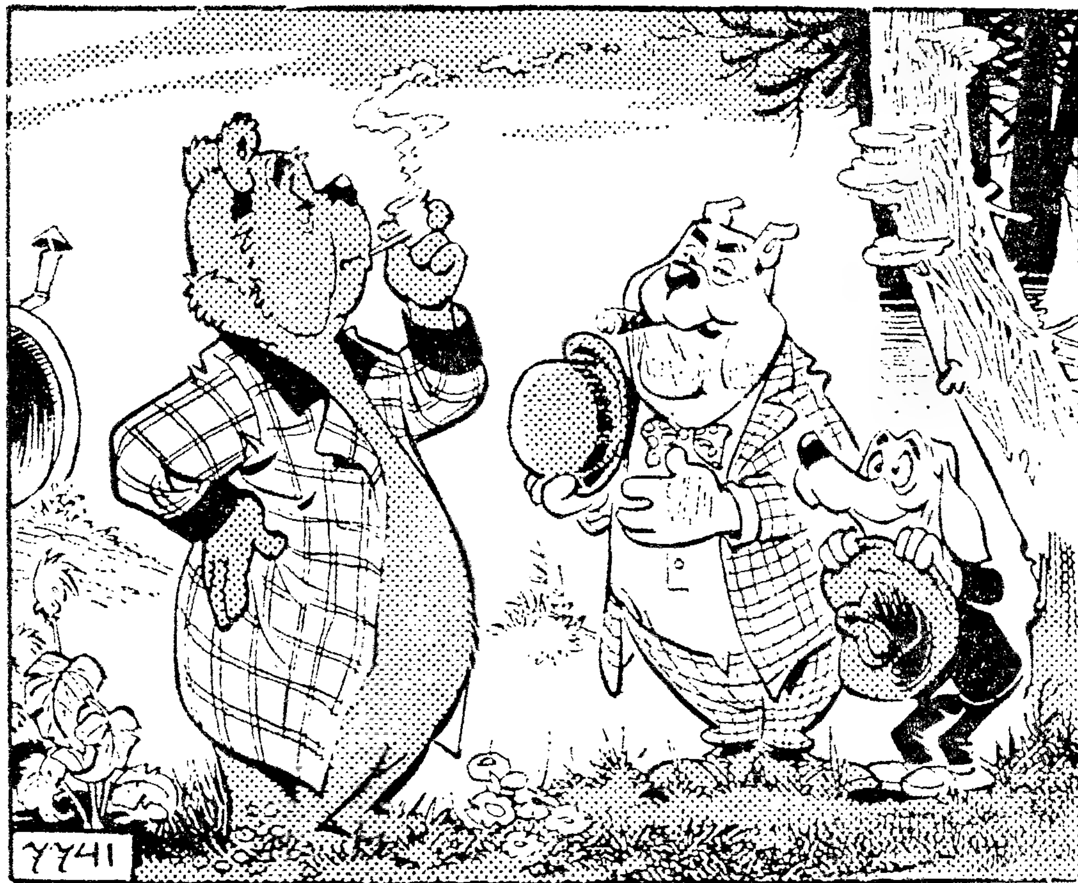

7740 Toen heer Ollie de volgende morgen een wandeling in de omgeving van de stad maakte, werd hij ingehaald door zijn bezoeker van de vorige dag.

,,Meneer Bommel'' riep deze blij. ,,Heel fijn, dat ik u net tref! Ik wil toch wel even bedanken voor die prachtige hulp. Er moet natuurlijk nog veel gedaan worden. Maar toen we gistermiddag die bouwstukken kregen, zei ik tegen mijn vrouw de handen staan me niet verkeerd, zei ik. En we hebben een dak boven ons hoofd.''
Zo sprekende ging hij heer Ollie voor naar een bocht in de weg en wees opgetogen op de stapeling van tunnelstukken en pijpleidingen, die bij de stadsmuur zichtbaar waren.

,,En zo mooi veel!'', vervolgde hij. ,,Genoeg voor al mijn vrienden en kennissen. En mooi materiaal is het ook. Je kan er gewoon ramen in zagen en je kan het buigen en het enige wat je te doen hebt, is er een muurtje tegenaan metselen en zo. Reuze hoor!''
Hij snelde verder om weer aan het werk te gaan en heer Bommel keek hem met een glimlach na.
,,Het is toch mooi om heel stilletjes veel goed te doen'', sprak hij tot zichzelf. ,,Niets dan dankbare gezichten om me heen. Ach, het is jammer, dat mijn goede vader dit niet meer heeft kunnen beleven.''
Terwijl hij zich zo aan prettige gedachten overgaf, naderden er achter hem een paar oude bekenden die ook hulp nodig hadden.

7741 Terwijl heer Ollie zich op de heuveltop aan mooie gedachten overgaf, werd hij plotseling gestoord door een rauwe stem, waarin een lijdende toon doorklonk.

,,Hallo, Bommel!'', sprak de stem. ,,Meneer Bommel, bedoel ik. Wat is dat nou toch mooi, dat ik je hier zo zie staan. Ik zeg net tegen m'n maat Hieper hier: ik wou dat we Bommel es tegenkwamen, zeg ik. Daar hoor je de laatste tijd zoveel goeds van. Dat zeg ik tegen Hiep en daar sta je!''

,,Heer Super!'', zei heer Ollie koel. ,,Ja, hier sta ik in stilte goed te doen. Maar daarom hoeft u niet te denken, dat ik in het wilde weg geef! Alleen wie het verdient krijgt iets. Streng maar rechtvaardig, dat is mijn motto.''

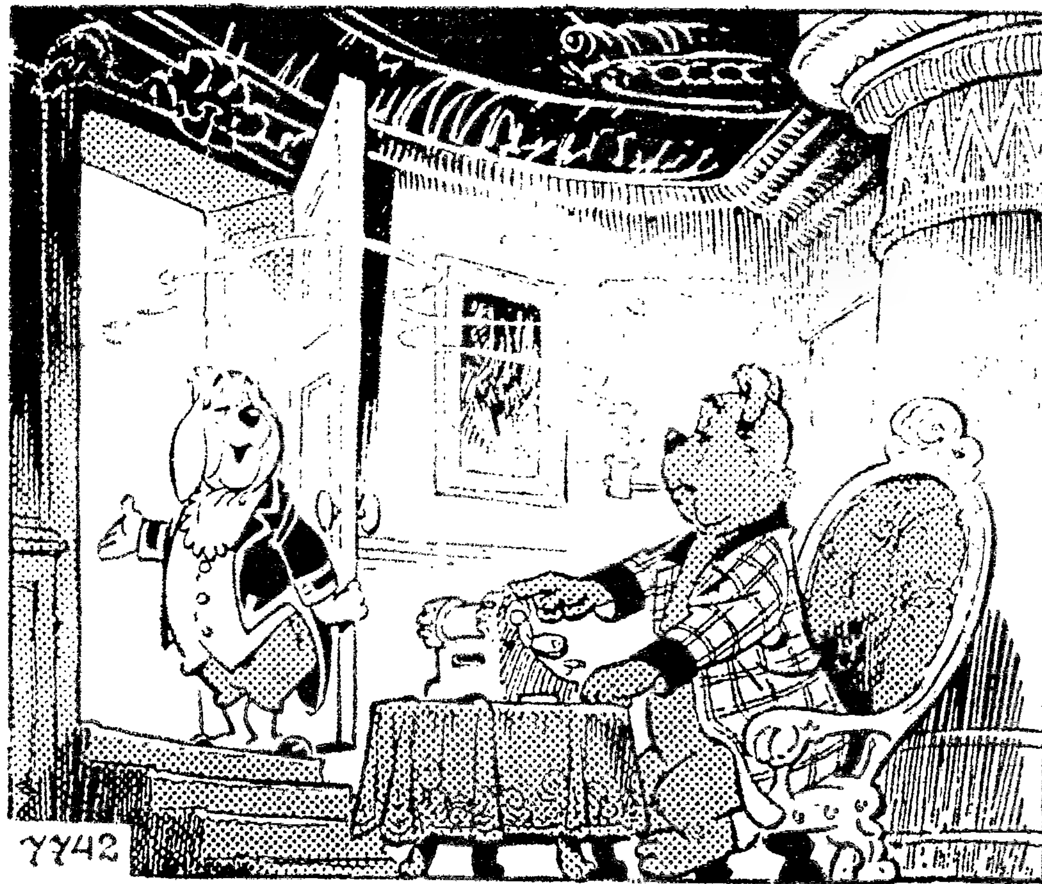
,,Ja, ja, dat is mooi,'' hernam Super. ,,Wij zouden zo graag een eerlijke zaak opzetten, mijn maat en ik. Maar we hebben geen geld, zodat een handreiking nodig is.''

,,Een handel in tweehands auto's'', vulde Hieper aan. ,,Dat zou zo helpen, hè baas?''

,,Ik weet het niet'', zei heer Bommel ontwijkend. ,,Ik vertrouw jullie niet, zodat ik niet weet of mijn steun in goede aarde zou vallen.''

Zo sprekende wendde hij zich om en liep terug naar Bommelstein, gevolgd door de verarmde zakenlieden.

,,Een nieuw leven beginnen is toch niet te veel gevraagd?'' riep de eerste smartelijk en de tweede vulde aan: ,,Ik heb een goed idee voor een filmonderneming, meneer Bommel! Dan zou jij de producer kunnen zijn!''

7742. Na de ontmoeting met Super en Hieper trok heer Ollie zich terug in een torenkamer. Enige tijd zat hij daar peinzend rookwolken aan zijn pijp te ontlokken, doch toen nam zijn streng gelaat een vriendelijker uitdrukking aan.

,,Ze deugen niet'', sprak hij tot zichzelf. ,,Maar ze moeten een kans krijgen om zich te beteren, want zelfs de meest verharde zakenman kan tot inkeer komen. En ten slotte heeft niemand er last van wanneer ik ze heel stilletjes per transmieter steun.''

Hij strekte de hand reeds uit naar het toestel, maar op dat moment verscheen de bediende Joost na een korte klop in de deuropening om het bezoek van de cementmaker De Dupe aan te kondigen.

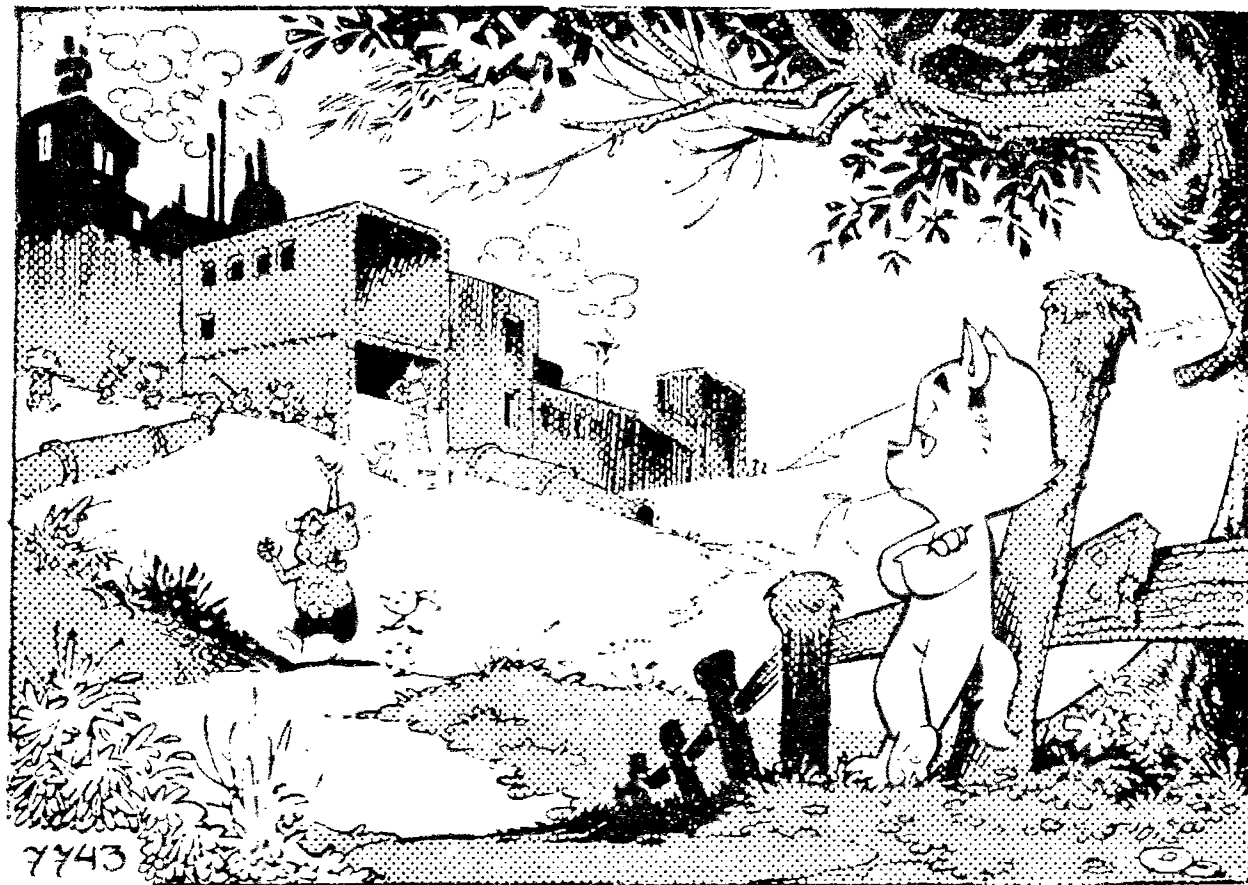
Heer Bommel stond gestoord op en begaf zich naar buiten.

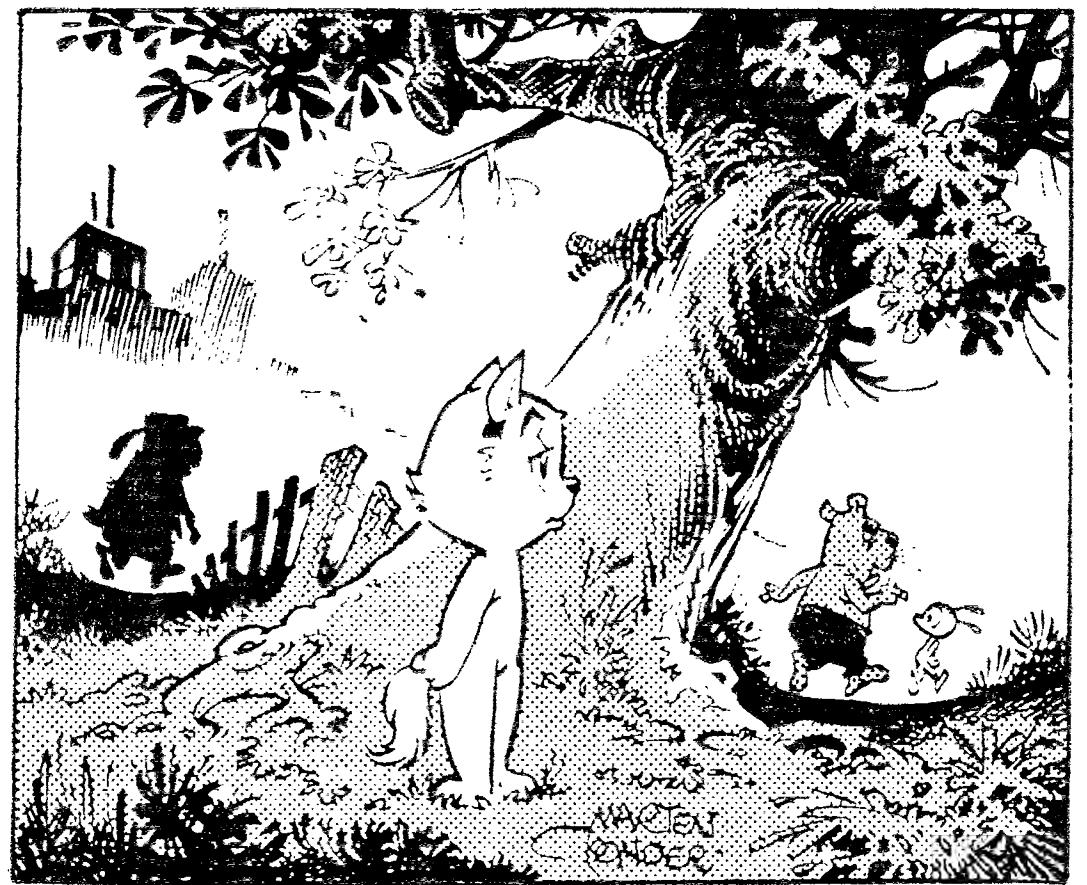
,,Dat komt nu een beetje slecht uit'', zei hij tegen de gebogen figuur die voor de stoep stond. ,,Ik ben in het verborgene bezig met héél moeilijk liefdadig werk, waar niet genoeg letters op staan, zodat ik eigenlijk niet gestoord kan worden.''

,,Ik wist het'', mompelde de bezoeker berustend. ,,Alles loopt altijd tegen. De overheid wilde mij schadevergoeding geven, omdat de aanleg van die nieuwe weg niet door kon gaan, zodat ik met mijn turfcementtunnels bleef zitten. Maar wat dacht u? Het bouwmateriaal was opeens verdwenen. Ontbonden of gestolen of weet ik veel. Weg schadevergoeding. En hier sta ik nu, gebogen onder de schulden, Kapot, meneer Bommel. Zo gaat het nu altijd.''

Het verhaal van de stakker greep de goedertieren heer sterk aan.

,,Dit alles is heel vreselijk'', sprak hij met vochtige ogen. ,,Ik zal zien wat ik doen kan. Ik ben toch net bezig, bedoel ik — en dan gaat het in één moeite door.''

7743. Toen Tom Poes de volgende morgen in de buurt van de stad kwam, werd zijn aandacht getrokken door bedrijvigheid buiten de muren.

,,Ze zijn bezig daar een nieuwe wijk te bouwen'', dacht hij. ,,Ze hebben het vlug gedaan, want de vorige week stond daar nog niks. Maar mooi is anders. Het is een raar soort bouw, dat ik nog nooit gezien heb.''

Hij bleef staan om de huizen eens rustig te bekijken, toen zijn aandacht werd getrokken door het gesprek van een paar voorbijgangers.

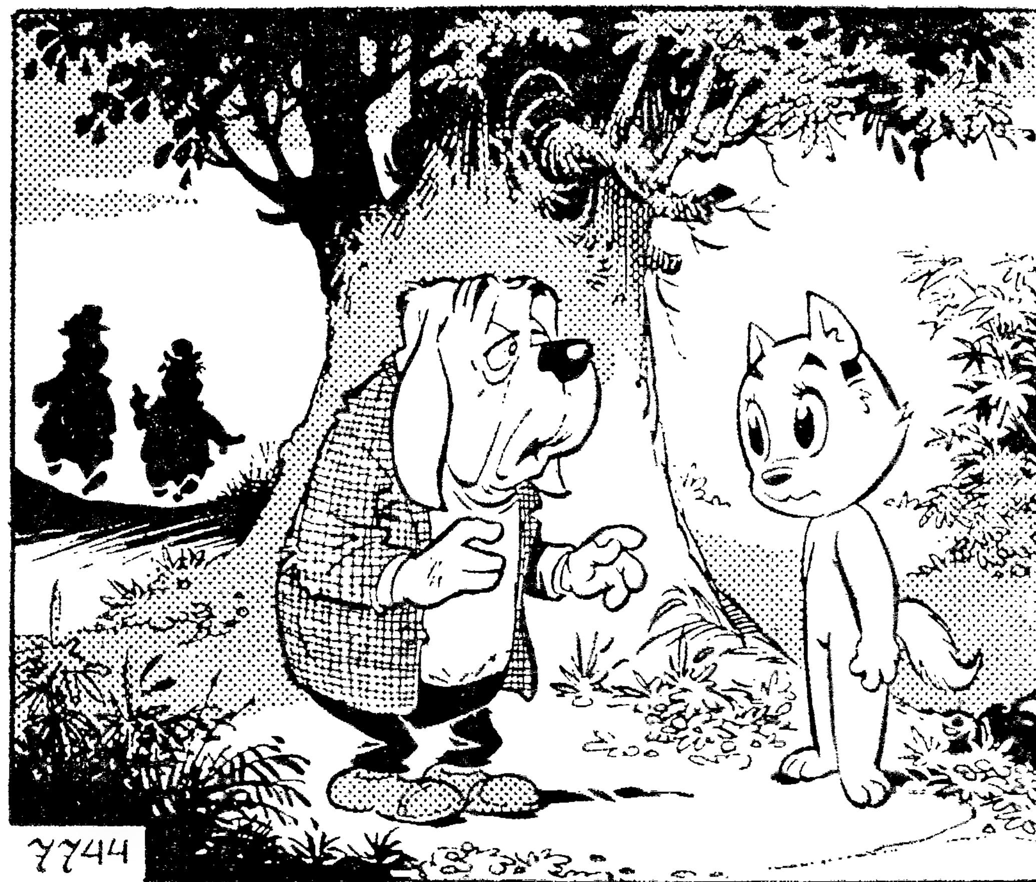
,,Dat is de cement die ik heb uitgevonden!' hoorde hij een van hen opgewonden roepen. ,,Ik weet het zeker! Je kan het buigen en knippen en plakken, zolang het nog zacht is, en het wordt hard wanneer je er kweerzuur op spuit. Nou, dat is daar nog niet gebeurd, zodat het mooie kneusjes zullen worden voordat het jaar om is. Maar daar gaat het nu niet om. Ze hebben mijn uitvinding gestolen! Ik heb nu wel schadevergoeding gehad, maar dit is toch te bar! Wie is de dief, vraag je je af. En de politie....''

,,Die zou ik er buiten laten'', waarschuwde zijn metgezel. ,,Anders gaan ze aan je schadevergoeding knibbelen.''

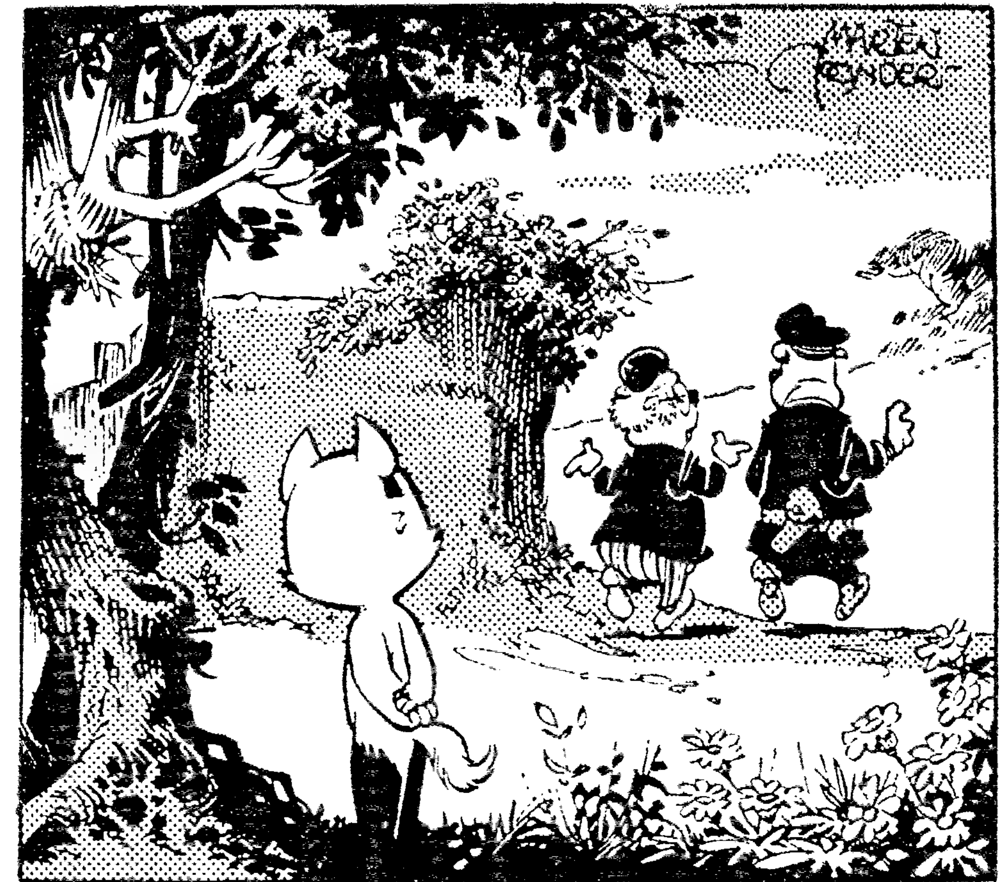
De eerste spreker zweeg getroffen. Maar toen ze gepasseerd waren, hoorde Tom Poes hem zeggen:,De schadevergoeding is belangrijker dan de uitvinding, dat is waar. Maar de zaak druist tegen mijn beginselen in en ik vraag me af....''

Ze verdwenen achter de heuvel en Tom Poes keek hen peinzend na.

,,Dit geeft mij te denken'', zei hij bij zichzelf.

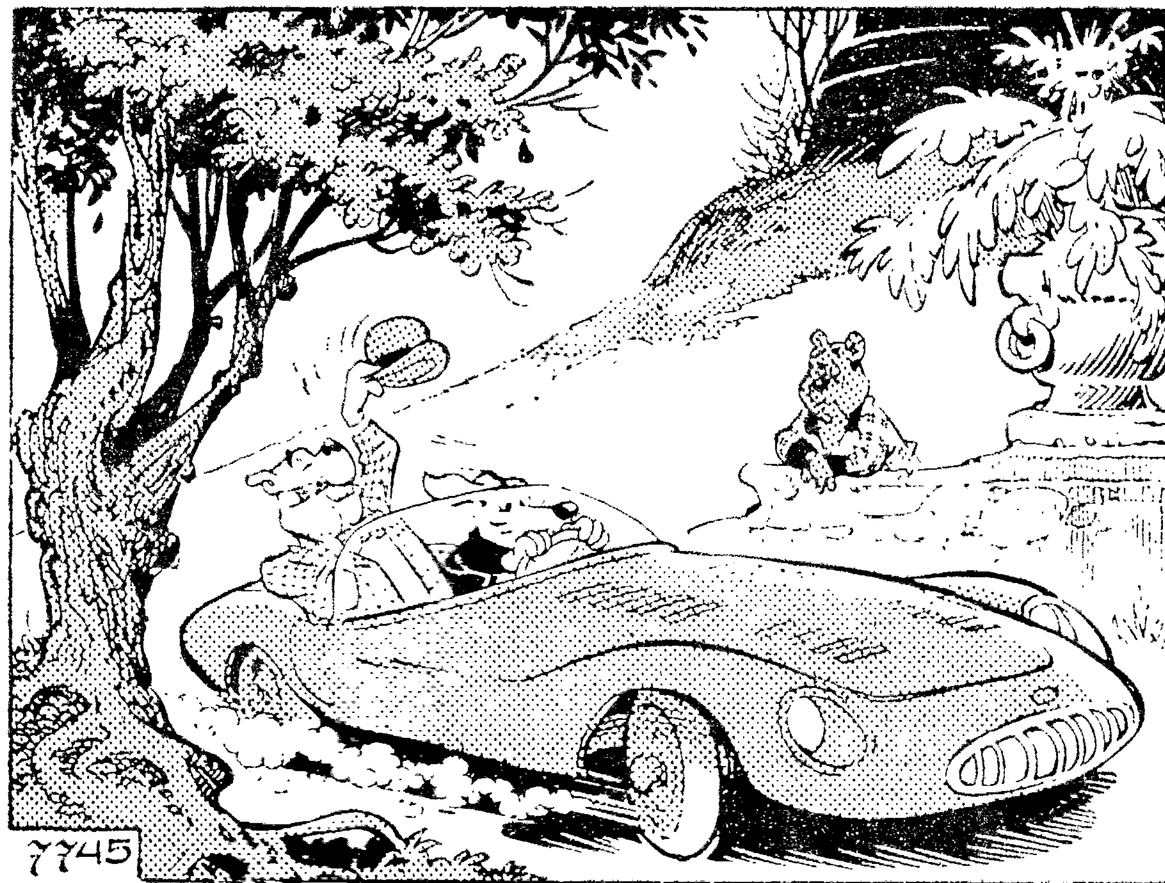
7744. Tom Poes stond nog steeds de verdwijnende gedaante van Kazimier Kriel na te kijken, toen hij werd aangesproken door een voorbijganger.
,,Ik ken jou'', sprak deze met slepende stem. ,,Ik heb je ontmoet bij meneer Bommel, toen die mijn uitvinding transmieterde. Nou, het is wat moois! Al mijn turfcementen tunnels liggen daar bij de muur en ze zijn bezig er huisjes van te maken! Brutale diefstal, zoals je niet vaak mee zal maken. Het is, dat ik een heel behoorlijke schadevergoeding gekregen heb. Daar heeft meneer Bommel voor gezorgd. Maar anders zou ik er werk van maken!''

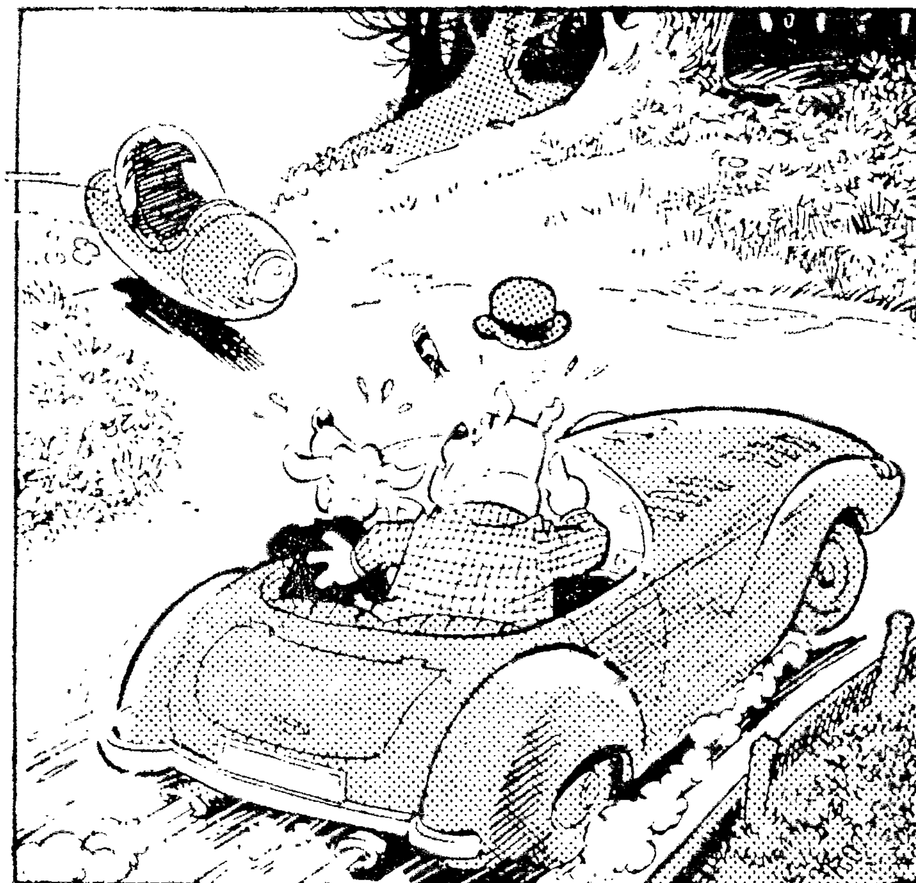
Hij vervolgde sloffend zijn weg en nu werd de aandacht van Tom Poes getrokken door commissaris Bas, die met de ambtenaar Dorknoper passeerde.

,,Een hele buitenwijk!'' hoorde hij de laatste zeggen. ,,Natuurlijk heb ik naar een bouwvergunning gevraagd. Maar het is een gekke zaak, er is geen bouwer en ook geen vergunning! De bewoners knoeien maar wat aan, met scharen en lijmpotten - en toen ik om inlichtingen vroeg, verwees men mij naar de heer Bommel!''

De politiechef slaakte een gesmoorde uitroep. ,,Dacht ik het niet!'', bromde hij. ,,Altijd dezelfde! Maar laat het maar aan mij over, meneer! Ik zal zorgen, dat het recht zijn loop heeft!''

,,Een gekke zaak is het zeker'', sprak Tom Poes tot zichzelf. ,,Maar ik geloof dat ik nu toch wel ongeveer begrijp, hoe de transmieter van heer Ollie werkt. Hoewel het nogal ingewikkeld is.''

7745. Heer Bommel stond die morgen in zijn tuin van het mooie weer te genieten, terwijl hij alle goede daden, die hij verricht had, zijn geestesoog liet passeren. Dat was aardig werk en hij voelde zich dan ook recht voldaan, totdat hij een rode sportwagen langs zag flitsen.

,,Dat waren Super en Hieper!''sprak heer Ollie met plotselinge ontstemming tot zichzelf. ,,Nu heb ik ze net met grote moeite en inspanning steun gegeven op mijn transmieter en nu kopen ze er zo'n rode lawaai-auto voor! Of zou het een aankoop voor hun handel in tweedehands voertuigen zijn?''
,,Die Bommel!'', riep Bul Super grijnzend. ,,Hij heeft voor een mooi bedrag aan steun gezorgd, maar zou hij nu heus denken, dat we dat gebruiken voor de oprichting van een Supergarage?''
,,Hij wel'', zei Hieper, die chauffeerde. ,,Maar we hebben nog een leuk bedragje over, baas. Laten we daarmee naar het buitenland gaan en het prettig besteden.''
De ander wilde antwoorden, maar op dat moment werden ze bij een driesprong gepasseerd door de dramdrijver van ZYX7 — en hij liet een scherp gefluit horen, terwijl Hieper scherp remde.
,,Zag je wat ik zag?'' vroeg de zakenman getroffen. ,,Niks buitenland, ouwe reus! We gaan een Supergarage oprichten en daarin gaan we Supervliegers bouwen. Maar dan moeten we eerst even dat ding als model hebben.''

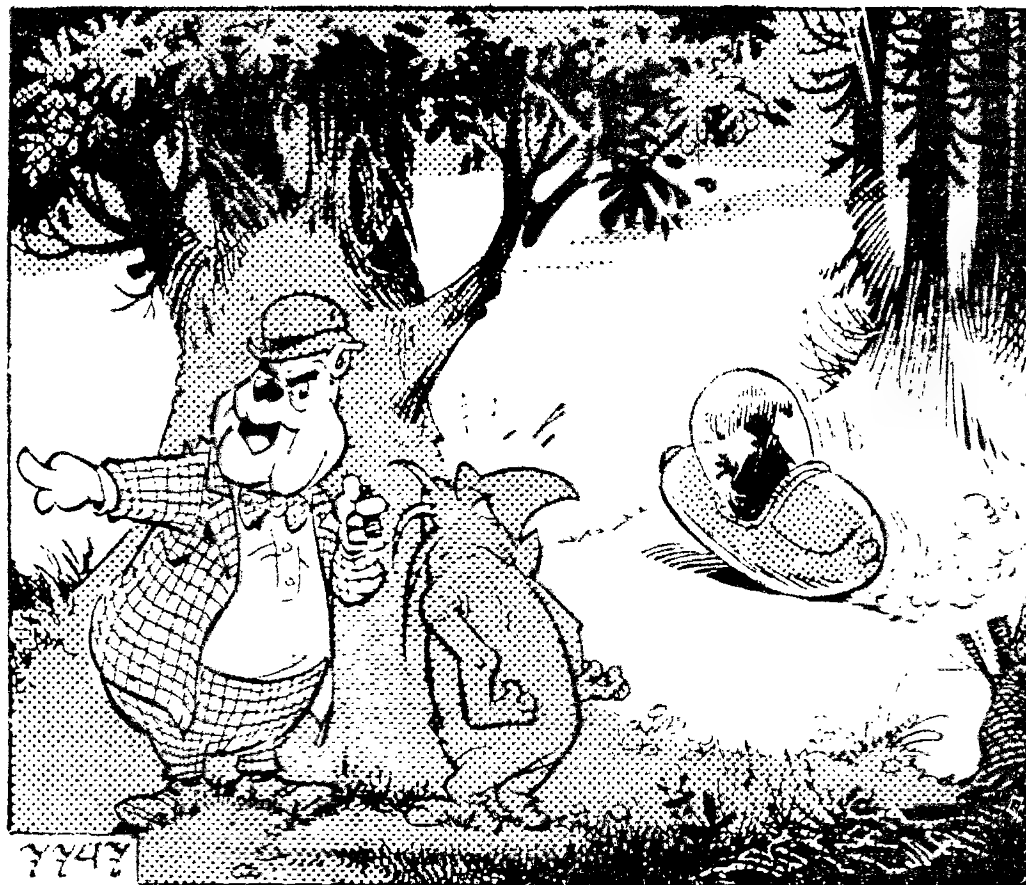

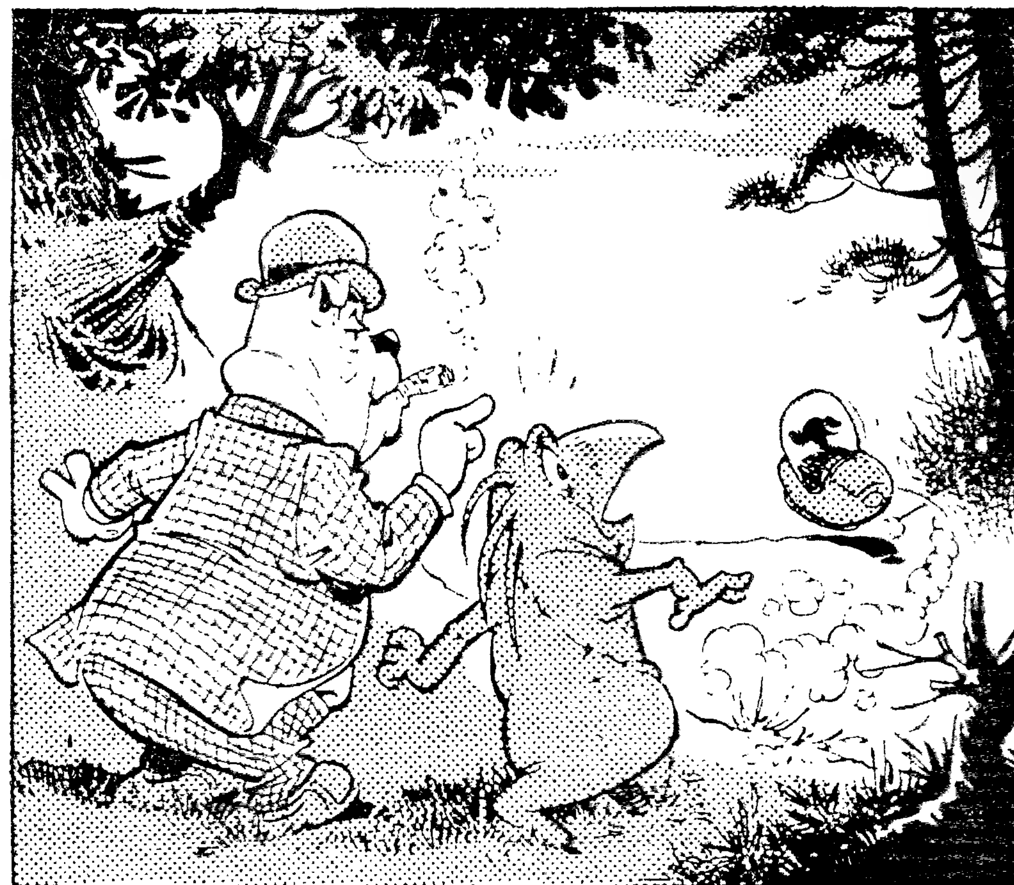
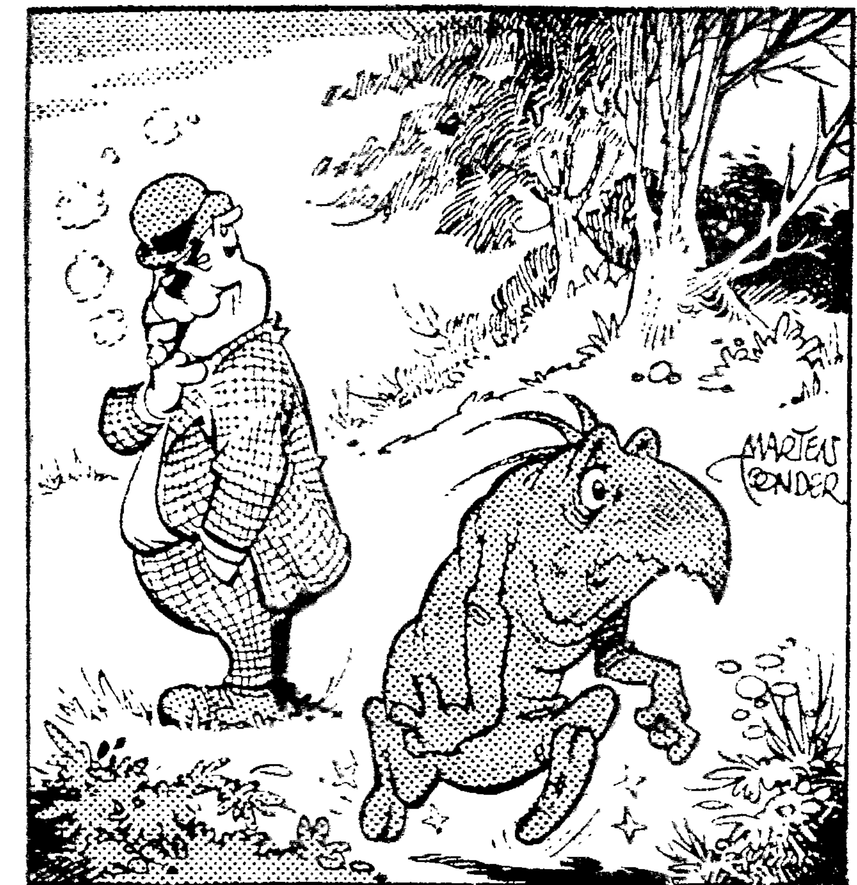

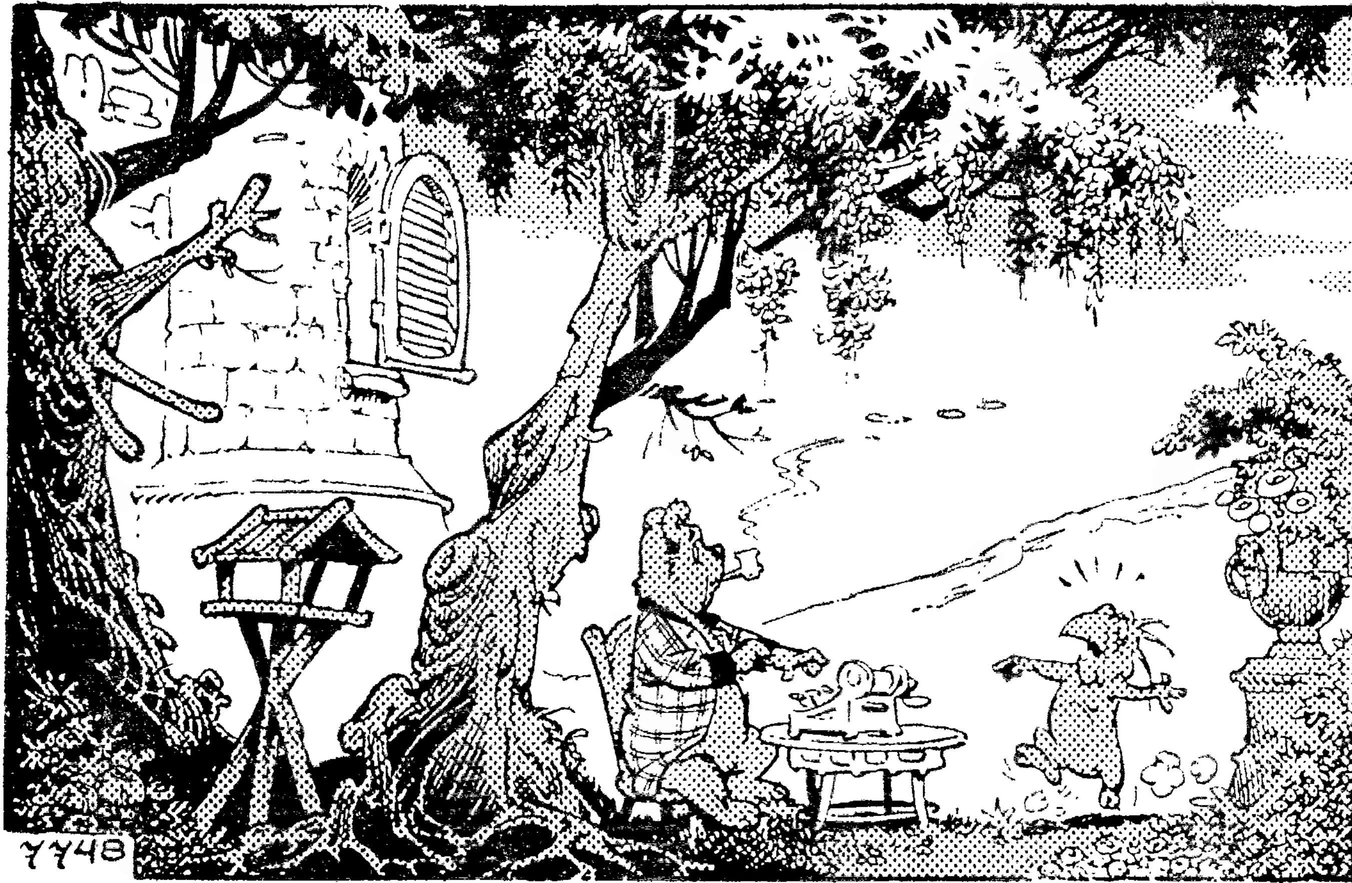
7746 ZYX7 had zijn drijver bij een boompartij op de grond gezet en was uitgestapt om rond te kijken. Het zal oplettende lezertjes opvallen, dat de stakker er slecht uitziet, en dat hij magerder is geworden, sinds we hem de laatste keer gezien hebben.
,,Het is ongeveer tijd mijn weg te vinden'', prevelde hij met ingevallen mond. ,,Ik ben helemaal onder het weder en de toekomst kijkt niet te helder, Maar het schijnt, dat niemand weet waar de E29 is. Heel verstorend!''
Hij had het zo druk met zijn zorgen, dat hij niet merkte dat er op enige afstand achter hem een grote rode sportwagen tot stilstand kwam.
,,Vooruit, Hiep,'' sprak Super, die onhoorbaar uit het lawaaivoertuig steeg. ,,Jij pakt dat ding daar. Zo'n kans krijgen we nooit weer. Met jouw technische kennis zal het niet zo moeilijk wezen om het aan het vliegen te krijgen, terwijl ik die rare buitenlander aan de praat houd. We zien mekaar in de holle weg.''
De ander knikte en terwijl hij zich sluipend naar de dramdrijver begaf, wandelde Super ongedwongen naar de verdwaalde wereldreiziger.

,,Weet je bij enige kans de E29-weg?'' vroeg deze hoopvol. ,,Het is tamelijk belangrijk voor me het te vinden. Ik heb geen kwik gegeten in dagen aan een eind, zodat ik nogal week voel. En wat meer is, er is hier te veel oxygeen in de lucht. Ik brand als een gek!''
,,Mijn idee!'', verklaarde de aangesprokene. ,,Veel te veel oksigeen. D'r moesten meer auto's komen, zei ik daarnet nog tegen m'n maat. Dan zou de lucht vanzelf leefbaarder worden.''

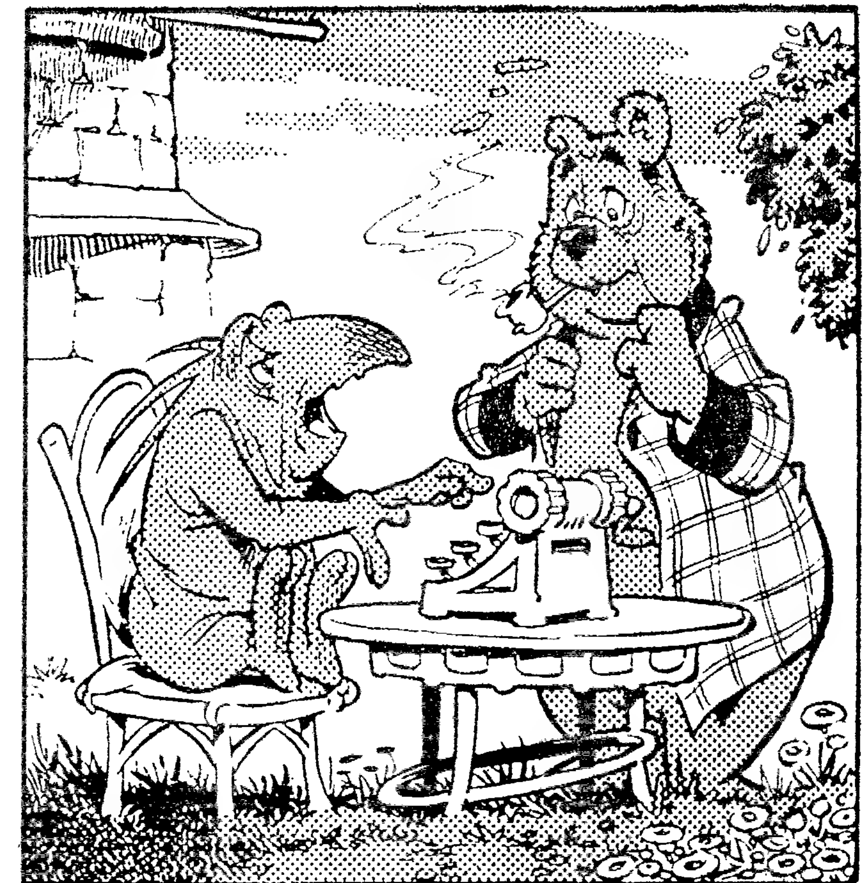

7747 ,,Kan je me vertellen waar de E29-weg is?'' herhaalde ZYX7 dringend. ,,Ik schijn hem niet te kunnen vinden.''
,,Nou kijk'', zei Super. ,,Als je nou gewoon rechtuit gaat totdat je bij een zijweg komt, dan ga je de andere kant uit. Gewoon links aanhouden, onder een rode brievenbus door en dan even om het pleintje heen. En dan nog eens vragen.''
De ander had oplettend geluisterd en hij wilde net nadere uitleg vragen, toen er achter hem een loeiend gefluit opsteeg.
,,Mijn dramdrijver!'', riep hij hevig ontsteld. ,,En hij wordt gestart op de foezeldrijf! Een vreugderijder! Help!''
Bul Super keerde zich om en keek oplettend toe, hoe Hieper er met veel getob in slaagde om het eigenaardige voertuig in beweging te krijgen.
,,Vreselijk!'', sprak hij hoofdschuddend. ,,Er zijn toch erg slechte figuren op de wereld! Vervelend voor je, hoor! Dat leek me nou net zo'n aardig wagentje.''
,,Het is een dramdrijver!'', herhaalde de bestolene snerpend. ,,Niet een wagentje. En ik moet hem terug hebben, want lopen zonder kwik geeft grote slijtage!''
Besluiteloos wiebelde hij enkele keren van het ene been op het andere, doch toen nam hij plotseling een besluit.
,,Maar ik weet een manier; ik weet een manier'', hoorde Super hem mompelen en daarop snelde hij op moeilijke voeten heen.
,,Mooi'', mompelde de schurkachtige zakenman, die de stakker grijnzend naoogde. ,,Nu moet ik proberen Hiep te vinden. Dit kunnen Superzaken worden.''

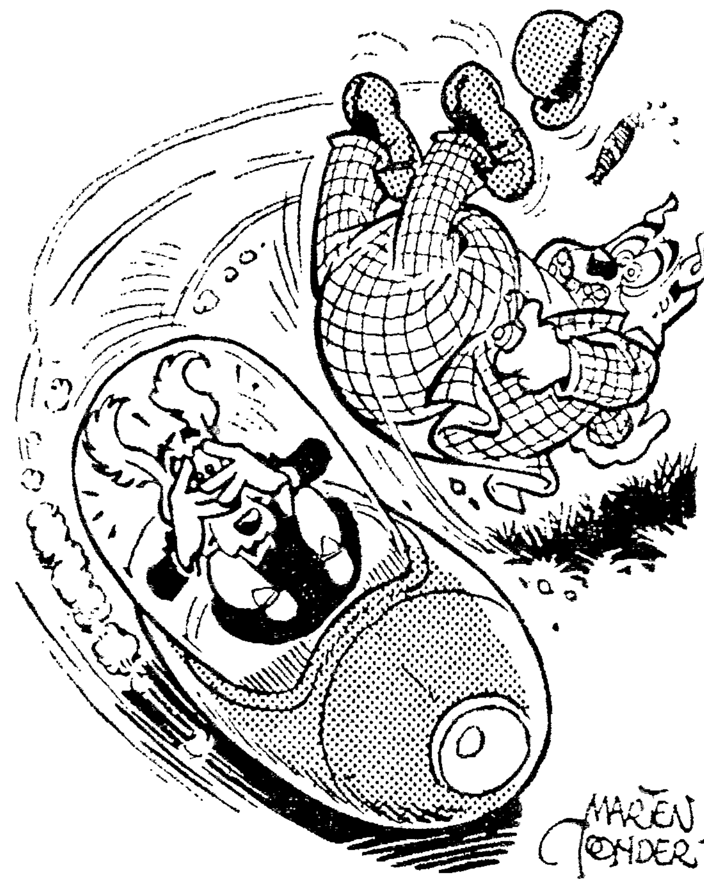

7748 Het zegenrijke werk dat heer Bommel deed, begon bekend te worden. Hij kreeg dan ook steeds meer verzoeken om hulp, en omdat hij edelmoedig van aard is, was hij voortdurend bezig met het betikken van zijn transmieter.
Ook deze middag zat hij in de schaduw van een boom het vervroegde pensioen van de auteur H. Prikprater te regelen, toen hij gestoord werd door ZYX⅞, die buiten adem zijn gazon betrad.
,,Wil je vriendelijk genoeg zijn mij de transmieter te lenen?'', vroeg het ventje hijgend. ,,Een vreugderijder heeft mijn drijver geknepen en nu is mijn laatste kans op thuis te raken gegaan. En wat meer is, ik voel erg laag. Mag ik hem gebruiken voor juist een minuut?''

,,Even dan'',, zei heer Ollie. ,,Ik heb het druk, want er zijn veel misstanden. En hoe meer ik er recht zet, hoe meer er schijnen te komen.''
Hij stond op en de vermagerde vreemdeling nam haastig zijn plaats in. Maar toen hij het toestel even bekeken had, nam zijn ingevallen gelaat een zorgelijke uitdrukking aan.

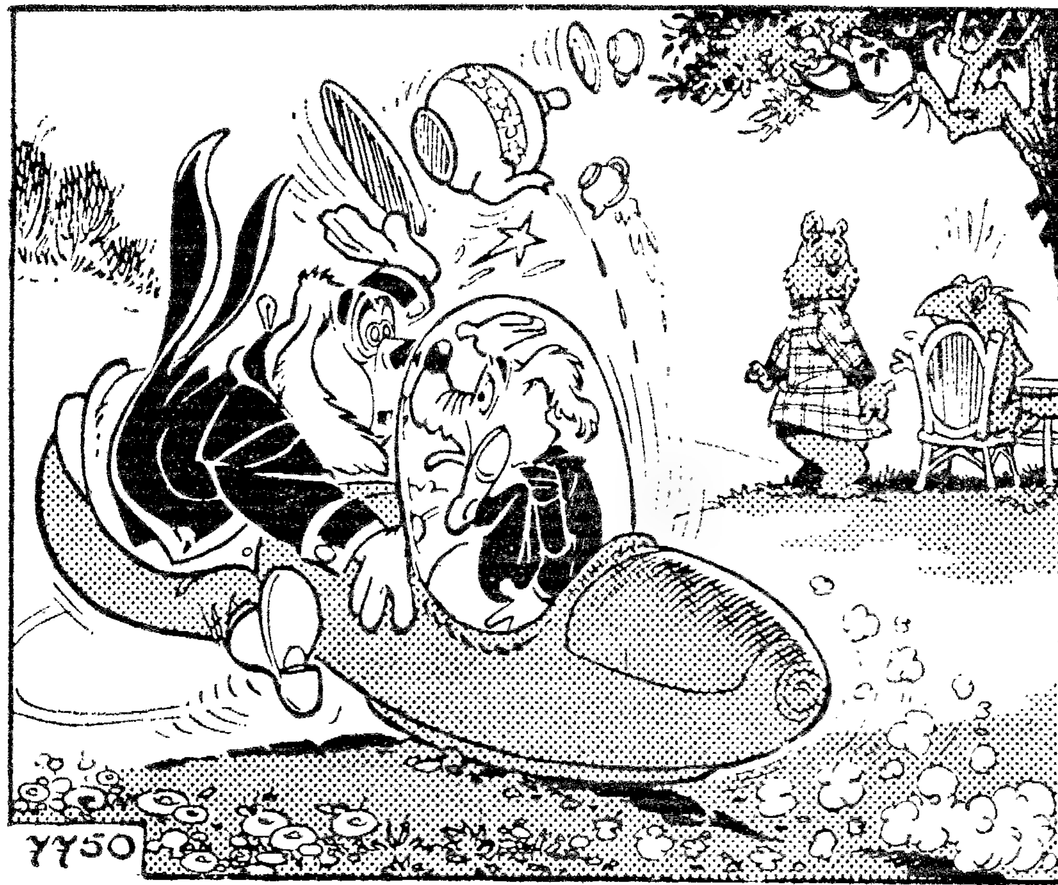
,,De batterij is tamelijk plat'', mompelde hij. ,,Je hebt het arme ding waarschijnlijk gebruikt voor te grote transmietings. Dit is maar een huishoudelijke contraptie, weet je. Neem zorg; de garantie is bijna afgelopen!''

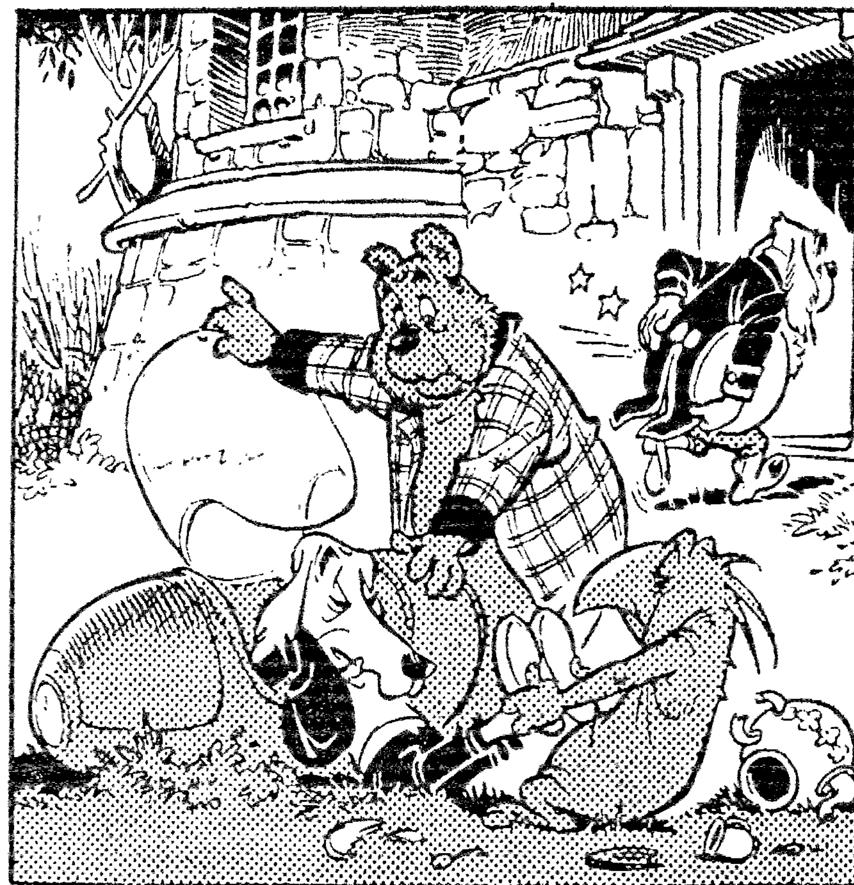

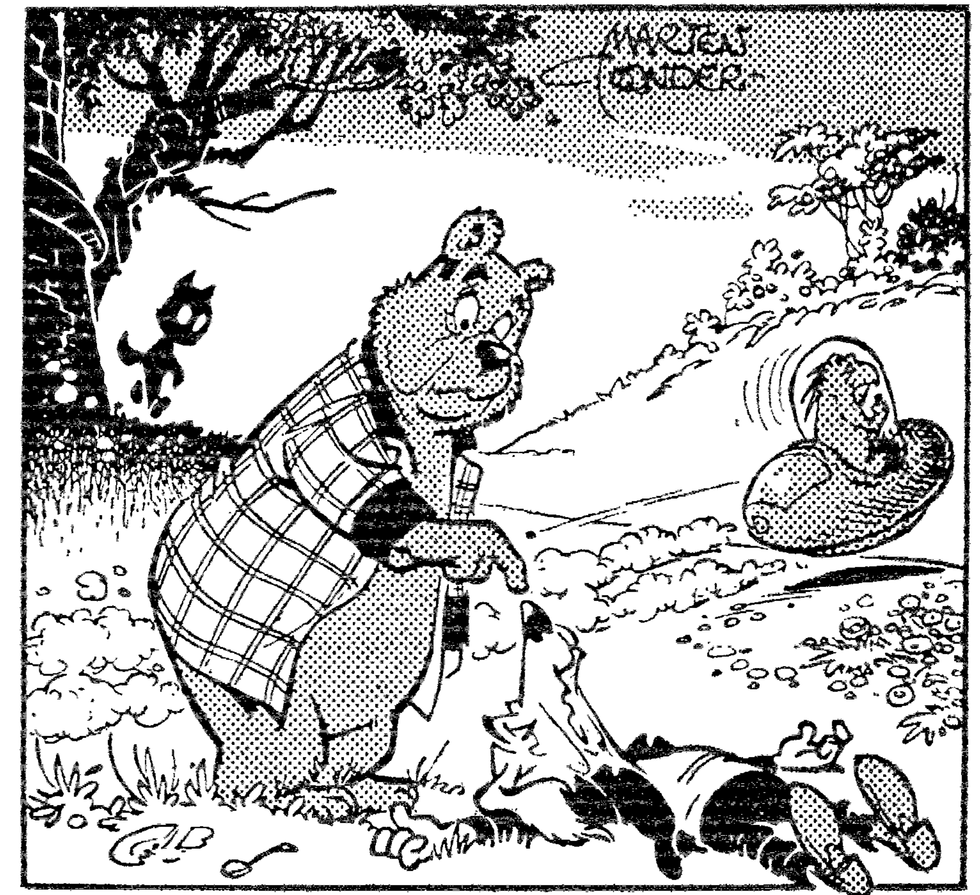

7749 Bul Super stak vergenoegd een sigaartje op en wandelde ontspannen naar de wachtende sportwagen.
,,Ik hoop maar dat Hiep geen brokken heeft gemaakt'', sprak hij tot zichzelf. ,,Dit is een prachtkans! We gaan dat rare toestelletje voorzichtig uit elkaar halen en haarfijn nabouwen. Daar zitten zaken in. Superzaken! Nou eens kijken of Hiep hem in de holle weg aan de grond heeft kunnen krijgen.''
Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een zacht fluitend geluid met rommelende ondertonen, en voordat hij begreep wat er gebeurde, suisde de dramdrijver met grote snelheid nader. Het vreemde voertuig scheerde zo rakelings langs hem heen, dat hij door de luchtdruk omver geblazen werd. Maar nog tijdens het neerstorten zag hij in een flits, dat de bestuurder de handen voor de ogen had geslagen, zodat er van een goede besturing geen sprake kon zijn.
Dat was ook niet nodig, de transmieter had de tripstraal in werking gesteld en daardoor vloog het toestel op eigen kracht naar Bommelstein, waar de eigenaar geduldig zat te wachten.
,,Daar komt hij al aan'', sprak heer Ollie glimlachend. ,,En kijk daar is Joost met de thee. Dat is gezellig.''

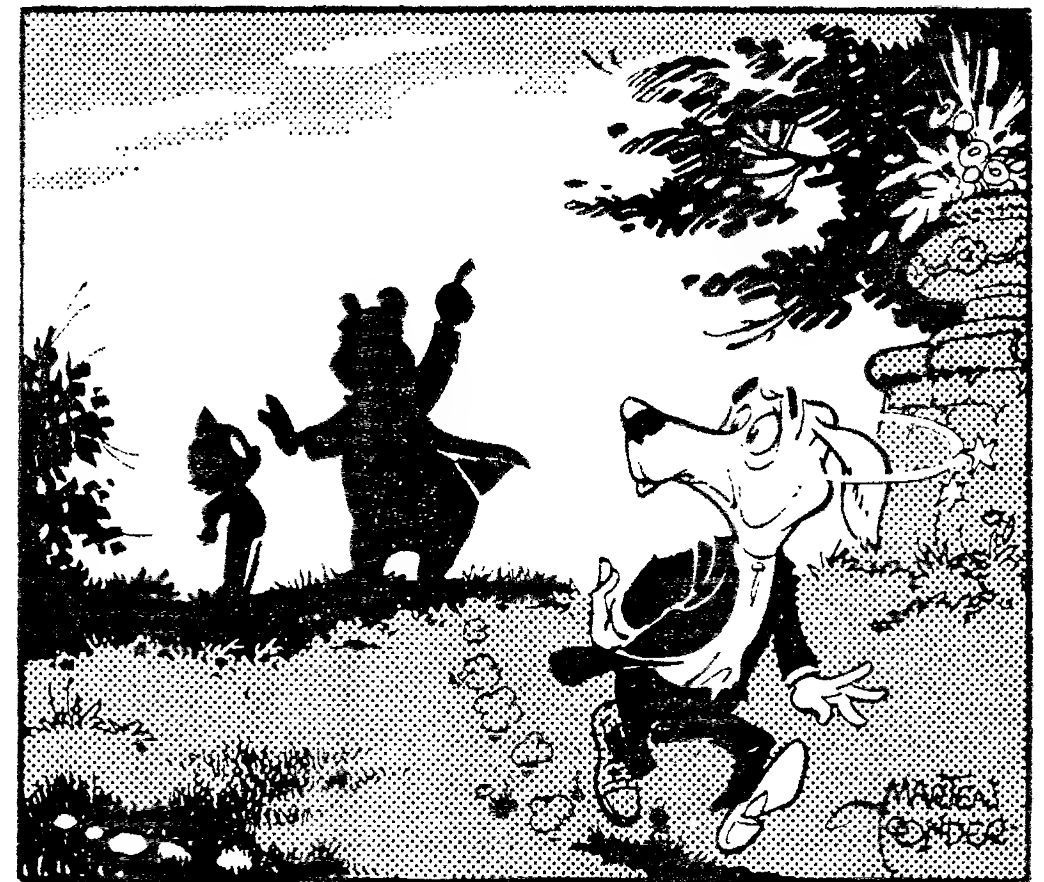

7750 ,,Geweldig!'', sprak ZYX7 opgelucht. ,,Daar is de dramdrijver. Het is heel gemakkelijk, dat er een tripstraaltoets op de transmieter zit, denk je zo niet?''
,,Ja'', gaf heef Bommel toe. ,,Nee. bedoel ik. Ik dacht, dat het gewoon maar de t was. als u begrijpt wat ik...''
Verder kwam hij niet, want op dat moment had het voertuig Bommelstein bereikt en het kwam op het gazon neer. op dezelfde plek waar de bediende zich met het theeblad bewoog. De bestuurder en de knecht sloegen beiden met de neus tegen het plastickoepeltje en toen het geluid van vallend aardewerk verstorven was, snelde heer Ollie ontdaan toe.
,,Hoe kon je zo onvoorzichtig zijn, Joost?'', riep hij uit. ,,Het is zonde van de thee.''
,,Wilt U de kap houden?'', vroeg XYZ7, die zich niet aan de opstandig mompelende bediende stoorde. ,,De vreugderijder ZYX7, te zijn noot en verloor bewustzijn. Ik wens hem te verwijderen.''
Zo pratende pakte hij de ongelukkige Hiep bij de hielen, zeulde hem uit het voertuig en hees zichzelf op de bestuurdersplaats.
,,Daar ga ik weer'', mompelde hij. ,,Trachtend de E29 te vinden. Het is ongeveer tijd, ik ben bijna opgebruikt. Ik hoop, dat je het niet erg vindt.''
Heer Bommel zag hem met gemengde gevoelens opstijgen en over de heuvel verdwijnen.
,,Wat moet ik nu met Hieper doen?'', vroeg hij zich af. ,,Hij heeft mijn edelmoedigheid op schandelijke wijze misbruikt en ik kan dit niet oogluikend laten passeren...''

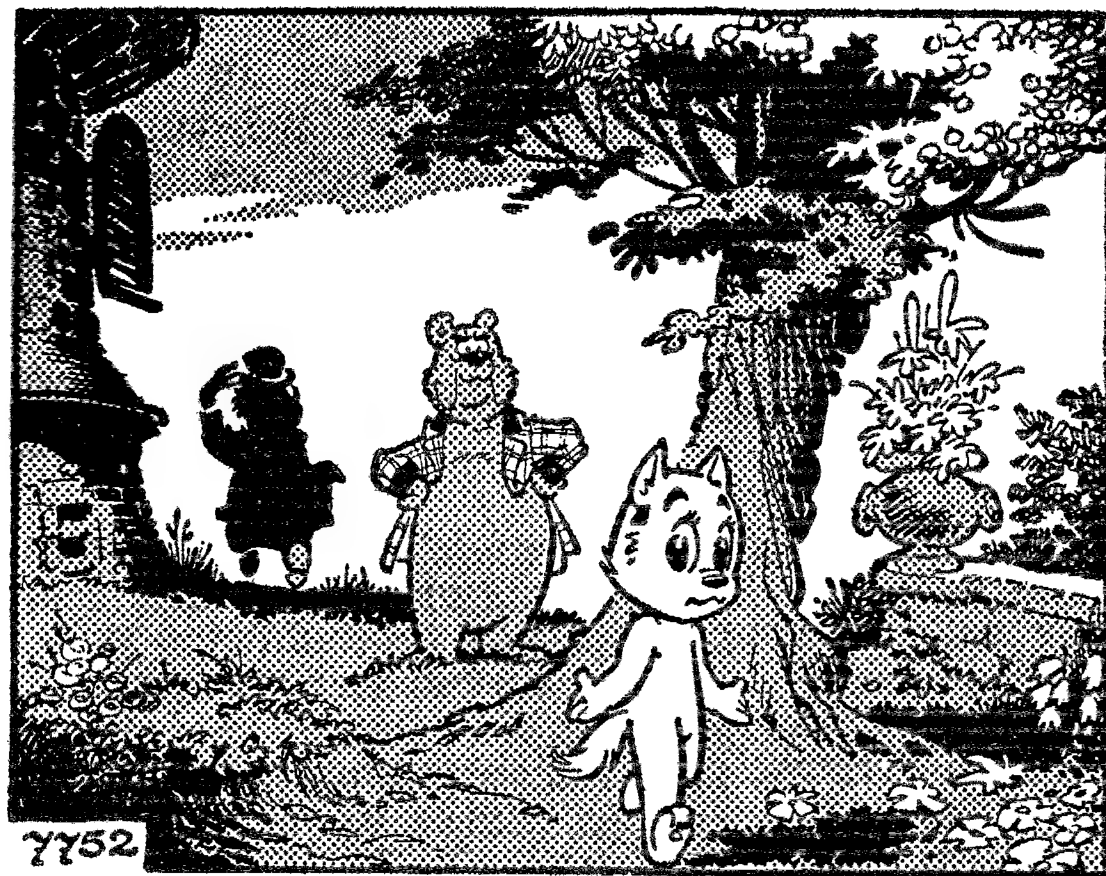

7751 Toen Tom Poes die middag Bommelstein passeerde, zag hij Hieper slap op het gras liggen en nieuwsgierig liep hij erheen.
,,Wat moet ik nu met hem doen?'', vroeg heer Ollie, toen hij verteld had wat er gebeurd was. ,,De schurk heeft mijn goedheid schokkend beloond door de diefstal van een bevriend voertuig en dat kan ik niet ongemerkt laten passeren. Ik overweeg om hem per transmieter een strenge straf toe te wensen.''
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Ik geloof niet, dat u iets van de transmieter begrijpt. Het is geen wensapparaat, heer Bommel! Het enige wat hij doen kan, is iets van de ene plek naar de andere verplaatsen — en dat hebt u nu al een hele tijd gedaan. Ik ben bang, dat u er grote narigheid door zult krijgen, want ik hoorde toevallig, dat commissaris Bas u in de gaten heeft.''

,,Zo'', sprak heer Ollie zich oprichtend. Hij kruiste de armen over de borst en fronste de wenkbrauwen.

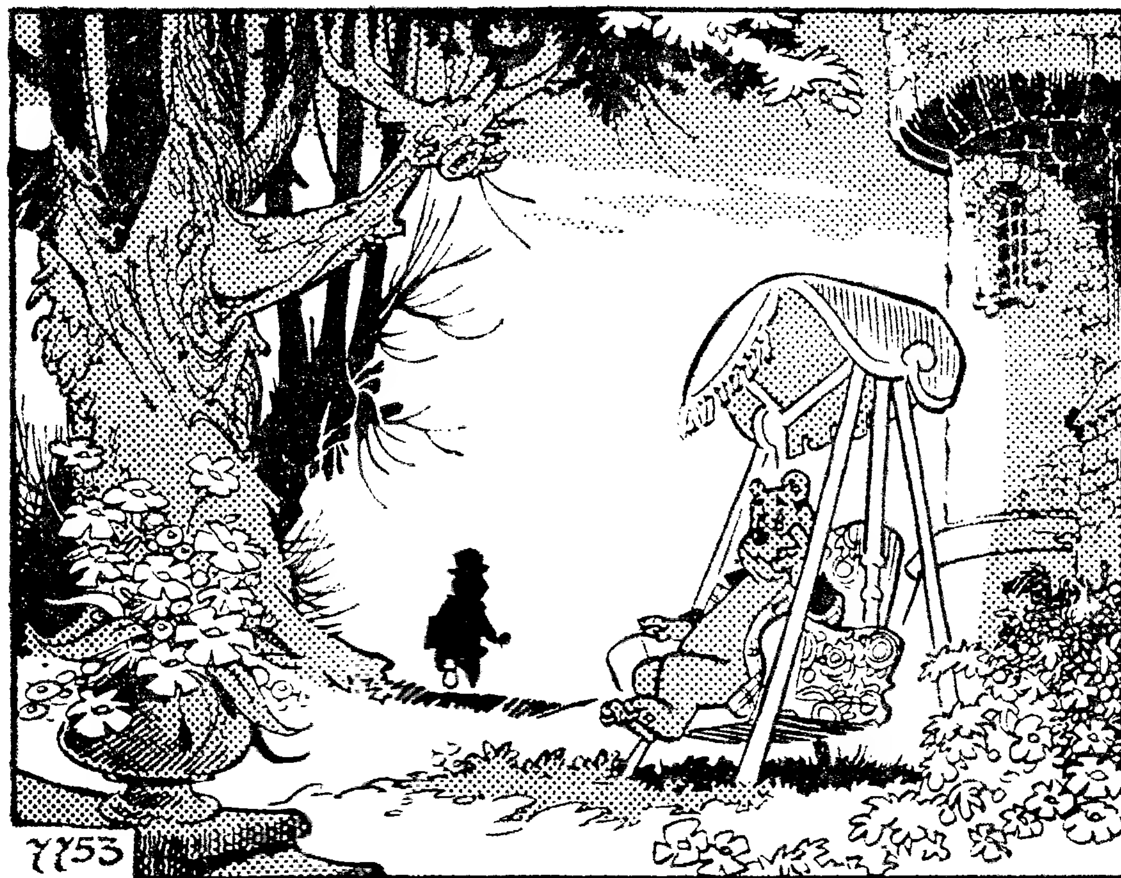
,,Het is mooi'', vervolgde hij. ,,In stilte ga ik rond, goed doende door mooie wensen op mijn transmieter te tikken. En wat doe jij?''
,,Ik waarschuw u alleen maar...'', zei Tom Poes, maar heer Bommel liet hem niet uitspreken. ,,Jij bedreigt me met de politie!'', riep hij opgewonden uit. ,,Jij beweert, dat ik helemaal geen wensapparaat heb, terwijl de dankbetuigingen ter inzage liggen! De betweterigheid van de jeugd is stuitend!''

Zijn laatste woorden veroorzaakten zoveel geluid, dat Hiep Hieper weer tot zichzelf kwam en zich ijlings uit de voeten maakte.

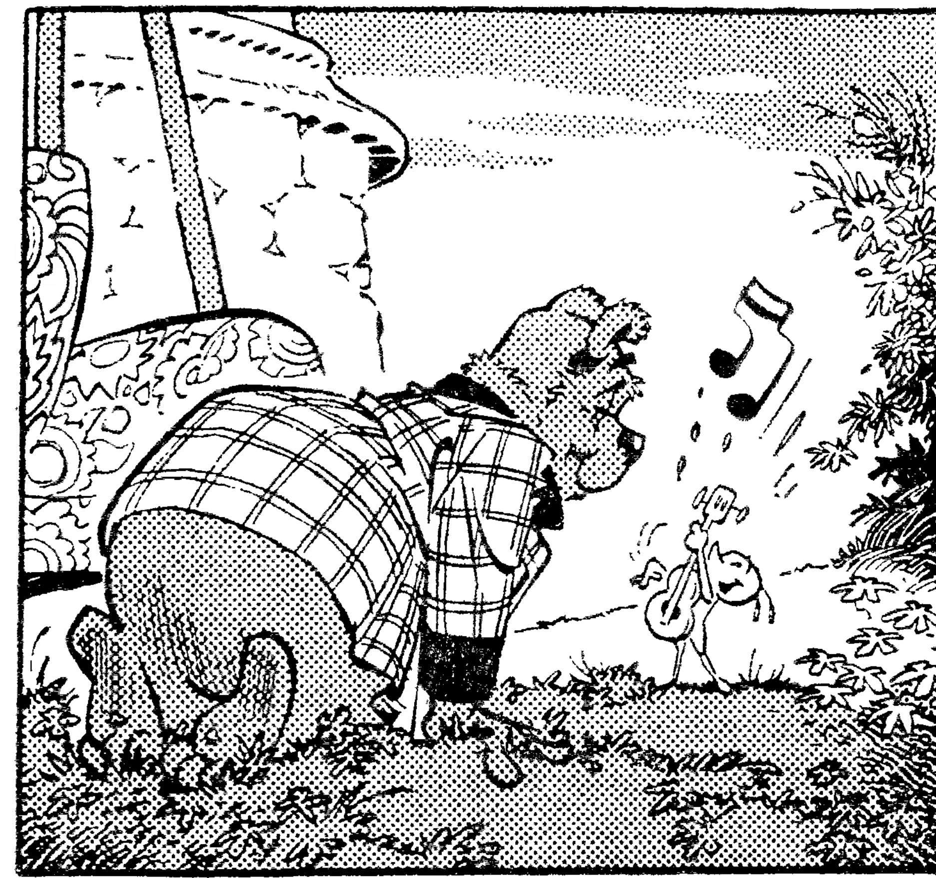

7752 „De onzin!", riep heer Ollie uit. „Ik vul mijn dagen door goede wensen voor anderen uit te laten komen op mijn wensapparaat — en jij wilt beweren, dat het helemaal geen wensapparaat is!"
„U moet het zelf weten", zei Tom Poes, terwijl hij schouderophalend verder liep. Heer Bommel keek hem toornig na, maar al gauw begon zijn woede plaats te maken voor twijfel en hij begon zich af te vragen, wat de jonge vriend eigenlijk bedoeld had. Maar veel tijd kreeg hij daarvoor niet, want van achter de toren verscheen de ambtenaar Dorknoper.
„Een ogenblikje", sprak deze nadertredend. „Men heeft mij naar u verwezen betreffende de bouwvergunning voor een aan te leggen buitenwijk. Deze wijk nu is gebouwd met cement van de firma De Dupe, samengesteld volgens een formule van de uitvinder Kazimier Kriel. Dit is ambtshalve zeer onbevredigend, meneer Bommel. Ik kan u natuurlijk niet tot spreken dwingen, maar ik vraag maar even. Want niemand weet hoe dit alles heeft plaats gevonden."
„Hoe zou ik het dan weten?", vroeg heer Ollie. „Al die droge dingen interesseren me niet zo. Ik doe alleen in stilte veel goeds."
De ambtenaar eerste klasse bewolkte. Hij drukte zich de hoed dieper in de ogen en er klonk een dreigende toon in zijn stem toen hij hernam: „Het is jammer, dat u niet wilt medewerken; héél jammer. Welke relaties hebt u bij de regeringscomputer? Ik vraag maar even. De rekenkamer is geheel in het ongerede geraakt. Er klopt niets meer. Ik vertel het u maar even. Commissaris Bas heeft zijn verdenkingen. Ik waarschuw u maar even."

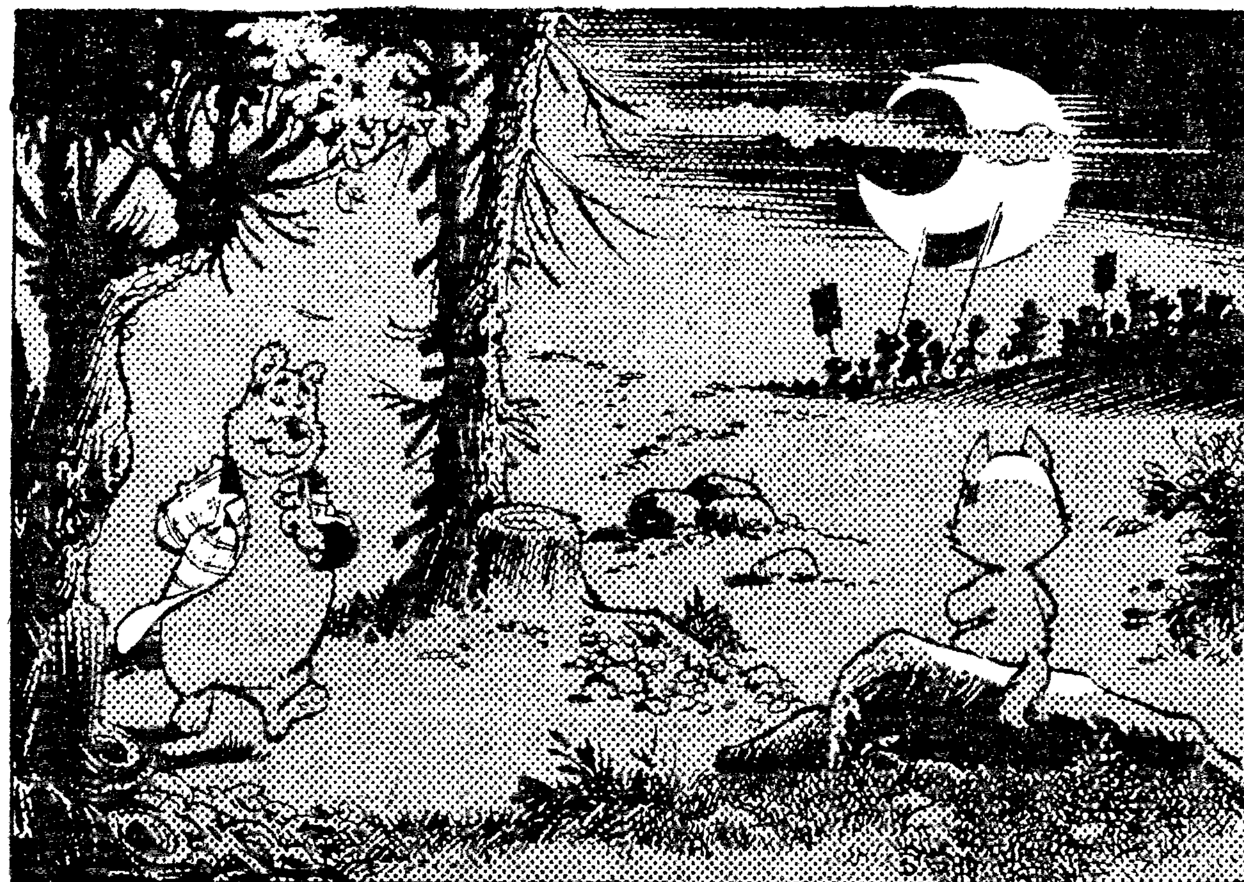
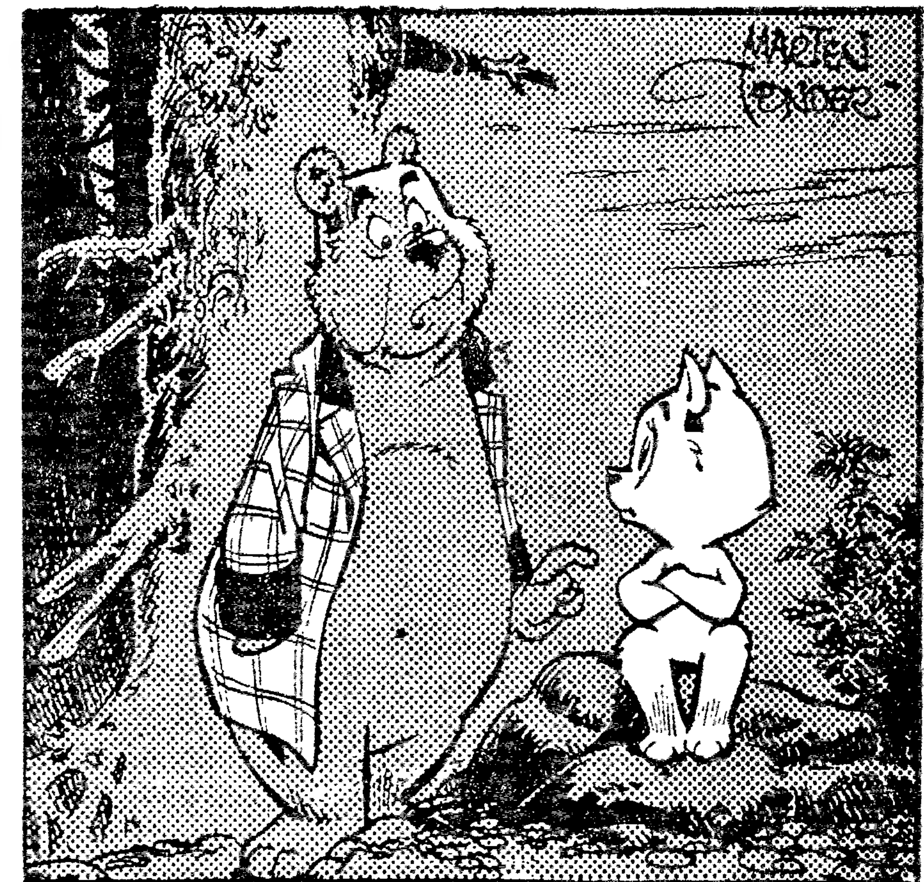

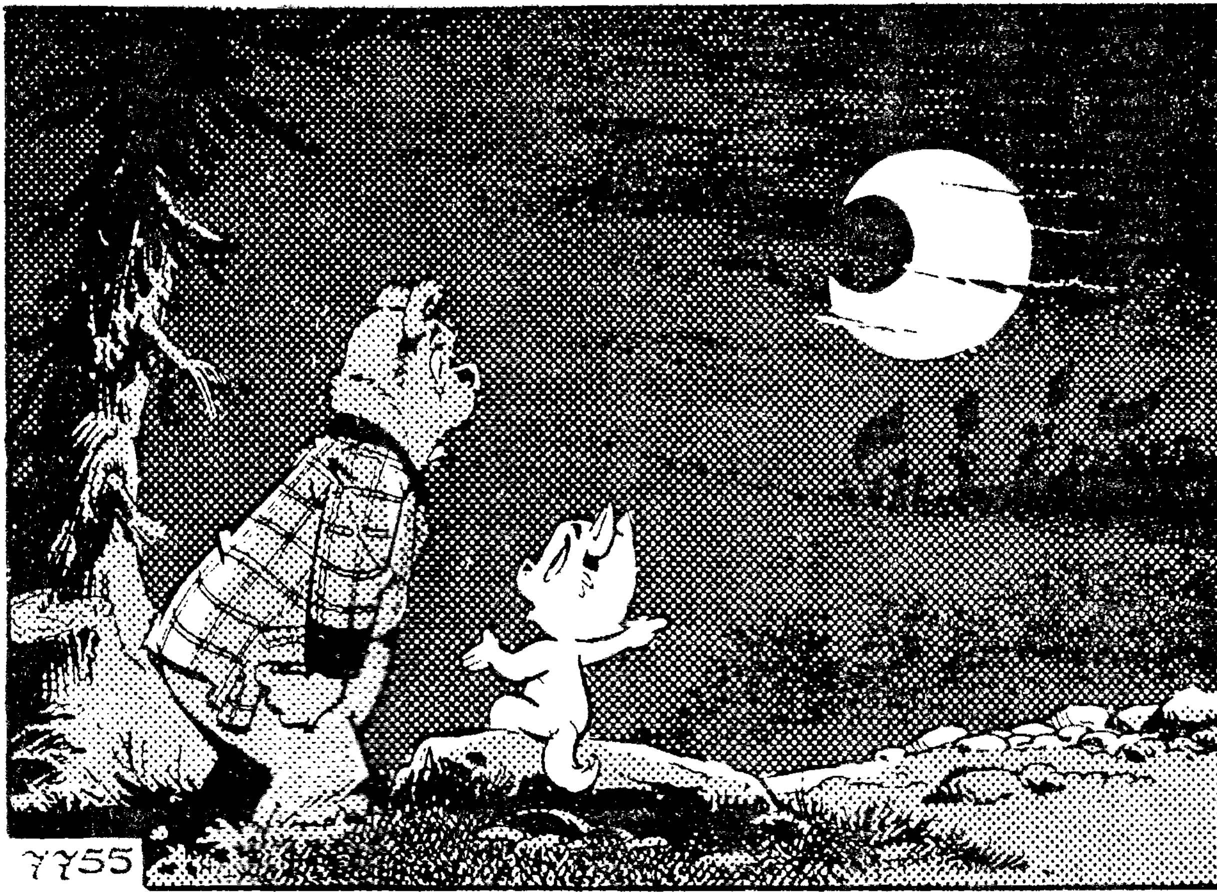
7753 ,,Ik waarschuw u maar even'', sprak de ambtenaar Dorknoper. Hij lichtte de hoed en verwijderde zich in de vallende schemering, heer Bommel verward achterlatend.
,,Wat zou hij bedoelen?'', vroeg deze zich af, terwijl hij bezorgd op een schommelstoel plaats nam. ,,Wat heb ik ermee te maken, dat er een rekenkamer in het ongerede is? Wat is dat trouwens voor een kamer? Ik bedoel, wat voor verband is er tussen mijn mooie werk en een regeringscompjoeter? Dat gepraat is wel vervelend, hoor. Het geeft me veel te denken — en dat nu alles net zo prettig ging. Zou Tom Poes misschien toch een beetje gelijk hebben?''
Op dat moment werd hij gestoord doordat hij op de voet getikt werd, en toen hij zich voorover boog, zag hij daar een zanger staan.
,,Moet je es horen'', sprak deze. ,,Ik heb nou wel een uitkering gehad, reuze leuk hoor, Maar toch hè? Hoe moet dat nou in de toekomst? Vandaag ben je de top en morgen ben je vergeten, je weet wel.''
,,Ja, ja'', zei heer Ollie bedrukt. ,,Of eigenlijk niet, als u begrijpt wat ik bedoel.''
,,Moet je horen'', hernam de kunstenaar. Hij sloeg een akkoord aan en begon schreiend te zingen: ,,Op op op en op, vandaag ben je de top, fluit fluit fluit, en morgen ben je uit.''

,,Goed, hè?'', vroeg hij, terwijl hij zijn instrument liet zakken. ,,Lekker diep, hè? Kan je me niet gewoon een jaarlijkse toelage laten geven?''
Heer Bommel, die zich in het gras had laten zakken om beter te kunnen luisteren, knikte peinzend.
,,De kunst moet gesteund worden'', mompelde hij onder de indruk. ,,Maar misschien is het beter om de rekenkamer erbuiten te houden.''

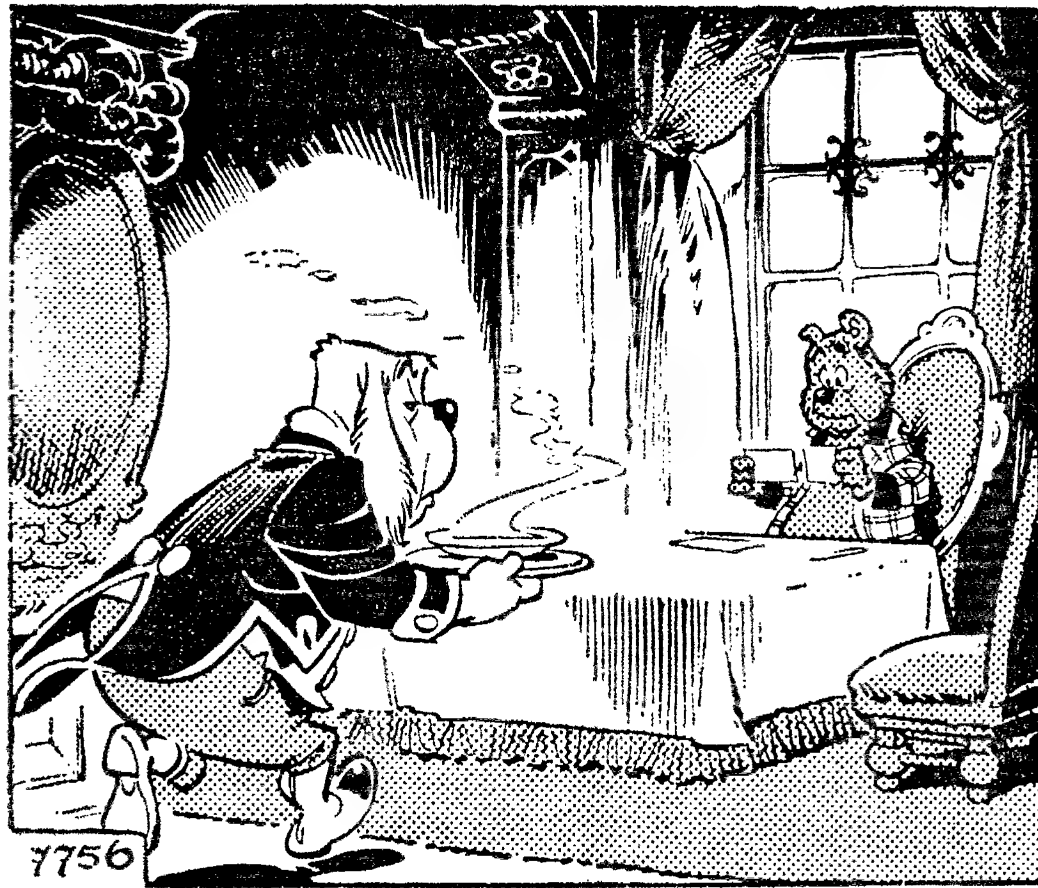

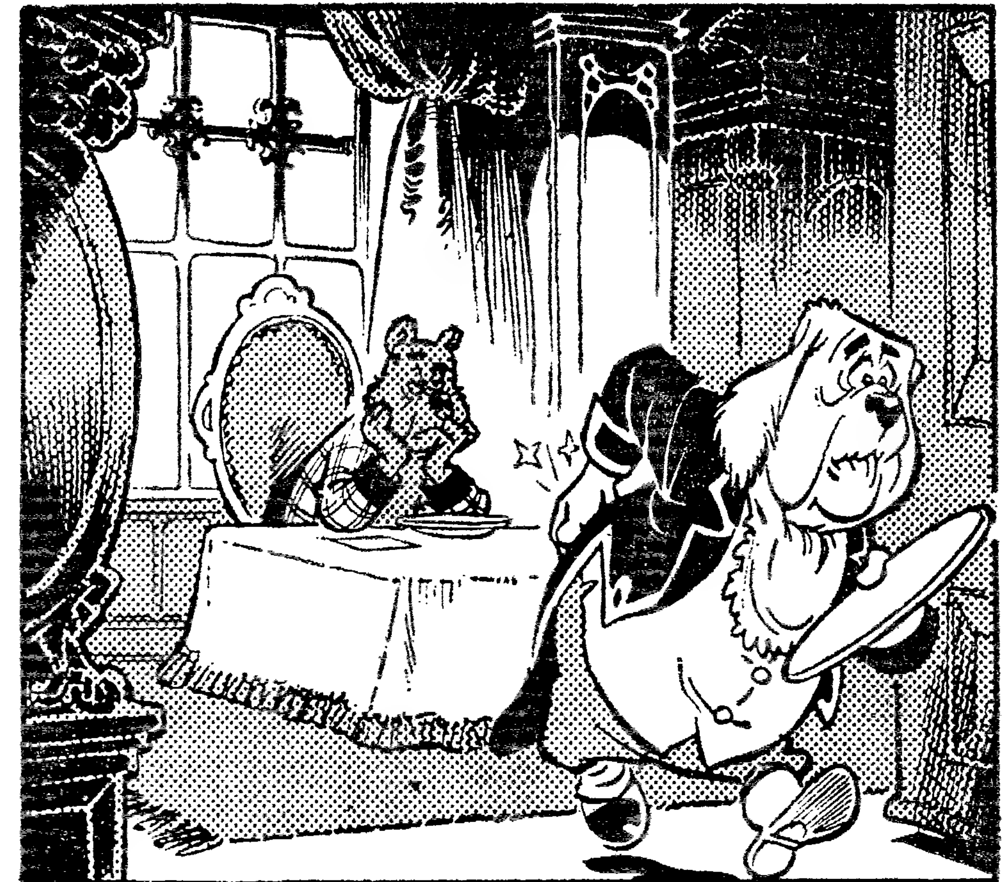
7754 Heer Ollie stond op en nam afscheid van de dichter-zanger. „Fluit fluit, morgen ben je uit'', sprak hij terwijl hij zich peinzend verwijderde door de avondstond. ,,Prachtig gezegd. Kunstig hoor. Dat moet gesteund worden. Maar door het ingrijpen van allerlei boze tongen weet ik nog niet precies hoe; vooral omdat ik een drukke dag vol steun achter de rug heb. Ik ga erover denken.''
Dat deed hij en geruime tijd wandelde hij door de stille natuur, terwijl de pas gehoorde tophit hem door de gedachten speelde.
,,Op op op en op,'' neuriede hij. ,,Vandaag ben je de top... Héél gevoelig werkelijk! Maar zo kom ik niet verder. Hoe kan ik deze kunstmuziek in stand houden zonder van allerlei lelijks beschuldigd te worden als ik in stilte mijn zegenrijk werk doe?''
Het was een moeilijke vraag, waarop hij zo gauw geen antwoord wist. Maar gelukkig zag hij Tom Poes in het maanlicht op een steen zitten en hij haastte zich naar hem toe.
,,Wat bedoelde je daarnet eigenlijk, jonge vriend?'', vroeg hij. ,,Dorknoper is ook al bij me geweest om me te vragen wat ik voor vrienden in de rekenkamer had. Het idee! Lieden die in zo'n soort vertrek zitten kunnen nooit mijn vrienden zijn, zeg nu zelf. En wat heeft het trouwens met mijn werk te maken? Nee, op zo'n manier weet ik niet meer hoe ik goed moet doen. Waarom zei je, dat mijn transmieter geen wensapparaat is?''
,,Kijk daar maar eens'', zei Tom Poes en hij wees op een rij figuren die zich in de verte over de heuvel naar de stad bewoog.

7755 Heer Bommel keek verbaasd naar de rij voorbijgangers die zich in het maanlicht naar de stad bewoog en hij schudde het hoofd.
,,Wat zijn dat voor lieden?'', vroeg hij. ,,Wat hebben die ermee te maken? Neem me niet kwalijk, hoor! Maar ik heb vanmiddag hard gewerkt met het verzorgen van gratis vakanties voor reisleiders. En door mijn bemoeiingen krijgen reclamemakers voortaan zielszorg voor niks. Je moet dus duidelijker zijn, want door al dat goed doen, loopt het hoofd me om.''
,,Goed doen!'', zei Tom Poes een beetje schamper. ,,Wie betaalt dat? Die optocht daar is een betoging van gewezen wethouders en raadsleden. Ze protesteren omdat hun pensioenen ineens zijn ingetrokken — en die zijn natuurlijk ingetrokken om die zielszorg en die vakanties te kunnen betalen. Wat u met de transmieter aan de een geeft, neemt u af van de ander.''
Een ogenblik stond heer Ollie als door de donder getroffen.
,,D-dat geloof ik niet'', stamelde hij, danig geschrokken. ,,Dat kan niet waar wezen!''
,,Dan niet'', zei Tom Poes berustend. ,,Ga zo dan maar door, dan zult u het misschien wel eens merken.''
,,Ik ga de proef op de som nemen''. verklaarde heer Bommel, terwijl hij driftig naar huis liep. ,,Een uitkering voor de dichter van dat mooie lied. Maar de rekenkamer moet erbuiten blijven, dat zal ik er bij tikken.''

7756 Heer Bommel had die nacht nog laat gewerkt om de uitkering voor de dichter-zanger in orde te maken en daarom was hij een beetje laat aan het ontbijt. De post lag er dan ook al, toen Joost in gebogen houding de ochtendpap binnendroeg.

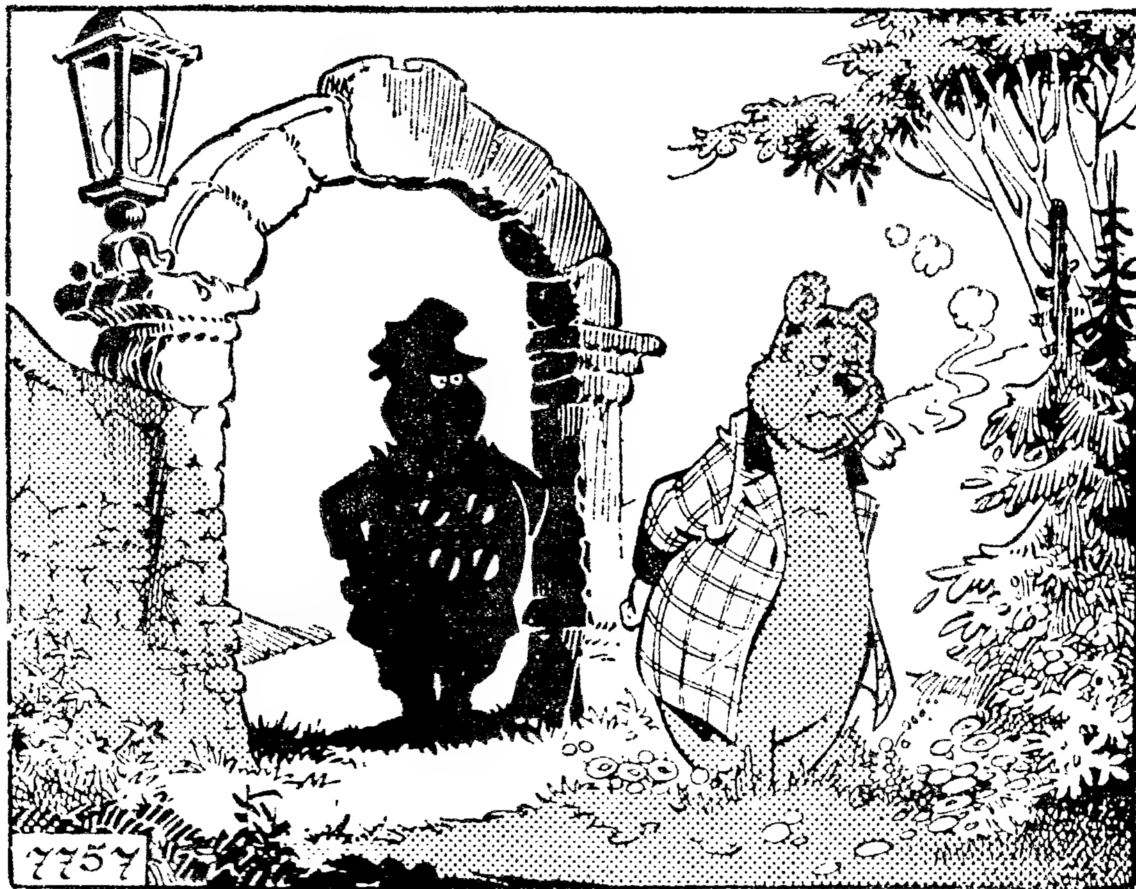
,,Een briefje van de bank'', mompelde heer Ollie. Hij opende de enveloppe en toen hij een blik op de inhoud had geslagen verbleekte hij zienderogen.

,,Nee maar!'', riep hij uit. ,,Ik heb een hoogstaande tekstdichter een jaarlijkse toelage toegewenst en nu blijkt dat ik het zelf ga betalen! En dat, terwijl ik alleen maar goed wilde doen op mijn transmieter! Het is wel bitter...''

,,Zeer betreurenswaardig'', sprak de bediende met sombere stem. ,,Maar waarom overweegt u geen steun aan spitlijders, als u toch bezig bent? Ik ben hard aan een vakantie toe, met uw goedvinden.

Hij wachtte enkele ogenblikken, doch toen hij geen antwoord kreeg, legde hij een hand op de rugknopen en slofte kreunend de kamer uit.

,,Het bewijs is geleverd'', prevelde zijn werkgever, die de lijder met nietsziende ogen nakeek. ,,Tom Poes had dus gelijk; de transmieter is geen wensmachine. Ach, wat heb ik gedaan? Met de ene hand geven wat ik met de andere hand nam, als iemand begrijpt wat ik bedoel. Hoe is het ooit goed te maken? Het is allemaal erg vreselijk en ik ben blij, dat mijn goede vader dit niet hoeft mee te maken.''

7757 Heer Bommel stond roerloos bij het oosterpoortje van zijn tuin. De bloemen geurden en een zacht briesje verkoelde zijn hete slapen, maar het was duidelijk, dat de peinzende heer zijn gedachte bij andere dingen had.

,,Al die tijd heb ik gedacht goed te doen'', zei hij smartelijk tot zichzelf. ,,En nu blijkt dat ik de ene heb gegeven wat ik de andere afnam. Hoe vreselijk is dit alles! Het enige lichtpunt is, dat niemand weet wat ik heb gedaan. Alleen Tom Poes, en die...''

Op dat moment hoorde hij gekraak van leder achter zich en toen hij zich geschrokken omwendde, zag hij commissaris Bas uit de schaduwen naar voren treden.

,,Een woorde, Bommel'', sprak de politiechef. ,,Je hoeft niet te antwoorden als je niet wilt, maar bekennen zal zeker schelen in de strafmaat. Daarom geef ik je de gelegenheid om schoon schip te maken.''

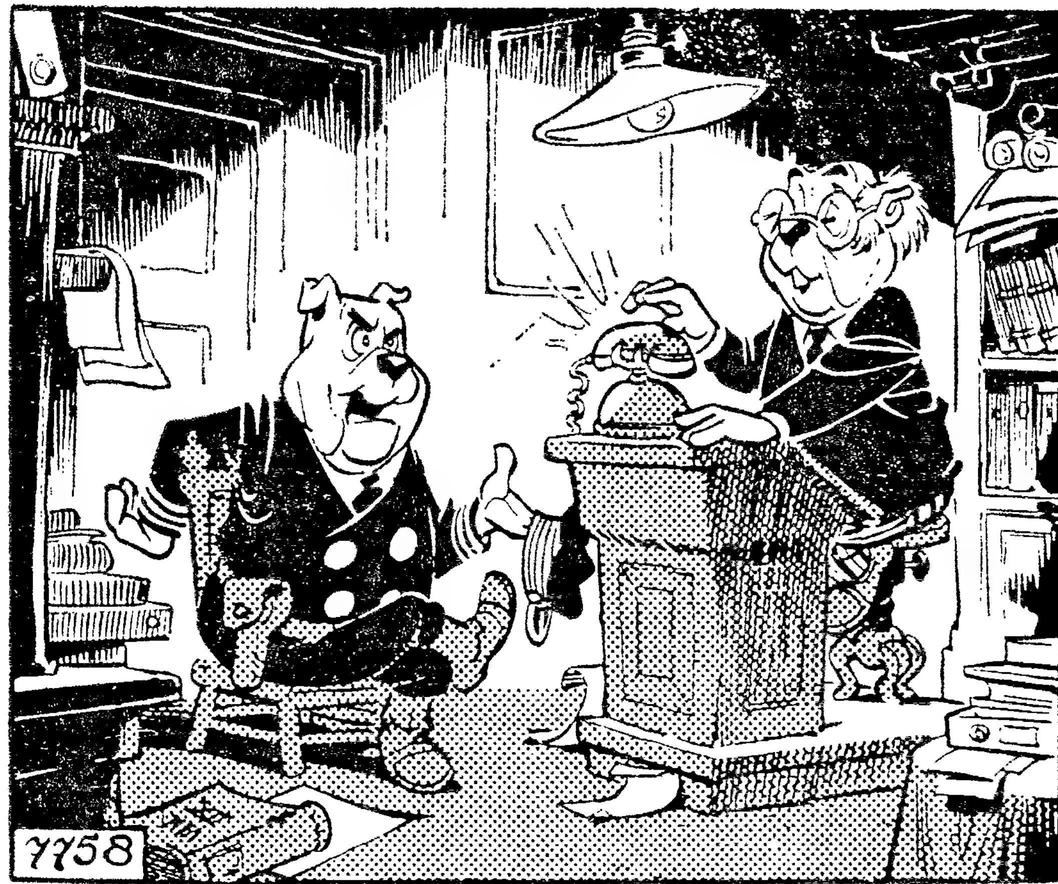
,,Schoon schip?'', herhaalde heer Ollie verward. ,,Wat bedoelt u? Ik hoef geen schip schoon te maken, niemand weet wat ik gedaan heb, bedoel ik.''

,,Juist'', hernam de heer Bas. ,,Hoe zit het met de gestolen uitvinding van een zekere Kazimier Kriel? Ik heb dat geval ragfijn uitgeplozen en ik begrijp er geen lor van. Wat kan je me daarvan vertellen, huh?''

,,N-niets'', stamelde heer Bommel. ,,Ik weet nergens iets van. Het is allemaal de schuld van de transmieter, die geen wensmachine is, zoals ik dacht. Men kan geen goed doen, want alles moet betaald worden.''

De commissaris keerde zich om en liep grimmig de tuin uit.

,,Ik geef je tot morgen de tijd'', gromde hij.

7758 De heer Bas verliet Bommelstein en begaf zich naar het kantoor van de ambtenaar eerste klasse.

,,Ik heb hem het vuur aan de schenen gelegd'', sprak hij, op de bezoekersstoel plaats nemend. ,,Hij is schuldig, dat zag ik aan z'n gezicht. Hoe weet ik niet, want deze hele zaak is duister. Maar morgen zal ik wel meer weten, want dan gaat hij bekennen, wed ik.''

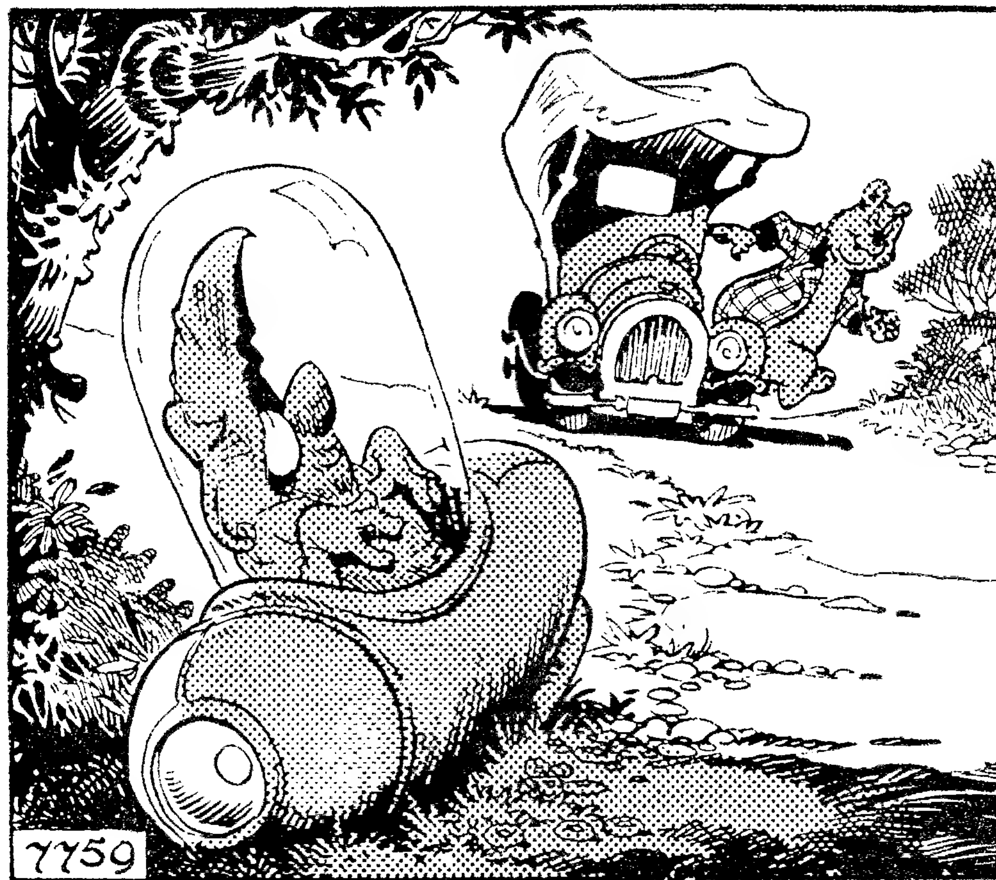
Voordat de heer Dorknoper kon antwoorden, werd hij opgebeld door referendaris Korstiaan Kreut van de stadsrekenkamer.

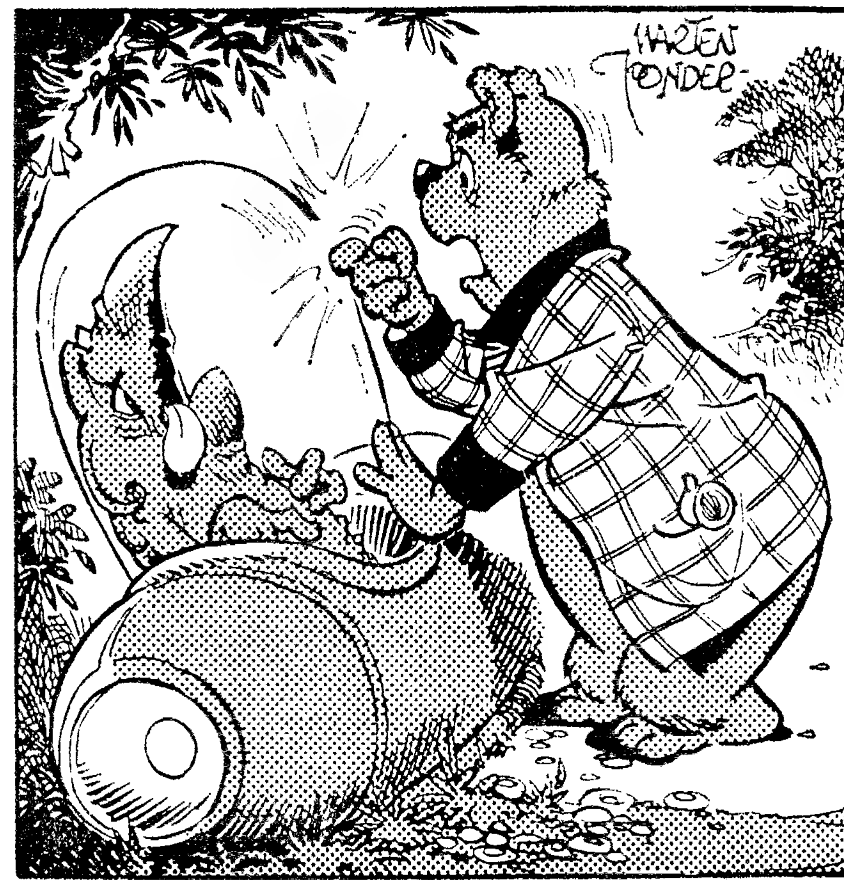
,,Er is'', sprak deze moeilijk, ,,inderdaad een fout gevonden in de computer. Ergens in de E29 lijnen. Maar ik moet u zeggen, dat de OBB-lijn er niets mee te maken heeft. Niets. De fout zit elders. Er wordt verder gezocht en ik verwacht u hier voor overleg. Goede dag.''

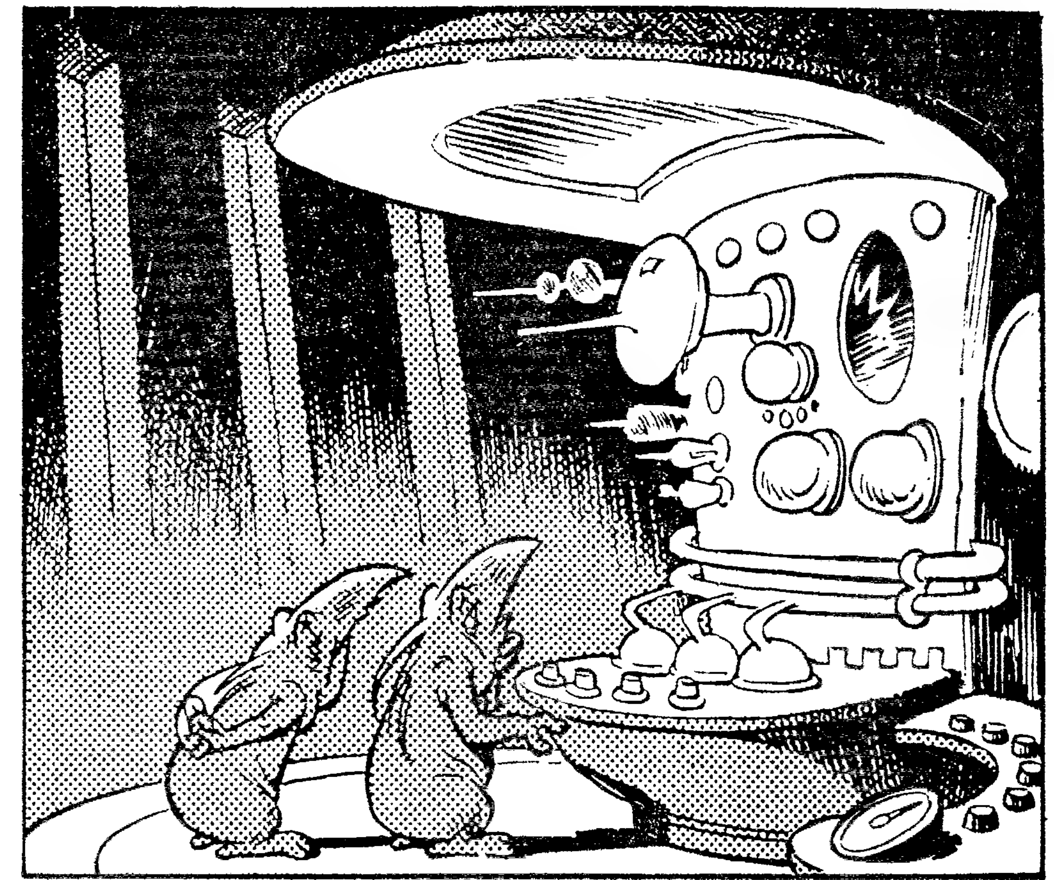
,,De OBB-lijn heeft er niets mee te maken?'', herhaalde de hooggeplaatste beambte ongelovig. Maar dan. . . dan is de heer Bommel dus onschuldig!''

,,Nu weet ik dus, dat ik schuldig ben'', sprak heer Ollie op dat moment tot zichzelf. ,,Mijn plicht is mij duidelijk, ik moet alles doen om mijn weldaden te herstellen, al weet ik dan ook niet hoe. Als ik nu maar de vreemdeling kon vinden die mij de transmieter heeft geleverd!''

Met deze gedachte laadde hij het eigenaardige apparaat in de Oude Schicht en begon op goed geluk door de omgeving te rijden. . .

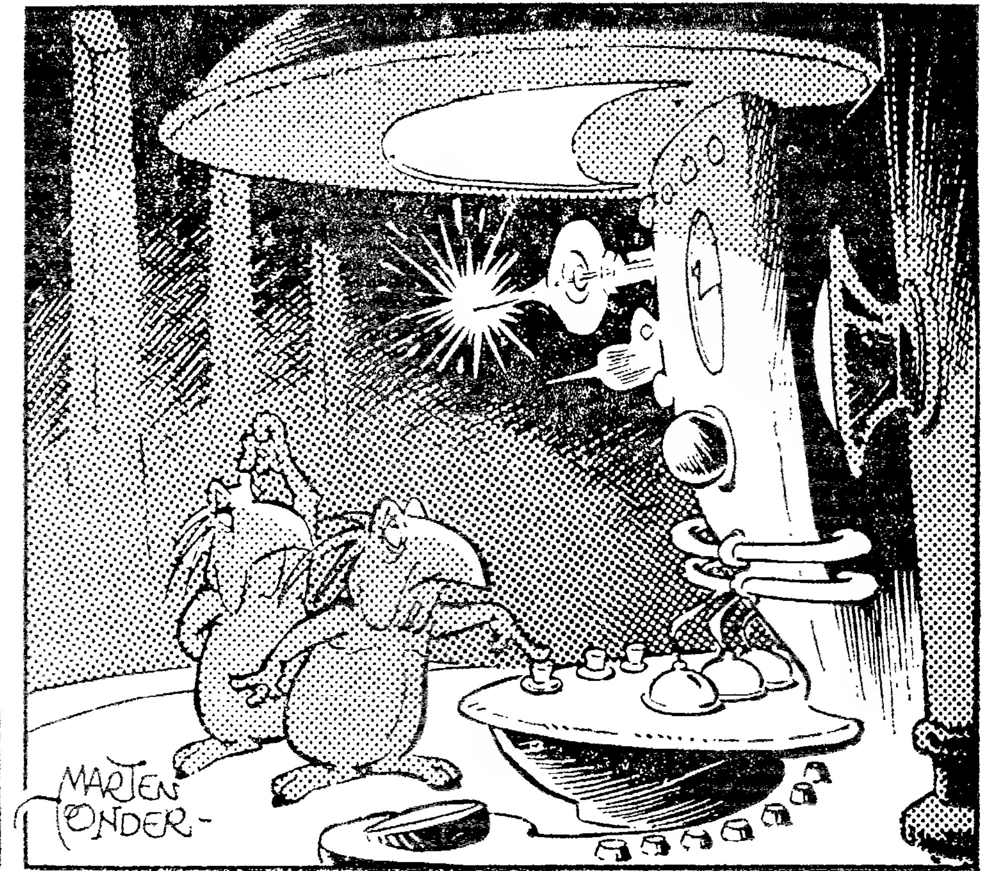

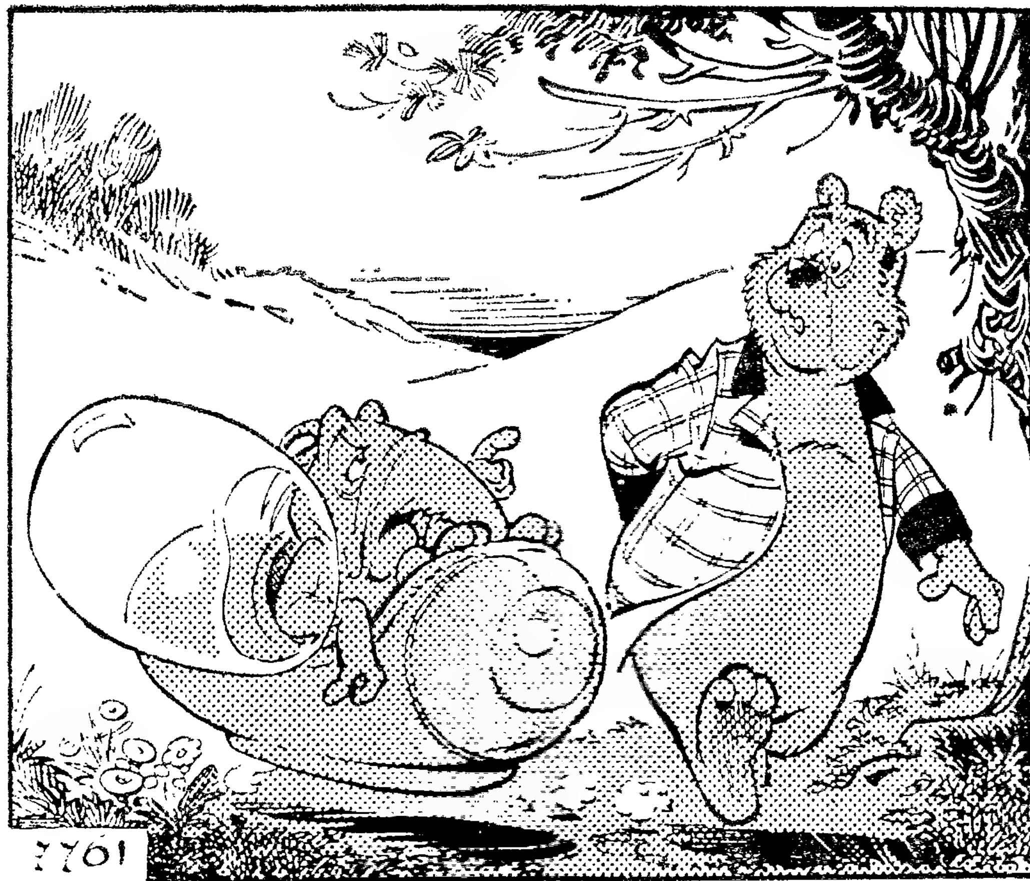
7759 Het geluk diende heer Bommel, want in dezelfde omgeving waarheen hij reed, was ZYX7 vergeefs bezig geweest om de weg naar huis te vinden. Maar omdat de stakker wegens gebrek aan voedsel en door ademnood in een beklagenswaardige toestand verkeerde, had hij zijn voertuig ten slotte maar aan de grond gezet en een noodsignaal uitgezonden.

Zodoende zag de heer Ollie hem staan in een bocht van de weg, en hij stapte verheugd uit. ,,Toevallig, dat ik u net trof, heer Zijks!'', riep hij door het plastic koepeltje. ,,Ik moet nog even een inlichting van u hebben. Hoe kan ik alles wat de transmieter gedaan heeft, weer ongedaan maken, als u begrijpt wat ik bedoel?''
De bestuurder van de dramdrijver bewoog zich niet en het viel heer Bommel op, dat hij er moe uitzag.
,,Verstaat u mij?'', schreeuwde hij, terwijl hij krachtig op het kapje begon te bonzen. ,,Ik moet u even storen! Het spijt me, maar het is belangrijk, en direct kunt u weer verder slapen!''
Nu sloeg de ander met grote moeite de ogen op. ,,Dit is meest storend'', sprak hij krachteloos tot zichzelf. ,,Ik voel nogal flauw, en als er niet gauw hulp komt ben ik afgelopen.''
zijn noodsignaal was echter ver vandaar opgevangen in de vervoercentrale van AO en de dienstdoende toekijker riep snel de uitvoerder naderbij.
,,Het is de dramdrijver van ZYX7'', sprak hij. ,,Heeft net moeilijkheden ontmoet aan het einde van de stripstraal.''
,,We kunnen hem vergeten.'' mompelde zijn meerdere. ,,Aktiveren is tamelijk kostelijk. Aan de andere hand, het is jammer van de drijver.''

7760. Heer Bommel bleef krachtig op het kapje kloppen, want de lusteloosheid van de bestuurder ergerde hem.
,,Ik heb een belangrijke inlichting nodig!'' riep hij dringend. Nu tilde ZYX7 met grote inspanning zijn windscherm op en keek heer Ollie met omwalde ogen aan.
,,Sorrie'', sprak hij hijgend. ,,Ben nogal week. Aan het eind van mijn witten, weet je? Lucht hier is niet fit voor fatsoenlijke lieden... te veel oxygeen!''
,,Het zal de pollutie wezen'', gaf heer Bommel toe. ,,Maar hoe kan ik alles wat de transmieter gedaan heeft weer ongedaan maken?''
,,Niets kan ongedaan worden'', hernam de vreemdeling zwak. ,,Gedaan is gedaan; dat wordt gegarandeerd''.
,,Maar alles is misgelopen!'', riep heer Ollie smartelijk uit.
,,Ik heb te veel goed gedaan, bedoel ik, en nu is alles in de war!''
,,Niet in de war'', prevelde de ander. ,,Met de transmieter kan men alles van plaats veranderen. Zo; alles kan weer teruggeplaatst worden. Als je maar weet waar alles vandaan is gekomen. En waar alles heen is gegaan''.
,,Maar dat weet ik nu juist niet!'', klaagde heer Bommel wanhopig. ,,Daar gaat het juist om!''
Er verscheen een gemelijke trek op het vervallen gelaat van ZYX7.
,,Alles staat op de dropslip'', fluisterde hij. ,,In de zwartdoos natuurlijk. Verlaat me in vrede..''
Hij sloot de ogen, en het was duidelijk, dat hij er slecht aan toe was. Maar gelukkig drukte op dat moment in het verre AO iemand op een knopje.
,,Tripstraal voor ZYX7 op noodkracht'', verklaarde hij. ,,Het is het enige wat ik voor hem doen kan.

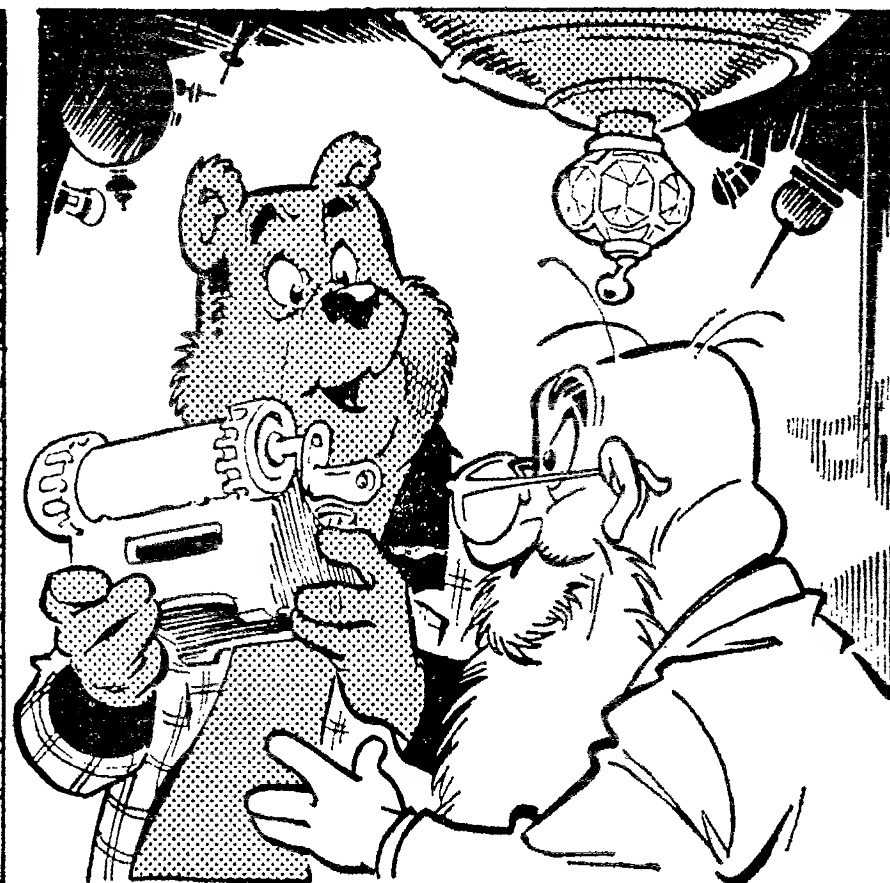
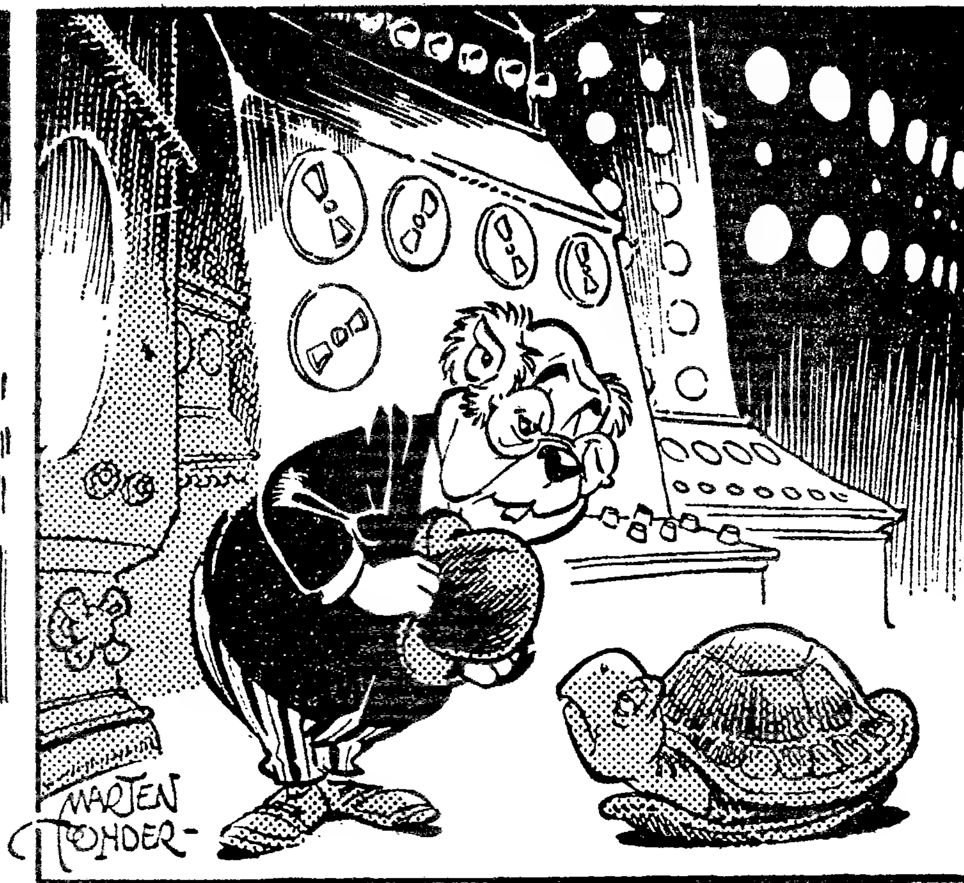

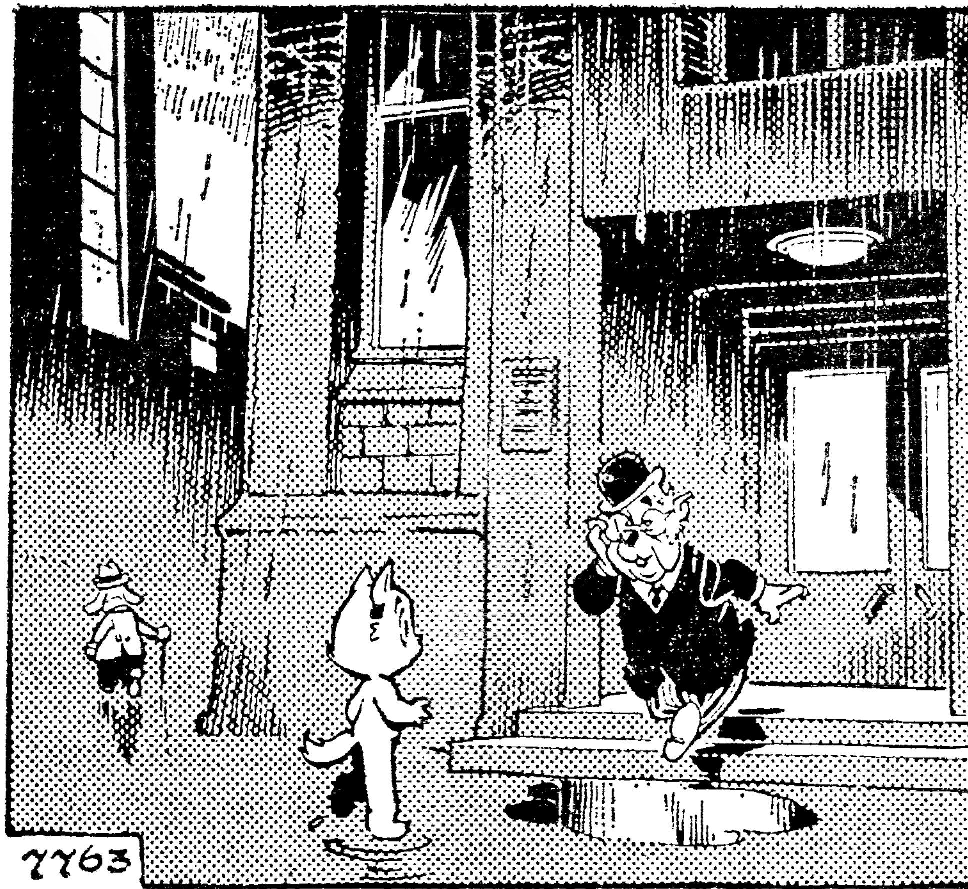

7761 Heer Ollie keek handenwringend naar de uitgebluste gedaante van ZYX7.
,,Wat is de dropslip?'', vroeg hij verward. ,,En waar is de zwartdoos? Kunt u niet wat duidelijker zijn?''
,,Onder... onder de bovenste keien...'', fluisterde de ander, en daarop begon hij zo piepend te ademen, dat heer Bommel ongerust begon te worden.
,,Bent u niet lekker?'', vroeg hij. ,,Zeker te lang in deze huiverkracht rondgereden! Zal ik... zal ik een dokter halen?'' De vreemdeling gaf geen antwoord, maar tot heer Ollies verrassing verhief het voertuigje zich plotseling met een fluitend geluid van de grond en begon zich voorwaarts te bewegen.
,,De tripstraal'', prevelde de kwikker, terwijl er een glimlach om zijn verzakte trekken speelde. ,,Ze hebben mijn signaal gevangen. Goede dag tot u, meneer''.
Terwijl hij nog sprak zwol het gefluit aan, terwijl er rommelende ondertonen klonken — en plotseling schoot de dramdrijver met zo'n snelheid weg, dat hij zijn plastic koepeltje verloor. Heer Bommel oogde het voertuig na, totdat het achter een heuvel verdwenen was, en toen begon hij verslagen een pijp op te steken.

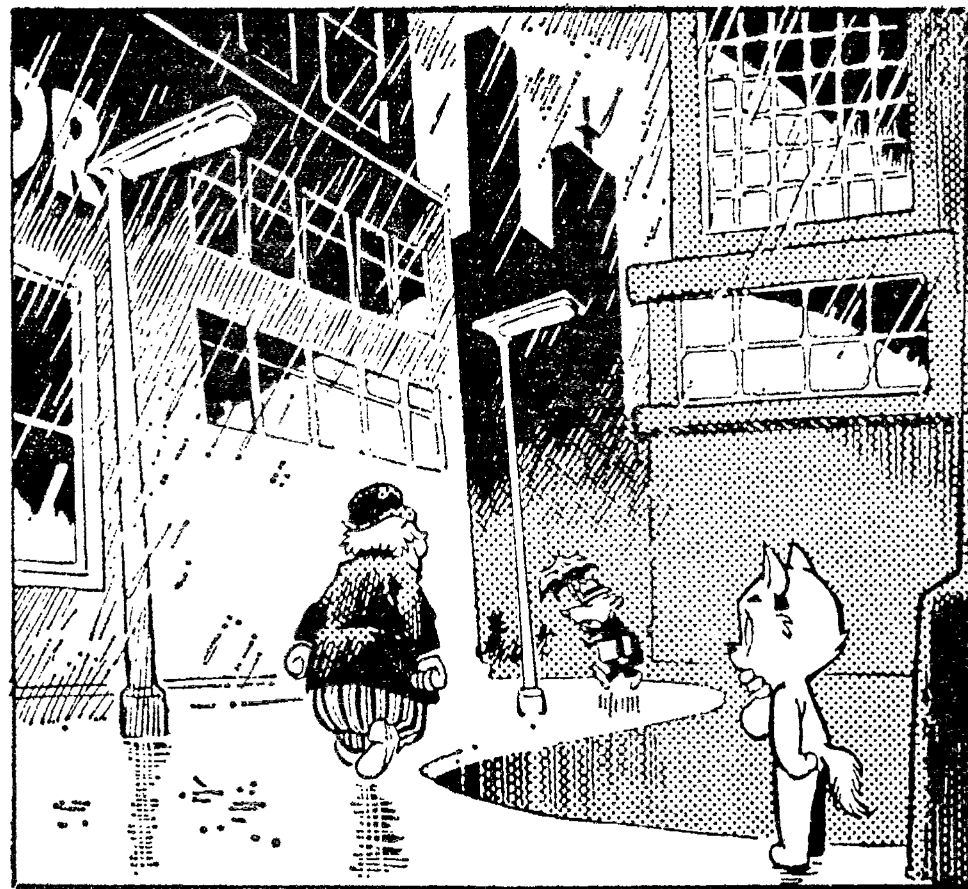
,,Een dropslip in een zwartdoos'', sprak hij verdrietig tot zichzelf. ,,Onder de bovenste keien. Ach, ik sta ook overal alleen voor — en deze technische uitdrukkingen gaan me boven het verstand. Wat moet ik... Wacht! Ik zal naar professor Prlwytzkofski gaan. Dat is ten slotte een geleerde, en die weet dus alles''.

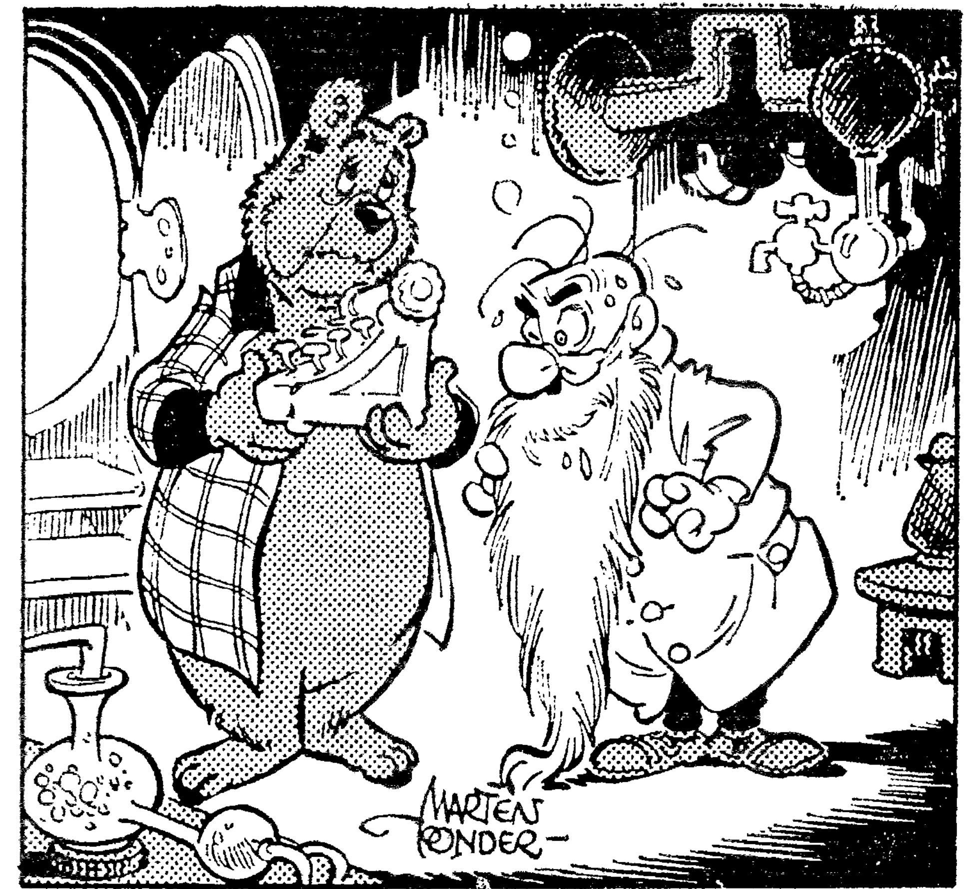

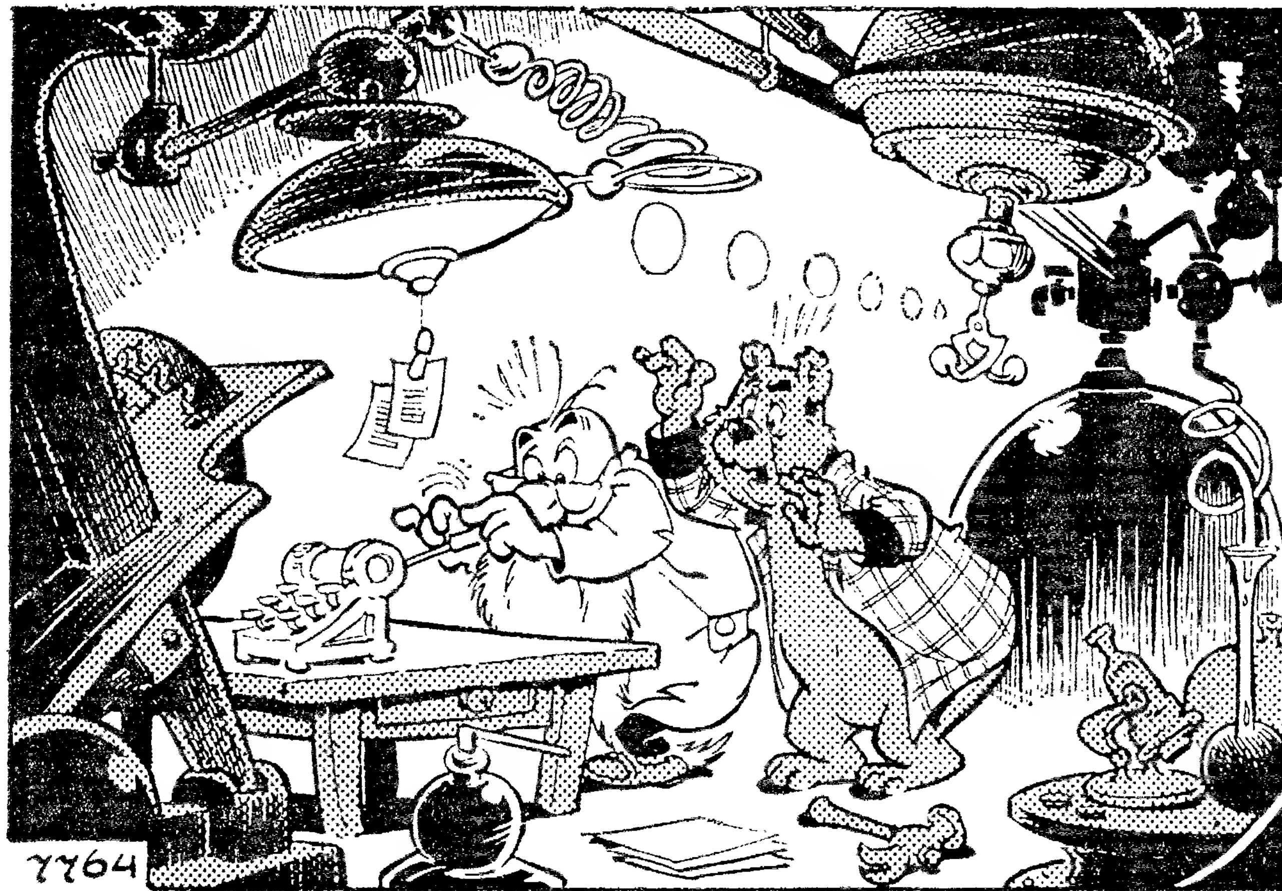
7762 Professor Prlwytzkofski was in zijn laboratorium bezig met het aandraaien van een losgelopen kadermoer, toen hij werd gestoord door het binnentreden van heer Bommel.
,,Neem me niet kwalijk'', sprak deze. ,,Kunt u me misschien even zeggen waar ik de bovenste keien kan vinden? Ik moet de dropslip hebben, als u begrijpt wat ik bedoel, maar ik ben technisch niet zo geleerd als u. . .'' ,,Nah, wat is dan dat?'', riep de hoogleraar, terwijl hij een blik vol walging op het toestel wierp dat zijn bezoeker bij zich had. ,,Wie denkt u dan wel voor te hebben, meneer Boml? Een schrijversmachinenmekaniker?''
,,Het is geen schrijversmachine'', zei heer Ollie haastig. ,,Dit is een transmieter, waarmee men alles van de ene plek naar de andere kan verplaatsen, al weet ik niet hoe. En omdat ik er in stilte veel goeds mee heb gedaan is alles overal in de war geraakt.''
Daarop legde hij uit, wat er gebeurd was, en hoe langer hij praatte, hoe aandachtiger de ander luisterde. ,,Ach zo!'', riep de heer Prlwytzkofski ten slotte bewogen uit. ,,Der stedesrekenmachine is onklaar geworden door ener kortsluit, dat hoorde ik bereids. Maar nu versta ik het! Hier is der oorzaak! Ik ga zovoort aan der arbeid om de wereld weer in zijner oorspronkelijke staat terug te voeren!''
,,Alle computerfouten moeten hersteld worden'', sprak referendaris Korstiaan Kreut op dat moment. ,,Alle! De stad is ontwricht.''
,,Maar dat wordt een levenswerk!'', bracht de heer Dorknoper in het midden. ,,Deze machine doet het werk dat tweeduizend ambtenaren in twintig jaar plachten te doen. En als hij het fout doet. .''
,,Dan zult u overwerk moeten doen'', besloot de heer Kreut kort. ,,Maar u staat niet alleen. Ook ik zal de handen uit de mouwen steken.''

7763 Toen de heer Dorknoper de rekenwolkenkrabber verliet voelde hij zich vreemd licht in het hoofd. Dat kwam omdat hij van een hoog niveau kwam, en ook natuurlijk van de zorgen — en daar het bovendien was begonnen te regenen stapte hij spontaan in een plas.
,,Scheelt er iets aan?'', vroeg Tom Poes, die toevallig passeerde.
De ambtenaar eerste klasse keek getroffen op en zuchtte.
,,Zegt u dat wel'', mompelde hij. ,,Het is ernstiger dan ik meende. Ach, alles was veel eenvoudiger toen het scheen, dat heer Bommel de oorzaak van de kortsluitingen was. Maar de OBB-lijn heeft er niets mee te maken; dat is van bovenaf vastgesteld. Nu zal alles met de hand moeten worden uitgezocht. We hadden nooit met een computer moeten beginnen; de fouten van een ambtenaar kunnen heel wat gemakkelijker verbloemd worden, meen ik. Goede middag.''
Hij stapte weg in de stromende regen, en Tom Poes keek hem verbaasd na.
,,Hoe kan dat?'', vroeg hij zich af. ,,Heer Ollie is immers wel degelijk de schuldige, dat weet ik zeker!''
Heer Bommel twijfelde daar ook niet aan.
,,Ik ben de schuldige,'' zei hij met toonloze stem. ,,Maar als ik nu die dropslip maar had, zou ik tenminste iets van het kwaad kunnen herstellen.''
,,Geeft u mij der transmieter maar eens hier'', sprak professor Prlwytzkofski. Hij likte zich de lippen er er was een vreemd lichtje in zijn ogen verschenen.

7764 De heer Prlwytzkofski zette de transmieter voorzichtig op zijn werkbank en begon hem teder met een schroevendraaier te betasten.

,,Denk maar aan'', hoorde heer Ollie hem mompelen. ,,Ener vinding der toekomst! Met dezer apparatoes kan men alzo een bestemder moleculairtezamenztelling ontbinden en op ener andere plats weder tezamenztellen op gelijkzamer wijze. Hoe schoon!''

,,Ja, ja'', zei heer Bommel nerveus. ,,U hoeft alleen maar even de bovenste keien los te schroeven, professor. Als ik nu maar die dropslip heb.....''

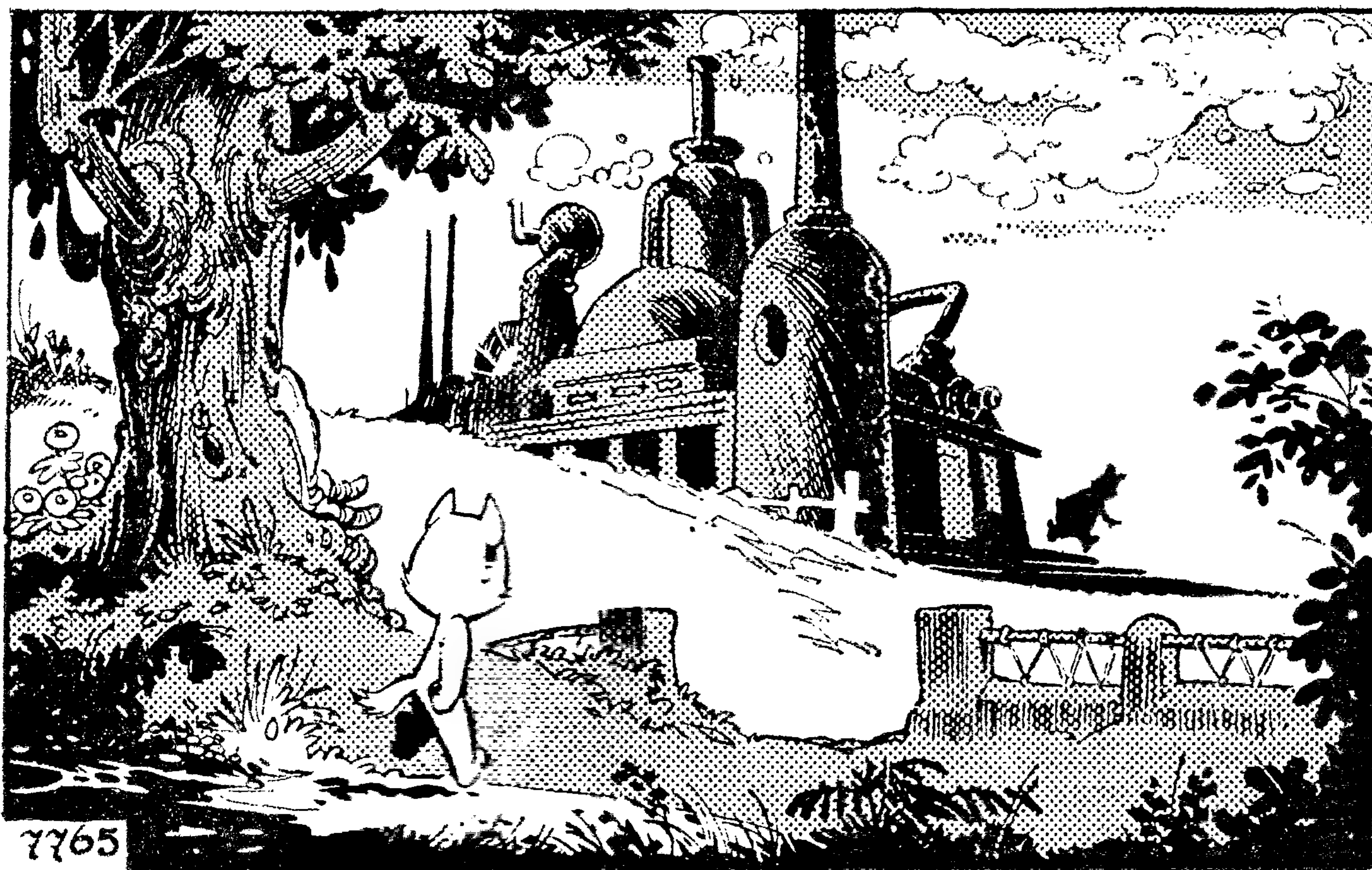
De geleerde liet zich echter niet storen in zijn wetenschappelijke arbeid. Hij had de schroevendraaier weggeworpen, omdat hij daarmee niet verder kwam, en nu was hij doende met een breekijzer.

,,Ik zal dezer deugeniets zijn geheimenis ontsluieren'', sprak hij met krassende stem. ,,Eén ogenblikje bid ik u! Dan hebben wij der vinding dezer jaarhonderds analiseerd!''

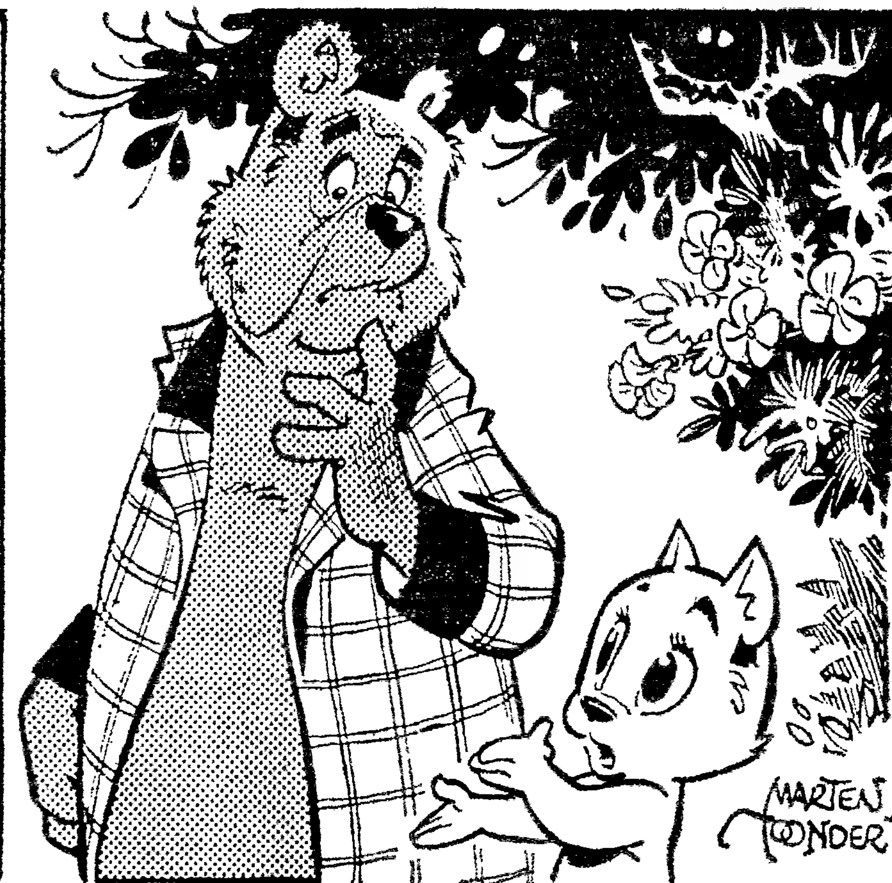
,,Voorzichtig toch!'', riep Ollie, die het angstzweet uitbrak. ,,Het gaat er alleen maar om, dat ik mijn fouten goed kan maken. Alleen....''

Op dat moment gaf de onderzoekende hoogleraar een geweldige ruk aan zijn gereedschap, en met een galmend geluid spatte de transmieter in ontelbare onderdelen uit elkander. Een kort ogenblik stonden de beide heren als door de donder getroffen, doch toen sloeg professor Prlwytzkofski de handen op het hoofd en barstte in schreien uit.

,,Ach, ik ongelukkiger hazenkool!'', riep hij met verstikte stem. ,,Het is der schuld des bliksemdonderwedersen wetenschapsvures!''

7765 Tom Poes had de stad achter zich gelaten en was op weg naar Bommelstein om heer Ollie op te zoeken. Maar hij hoefde niet zo ver te gaan, want toen hij het stadslaboratorium passeerde kwam heer Bommel juist in gebogen houding naar buiten. Hij staarde dof voor zich uit, en pas toen hij bij het hekje zijn jonge vriend gewaar werd keek hij op.

,,Dit is het einde'', mompelde hij. ,,Die broddelende professor heeft de transmieter kapot gemaakt, terwijl ik alleen maar de dropslip hoefde te hebben!''

,,Dropslip?'', herhaalde Tom Poes verbaasd.

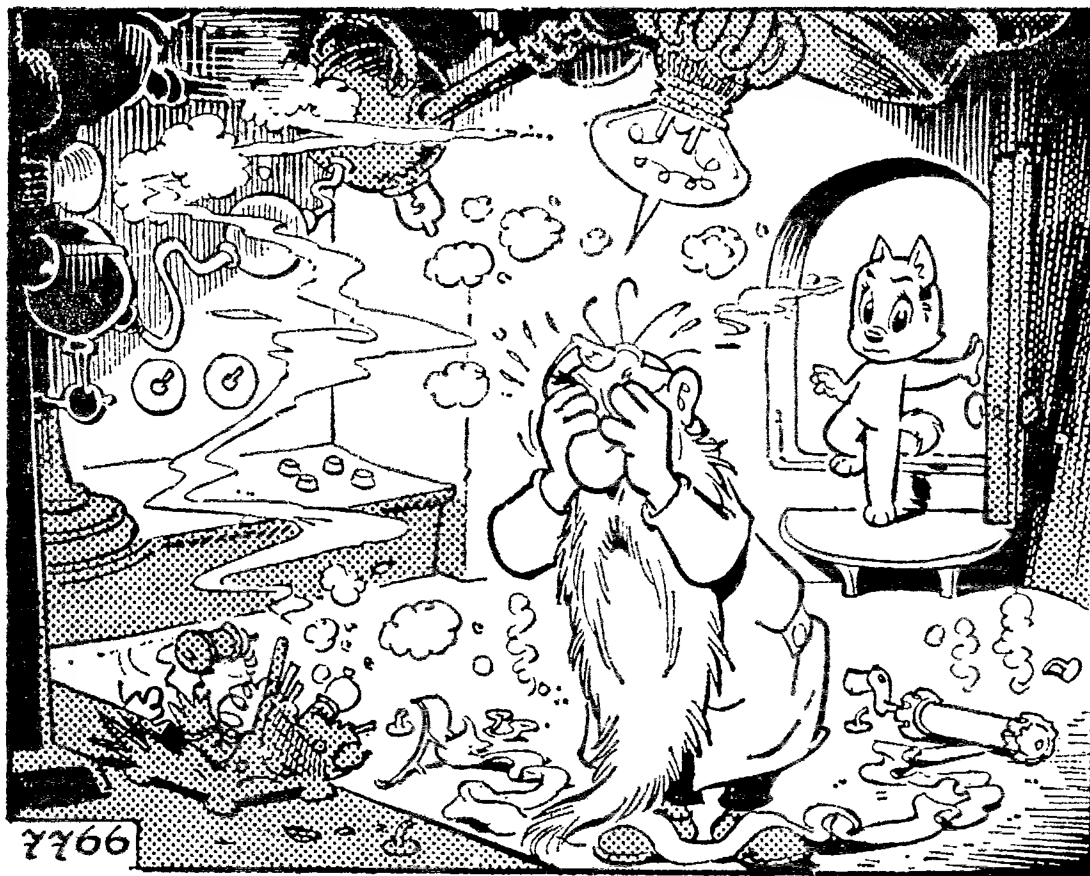
Heer Ollie vertelde wat ZYX7 hem gezegd had.

,,Dat ding had kunnen helpen, wat het dan ook is'', besloot hij. ,,Want ik moet mijn fouten herstellen, zeg nu zelf!''

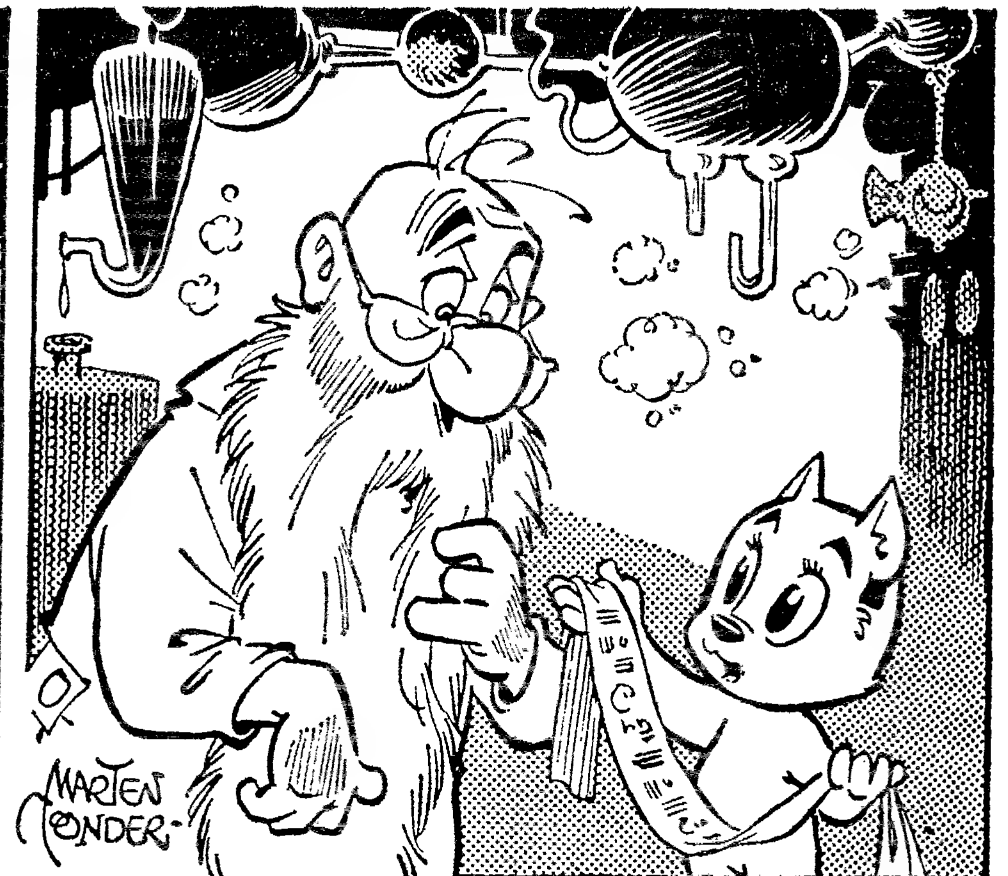
,,Hm'', zei Tom Poes peinzend. ,,Die dropslip zal wel een strookje papier zijn waarop gedrukt staat wat het toestel doet. Net als bij kassa's''.

,,Schei uit met je technische uitleg!'', riep heer Bommel geprikkeld uit. ,,Op een ogenblik als dit staat mijn hoofd er niet naar. Verzin liever eens een list! Ach, moet ik dan altijd alles zelf opknappen?''

,,Toen u goed zat te doen, deed u het ook alleen'', zei Tom Poes. ,,Heel stilletjes, weet u nog wel? Maar ik kan u, geloof ik, helpen, want ik heb ineens bedacht waar de fout in de computer zit''.

7766 Heer Ollie slofte vol zorgen naar huis, maar Tom Poes liep naar het laboratorium en opende de deur. Eigenaardige dampen sloegen hem tegemoet, en te midden van verborgen onderdelen en onduidelijke afval stond professor Prlwytzkofski met de handen voor het gelaat te mompelen. ,,Het is schrikkelijk,'' hoorde Tom Poes hem klagen. ,,Wederom heb ik mij medevoeren laten door onheilig wetenschappelijk vuur, dat van mij een hersenkranker gemaakt heeft. Ach, hoe kan ik dit ooit wedergoedmaken?''

Tom Poes gaf geen antwoord op deze vraag. Hij maakte van de ontroering van de geleerde gebruik om ongestoord tussen de resten van de transmieter te zoeken, en al spoedig werd zijn aandacht getrokken door een lange strook papier die zich onordelijk door het vertrek slingerde.

,,Aha!'' riep hij uit. ,,Dat moet die dropslip zijn!''

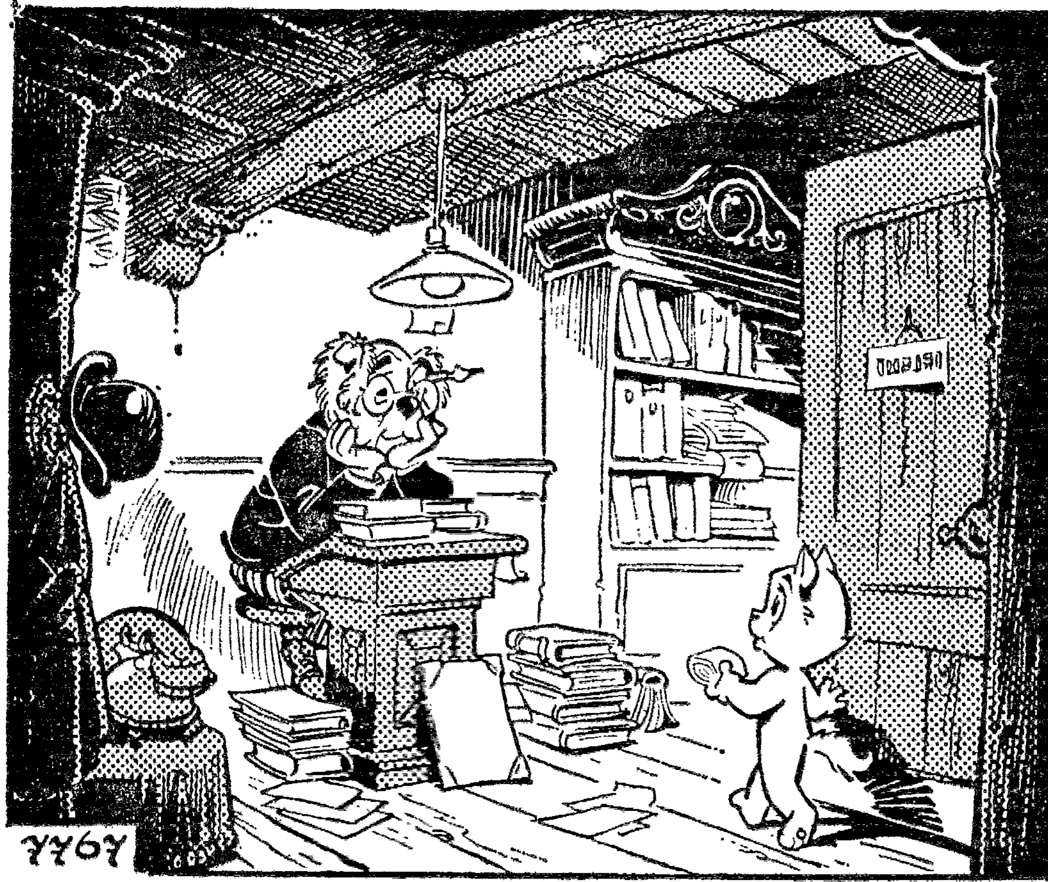
De hoogleraar nam de handen voor zijn ogen weg en staarde in grote verbazing naar de vreemde tekens op het papier, dat hem werd voorgehouden.

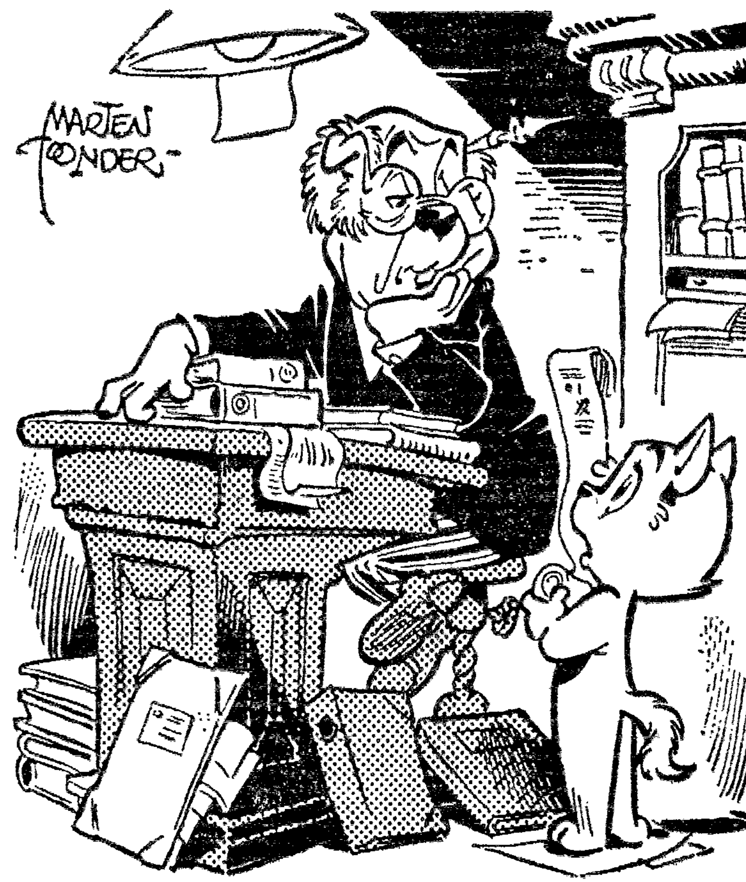
,,Praw!'' riep hij uit. ,,Dat is ener buitenordentelijker schriftuur! Dat mocht ja wel codering wezen.''

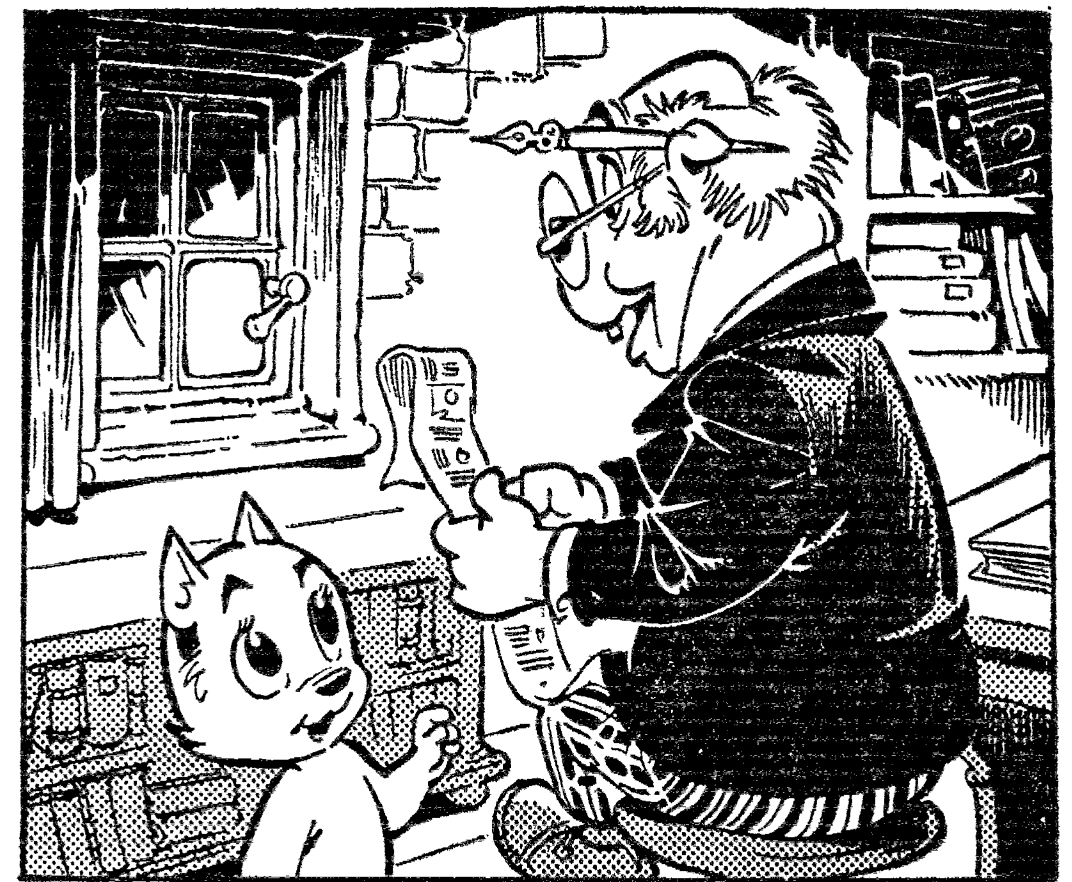
,,De dropslip'', herhaalde Tom Poes. ,,Die zat in de zwartdoos onder de keien. Onder de toetsen, bedoelen ze natuurlijk. Dit is de afleveringslijst.''

,,De moederspraak is ja zeer eigendommelijk'', sprak de heer Prlwytzkofski hoofdschuddend. ,,Der ganse spraakleer is zo onwetenschappelijk. En wat moeten wij nu met der afleveringsdropeslijst? Geen aanstandiger mens kan zo ener code ontcijferen.''

,,Nee'', gaf Tom Poes toe. ,,Maar misschien weet ik iemand die het wél kan.''

7767 De heer Dorknoper bevond zich in grote moeilijkheden. Het uitzoeken van de fouten die door de stadsrekenmachine gemaakt waren, zouden tweeduizend beambten gedurende twintig jaren van werk kunnen voorzien. En hoewel de ambtenaar eerste klasse heel wat aankon, begreep hij toch dat hij hier voor een onmogelijke taak stond.

,,Als ik nu maar wist, waar de fout begonnen is", zei hij somber tot zichzelf. ,,Toen we de heer Bommel verdachten, konden we in de OBB-lijn zoeken. Maar die vertoont geen afwijkingen, zegt referendaris Kreut."

Hij zuchtte diep en wendde zich tot Tom Poes, die met een rolletje papier binnen was gekomen. ,,Ik heb geen tijd", sprak hij knorrig. ,,U gelieve zich aan de officieel vastgestelde spreekuren te houden. Goede dag." ,,Hier staat alles op", zei Tom Poes. ,,Alles wat de transmieter gedaan heeft. Maar het is gedrukt in een soort onleesbare code."

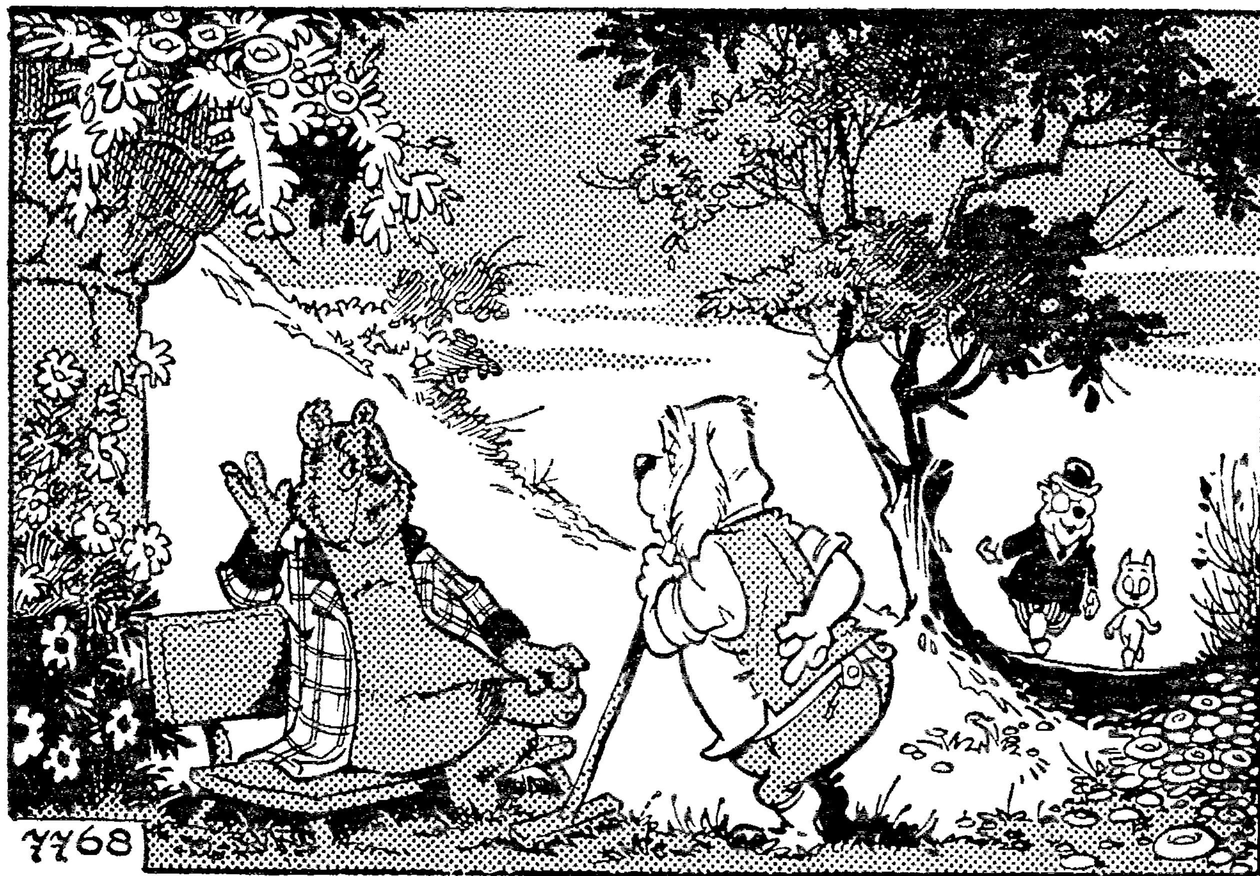
Zo sprekende overhandigde hij de dropslip aan de heer Dorknoper, en deze wierp er een onthutste blik op.

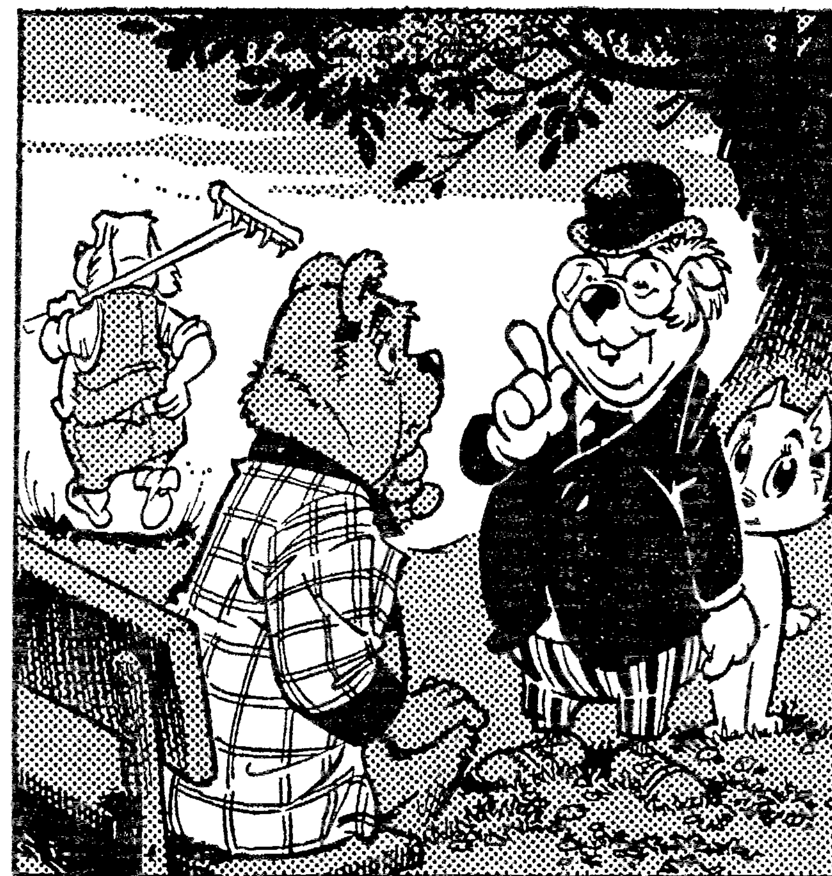
,,Onleesbare code?", herhaalde hij. ,,Dat is voor ons geen bezwaar. We kunnen gewoon de computer inschakelen, die de ambtelijke taal ontwerpt. Maar hoe komt u aan deze lijst, meneer Poes? Is het mogelijk dat de heer Bommel er toch iets mee te maken heeft?"

,,Iets", gaf Tom Poes toe. ,,Maar buiten zijn schuld, dat zult u wel merken wanneer u dit ontcijfert, denk ik. Het was allemaal een vergissing."

De hooggeplaatste klerk begreep weinig van deze uitleg, maar hoe langer hij naar de papierstrook keek, hoe meer hij opklaarde.

,,Dit is het!" verklaarde hij stralend. ,,Nu komen we er wel uit."

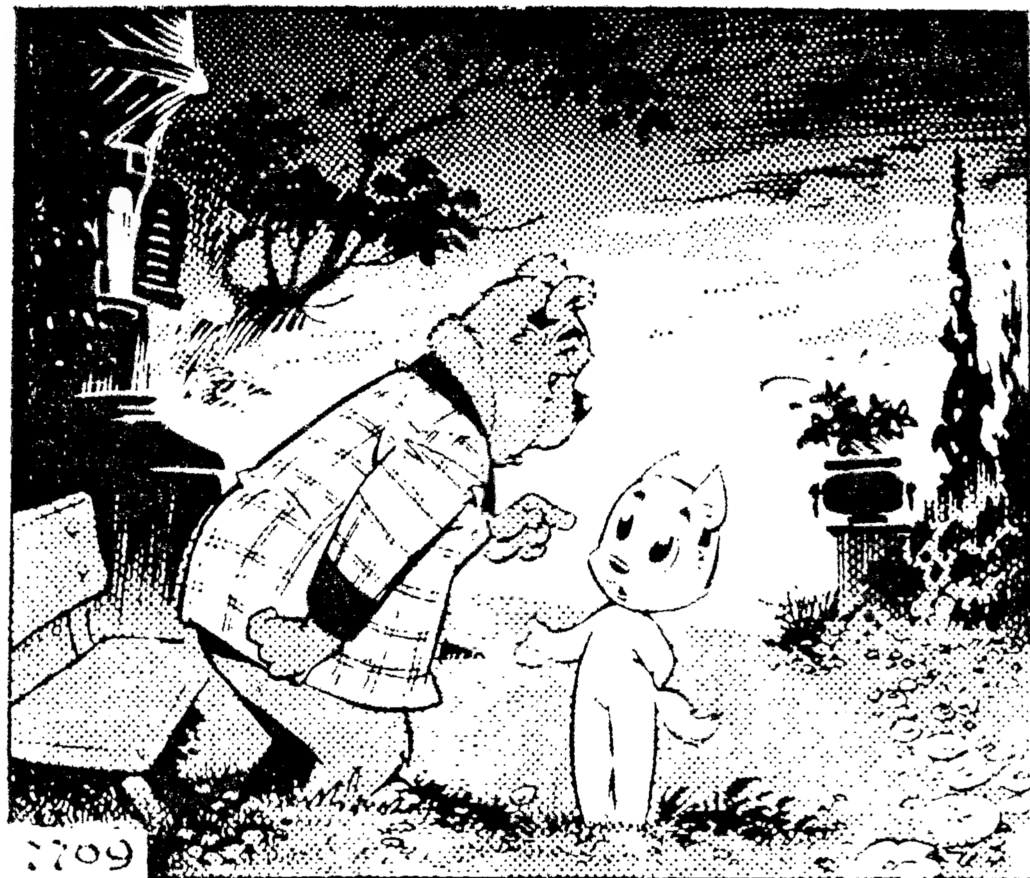

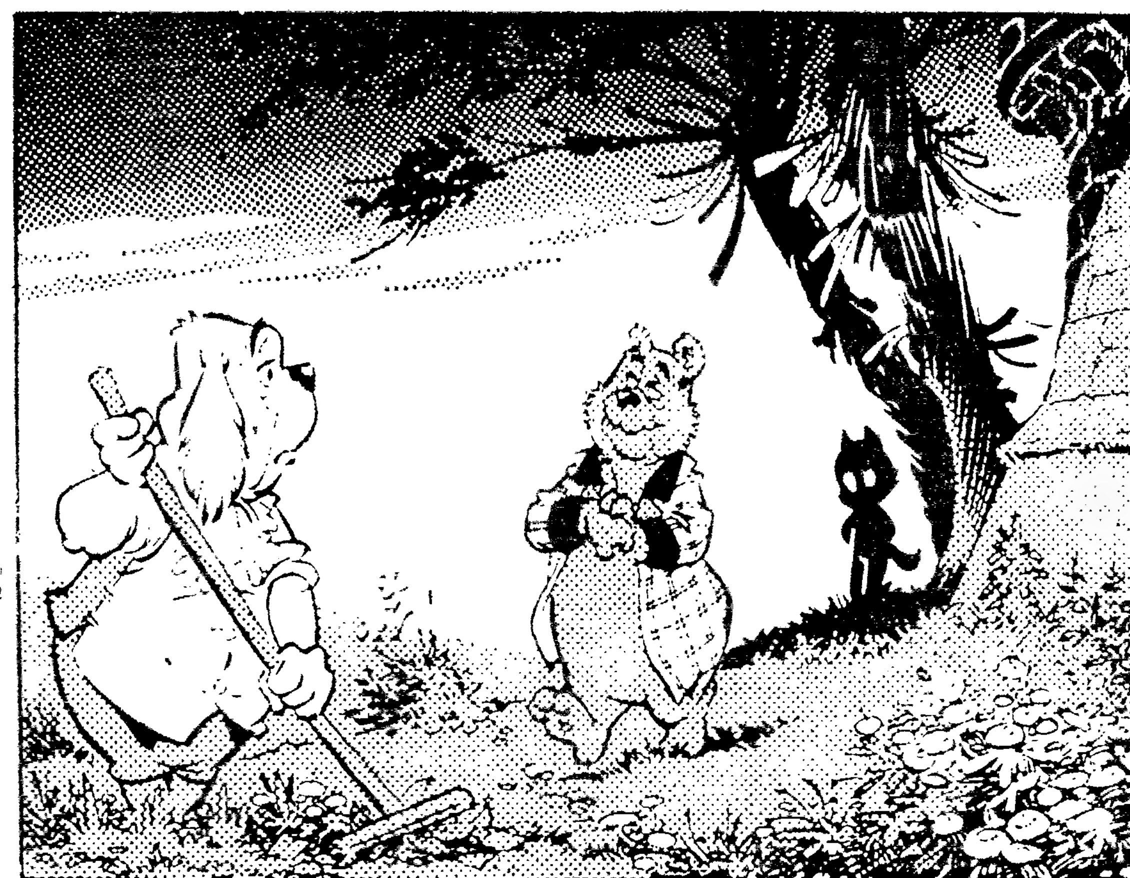

7768 Tegen het vallen van de avond zat heer Bommel in zijn tuin en keek zorgelijk naar Joost, die met een zere rug de tuin aanharkte.
,,Hoe moet ik nu alles weer ongedaan maken?'', vroeg hij klagend. ,,Ik zie in, dat ik het goed doen te gemakkelijk heb opgevat. Maar dat kwam door de transmieter, die een slecht apparaat was. Ach, mijn schuld is ondraaglijk''.
,,Net als mijn spit, met uw welnemen'', zei de bediende. ,,Ik wil mijn lijden niet aan u opdringen, heer Olivier. Maar het wordt mij een weinig te veel, en ik zie mij genoodzaakt...''
Op dat moment werd hij gestoord door de ambtenaar Dorknoper, die met Tom Poes het gazon betrad.
,,Uw zaak is opgelost, meneer Bommel'', sprak de eerste. ,,Door de bemoeiingen van de heer Poes hier heb ik kunnen vaststellen, dat u geen schuld treft. Alles ligt bij een fout in de stadscomputer, die een valse lijn OBO had ingevoegd. OB Nul, dat voerde de gedachte als vanzelf naar u. Het is dan ook een begrijpelijke maar betreurenswaardige vergissing. Dat wilde ik u maar even zeggen, want ook een ambtenaar eerste klasse heeft een hart. Goede dag''.
Zo sprekende lichtte hij de hoed en verliet het grasveld terwijl heer Ollie hem verbluft nakeek. Tegenstrijdige gevoelens streden in hem om de voorrang, maar na enige ogenblikken verscheen er een gelukkige uitdrukking op zijn gelaat.

,,Ik wist het!'', riep hij verheugd uit. ,,Diep van binnen wist ik wel, dat ik geen schuld had, wat jij, jonge vriend?''
,,Hm'', zei Tom Poes.

7769. ,,Wat bedoei je?'', vroeg heer Bommel inzakkend. ,,Daar komt me een hoogstaand ambtenaar vertellen, dat ik onschuldig ben — en alles wat jij weet te zeggen is 'hm'. Wat bedoel je daar mee?''

,,Dat weet u best''. zei Tom Poes. ,,U hebt wel schuld door uw geknoei met de transmieter. Nu gaat Dorknoper alles ongedaan maken, wat u gedaan hebt. Daardoor zullen erg veel lieden vreselijk teleurgesteld worden, terwijl u vrijuit gaat. Is dat rechtvaardig? Denk nu alleen maar eens aan die tunnelbouwer De Dupe en de uitvinder Kazimier Kriel''.

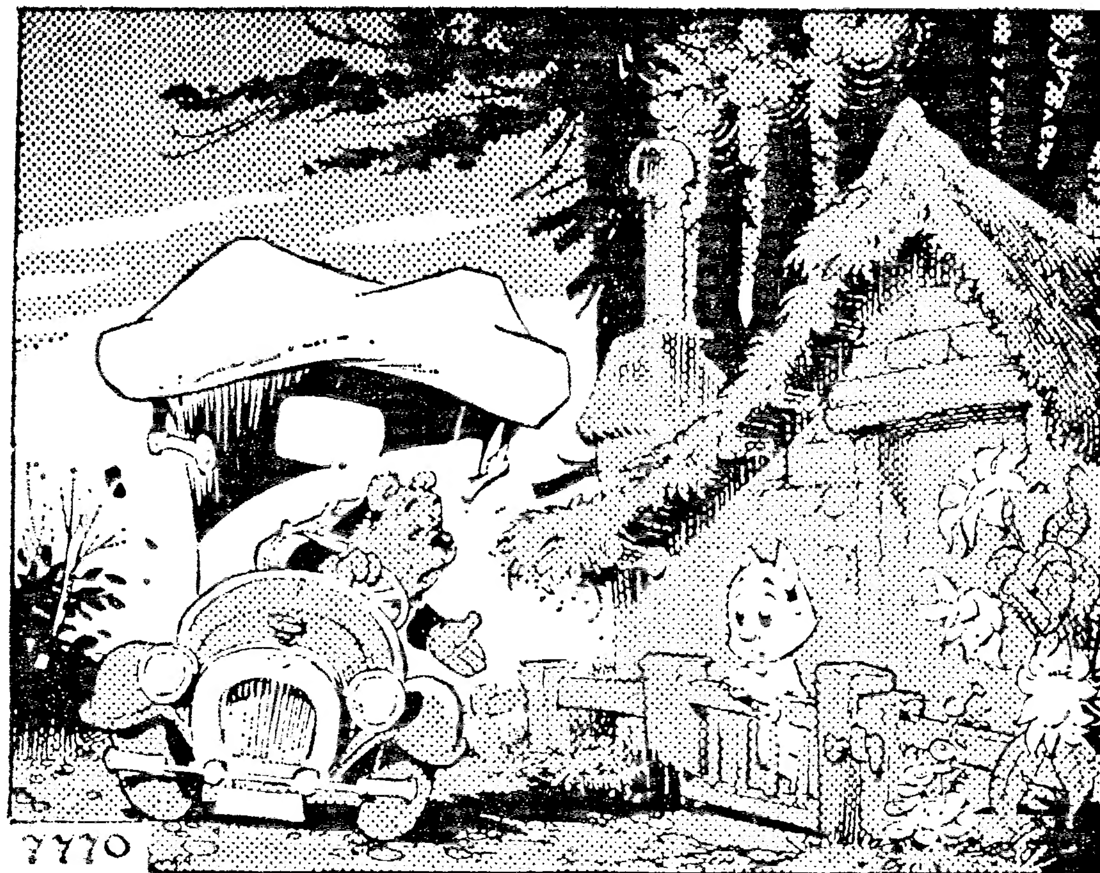
Deze woorden gaven heer Ollie te denken. Zijn gelaat bewolkte en het was duidelijk, dat hij aan een grote tweestrijd ten prooi was.

,,Kazimier Kriel'', prevelde hij handenwringend. ,,De Dupe... Is dat rechtvaardig? Krag Hutjemut... de krea torren... ach, het is te veel om op te noemen! Ik moet... Ik bedoel, ik voel...''

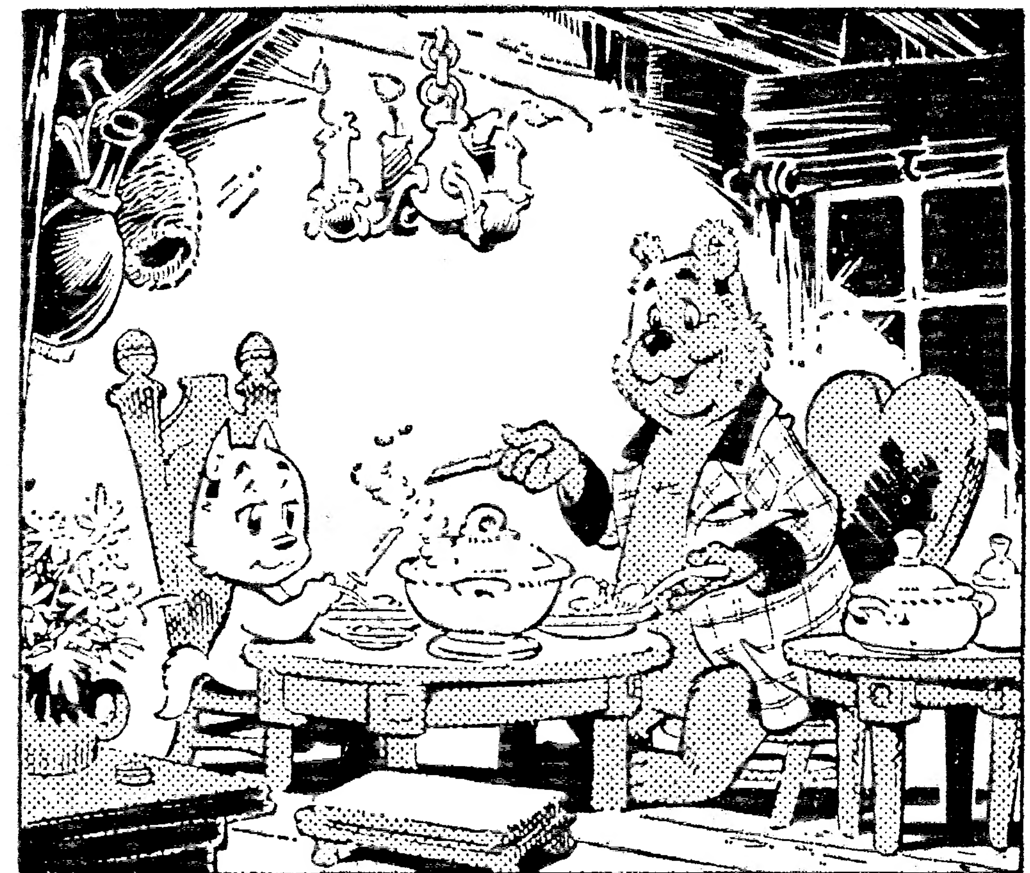
Hij zweeg, daarop keerde hij zich vastbesloten om en liep met grote passen naar zijn bediende, die wat verderop bezig was het gazon te reinigen.

,,Luister eens even, Joost'', sprak hij op gevoelige toon.

,,Ik ben bang, dat ik je spit een beetje voorbij heb gezien omdat ik het te druk had met goed doen. Het was niet rechtvaardig als je begrijpt wat ik bedoel. Wat denk je er van om een poosje rust te nemen? Een reisje naar het zuiden of zo, terwijl ik eenzaam en heel stilletjes tracht goed te maken wat ik door goed doen bedorven heb?''

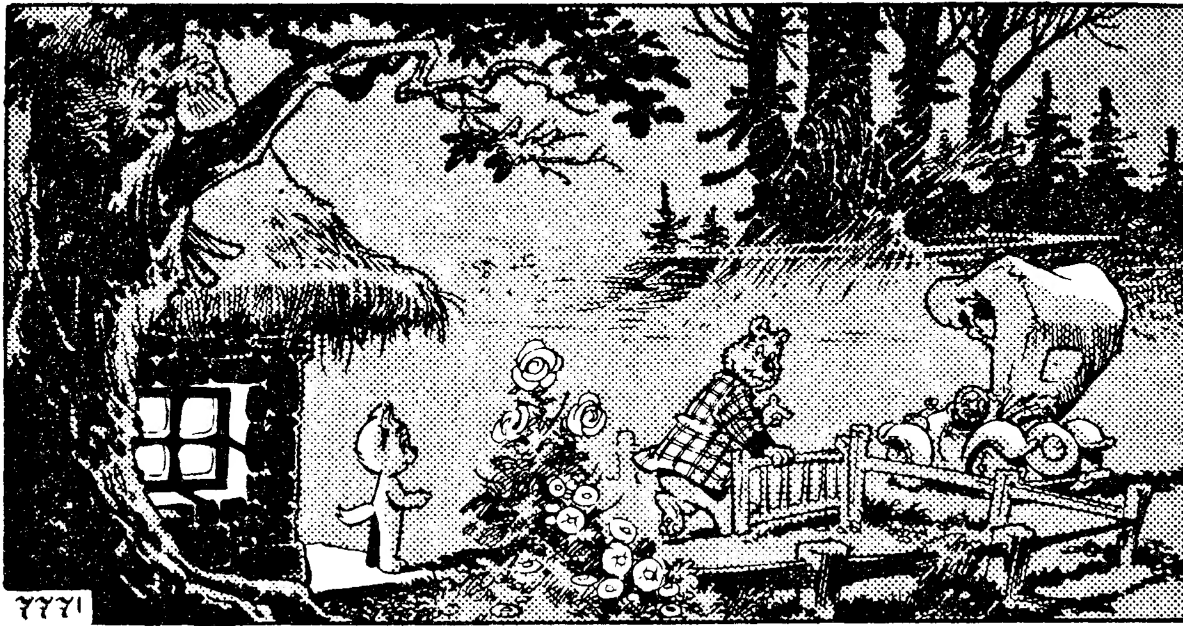

7770 Op een avond, enkele dagen later, stond Tom Poes over zijn tuinhekje geleund van de natuur te genieten toen hij gestoord werd door de nadering van de Oude Schicht.
,,Hallo, jonge vriend", zei heer Bommel terwijl hij zich vermoeid over het portier boog. ,,Ik ben blij je hier zo uitgerust en tevreden aan te treffen. Héél blij! Ik voor mij heb hard gewerkt. Kazimier Kriel heeft zijn uitvinding terug, want die heb ik teruggekocht van De Dupe. Nu zijn ze allebei een beetje geholpen, wat jij? Bovendien heb ik in stilte heel wat aan allerlei gedupeerde lieden gegeven. Héél wat! En dat loopt toch aardig op, dat soort goed doen bedoel ik. Hoewel geld geen rol speelt, natuurlijk..."
Hij zuchtte even en glimlachte mat.
,,Het was hard werken", vervolgde hij met stille stem. ,,En dat terwijl ik in geen dagen smakelijk heb gegeten omdat Joost met zijn spit naar het zuiden is gegaan. Maar komaan. Nu ga ik opgewekt naar huis; een blikje openmaken of zo..."
,,Waarom blijft u niet hier eten?", vroeg Tom Poes. ,,Ik heb net mijn maaltje klaar, en twee is gezelliger dan een."
Dat liet heer Ollie zich geen twee keer zeggen, en toen hij in het kaarslicht achter een goed gevuld bord zat voelde hij zich voor het eerst in lange tijd weer recht tevreden.
,,Het is geen kunst om goed te doen, wanneer men de een geeft wat men de ander afneemt", verklaarde hij met volle mond.

,,Leer dat van iemand die ouder en wijzer is geworden omdat hij het zelf bij de hand heeft gehad, jonge vriend. Nee, men kan geen goed doen wanneer men niet zélf iets geeft, als je begrijpt wat ik bedoel."

730726

7771 Toen heer Bommel die avond laat naar huis ging was hij weer geheel de oude.
„Dat heeft me nu echt goed gedaan," verklaarde hij. „Het leven van een heer, die rechtvaardig probeert te zijn kan heel eenzaam wezen, jonge vriend. En soms is men zelfs machteloos. Weet je wat me bijvoorbeeld dwars zit? Het schandelijke gedrag van Super en Hieper, die er vandoor zijn in een kostbare sportauto! Die twee zijn de enigen, die geprofiteerd hebben van de transmieter. Ach, ik zal me er maar bij neerleggen - maar rechtvaardig is het niet!"

Het was jammer dat hij de beide deugnieten op dat moment niet kon zien, want dan zou hij wel anders hebben gedacht. In het vale licht van de afnemende maan kon men de voortvluchtige zakenlieden door een kale vlakte zien strompelen. Ze waren deerlijk gehavend, want op hun dolle rit naar het buitenland hadden ze de macht over het stuur verloren, zodat de fraaie wagen geheel verkreukeld tegen een rots tot stilstand was gekomen.
„Totale los!" sprak Super somber. „Nu kunnen we weer opnieuw beginnen. Alles is altijd tegen ons."
„Ja baas," gaf Hieper toe. „Hadden we nu maar een eerlijke handel in dramdrijvers kunnen opzetten. Weet je wat ik soms wel eens denk? Het klinkt gek, maar soms denk ik, dat misdaad misschien niet loont."

Tom Poes gaat met vakantie

Toen Joost was vertrokken om in de zon van zijn spit te genezen besloot heer Bommel een poosje met vakantie te gaan. ,,Een zeereis zal me goed doen'', sprak hij. ,,En omdat het niets voor een heer is om alléén te genieten nodig ik je uit om mee te gaan, jonge vriend. Het is leerzaam voor je. En bovendien zou je het toch ook niet leuk vinden om je oude vriend met zijn teer gestel en de bagage te laten rondtobben, zeg nu zelf.''

,,H'm'', zei Tom Poes, ,,ja, ja.''

En zo vertrokken ze dus met het stoomschip Albatros naar het noorden, niet wetende welk een vreselijk avontuur hun op het eiland Laak te wachten stond.

Het verslag hiervan moet echter wachten totdat ze terug zullen zijn van hun vakantie. Dat is op zaterdag 25 augustus.

730728

Heer Bommel en de Transmieter